

НОРА РОБЪРТС

НЕЗАВЪРШЕНА СОНАТА

Превод от английски: Галина Курчатова, 2001

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

„Какво правя тук?“

Този въпрос се въртеше в главата на Ванеса, докато караше по главната улица. За дванадесет години Хаятаун се бе променил съвсем малко. Градчето все още бе сгущено сънливо в полите на планината, обкръжено от хълмисти ниви и гъсти гори. Ябълковите градини и млечните крави почти нахлуваха в границите на града, а вътре в тези граници нямаше светофари, нямаше фирмени постройки, нямаше шум от улично движение.

Имаше солидни стари къщи и дворове без огради, играещи деца и простряно в редици пране. Бе почти същото, каквото го бе оставила, помисли тя едновременно с облекчение и изненада. Алеите бяха още неравни и изровени, асфалтът се бе разпукал от корените на извисяващите се дъбове, които едва започваха да се раззеленяват. Форзициите сияеха с яркожълтите си цветове, азалиите едва загатваха за предстоящото си великолепие, а минзухарите, тези първи вестители на пролетта, бяха засенчени от нарцисите и ранните лалета. Както и в детството ѝ, в събота следобед хората продължаваха да се занимават с градините си.

Някои вдигаха поглед, вероятно изненадани и леко любопитни от непознатата кола, други ѝ махваха с ръка — по навик, а не защото я познаваха. После отново се навеждаха да садят или косят. През отворения прозорец на колата долиташе ароматът на прясно окосена трева, на зюмбюли и прекопана пръст. Чуваше се бръмченето на косачките, лаенето на куче, виковете и смехът на играещите деца.

Пред градската банка си бърбеха двама старци с бейзболни шапки, карирани ризи и работни панталони. Няколко момчета с пухтене караха колелетата си по стръмната улица. Сигурно отиваха към магазина на Лестър да си купят студена кола и бонбони. Ванеса безброй пъти се бе изкачвала със същата цел по същия хълм. Преди сто години, помисли тя и усети познатото свиване в стомаха си.

Какво правя тук, помисли отново и посегна към таблетките в чантата си. За разлика от града, Ванеса се бе променила. Почти не можеше да се познае.

Искаше ѝ се да вярва, че постъпва правилно. Че се връща. Не у дома, помисли тя. Нямаше представа дали това бе нейният дом. Нито дори дали искаше да бъде.

Нямаше шестнадесет години, когато замина с баща си, който я взе от тези тихи улички и я поведе към одисеята от градове, репетиции и концерти. Ню Йорк, Чикаго, Лос Анджелис и Лондон, Париж, Бон, Мадрид. Бе вълнуващо, въртележка от цветове и звуци. И най-вече музика.

На осемнадесетгодишна възраст бе спечелила престижния конкурс „Ван Клайбърн“, като бе победила пианисти, с десет години по-възрастни от нея. На двадесет години, благодарение на своя талант и на предприемчивостта на баща си, бе станала една от най-младите и най-преуспели пианистки в страната. Бе свирила за кралски особи и бе вечеряла с президенти. В преследването на кариера си бе спечелила славата на блестящ и темпераментен изпълнител. Студено сексапилната, страстна Ванеса Секстън.

Сега, на двадесет и осем години, се връщаше в дома на своето детство, при майка си, която не бе виждала от дванадесет години.

Паренето в стомаха, когато спря до тротоара, бе толкова привично, че почти не го забеляза. Както и градчето, домът на нейната младост бе почти същият, какъвто го бе оставила. Масивните тухли бяха избелели красиво, а щорите бяха прясно боядисани в топъл яркожълт цвят. До каменната стена покрай алеята бяха засадени божури, които щяха да разцъфтят след поне един месец. Азалиите пред къщата бяха още пъпки.

Ванеса седеше, вкопчила ръце в кормилото, и се бореше с отчаяното желание да продължи. Да отmine. Вече прекалено много неща бе сторила импулсивно. Бе купила мерцедеса и бе потеглила от последната си квартира във Вашингтон, след като бе отказала десетки предложения за ангажименти. През целия си съзнателен живот педантично бе разпределяла времето си, бе действала внимателно и само след обмисляне на всички възможни последствия. Макар и импулсивна по природа, бе научила предимствата на подредения

живот. Идването ѝ тук, събуждането на стари спомени и отварянето на стари рани не бе част от този ред.

Ала ако сега се обърнеше и избягаше, никога нямаше да научи отговорите на своите въпроси, въпроси, които дори самата тя не разбираше.

За да не си даде повече време за мислене, Ванеса слезе от колата и отвори багажника да извади куфарите си. Не бе длъжна да остане, ако не се чувстваше удобно, напомни си тя. Бе свободна да отиде, където поиска. Бе възрастна, свикнала да пътува и финансово обезпечена. Домът ѝ, ако решише да си създаде дом, можеше да е навсякъде по света. След смъртта на баща ѝ преди шест месеца вече нищо никъде не я задържаше.

Въпреки това бе дошла. И точно тук бе мястото, където имаше нужда да бъде... Поне докато получи отговори на въпросите си.

Прекоси тротоара и изкачи петте бетонни стъпала. Вървеше изправена, въпреки че сърцето ѝ бумтеше в гърдите. Баща ѝ никога не ѝ бе позволявал да се отпуска. Представянето на изпълнителя бе не по-малко важно от представянето на музиката. Тръгна по алеята с вдигната глава и изправени рамене.

Когато вратата се отвори и майка ѝ излезе на верандата, Ванеса спря, сякаш краката ѝ се бяха забили в земята, и замръзна.

През съзнанието ѝ прелетяха образи, десетки образи. Самата тя в своя първи учебен ден, тичаща по тези стъпала, преливаща от гордост, а майка ѝ на вратата. Подсмърчаща, накуцвайки по алеята, след като е паднала от колелото си, а майка ѝ я чака да промие драскотините и с целувка да премахне болката. Почти танцуваща върху верандата след първата си целувка, а майка ѝ, с женско разбиране в очите, се бори да не ѝ задава въпроси.

После най-последният път, когато бе стояла там. Но тогава си отиваше от къщата, а не идваше. И майка ѝ не бе на верандата, за да ѝ махне за довиждане.

— Ванеса...

Лорета Секстън стоеше, сплела ръце. В тъмнокестенявата ѝ коса нямаше сребристи нишки, бе по-къса и обрамчваше лице почти без бръчки. По-кръгло лице, по-меко, отколкото си го спомняше. Изглеждаше някак по-дребна. Не смалена, а по-стегната, по-свежа, по-

млада. Ванеса за миг си спомни баща си. Слаб, прекалено слаб, блед, стар.

Лорета искаше да се втурне към дъщеря си, ала не можеше. Жената на алеята не бе момичето, което бе загубила и за което бе копняла. Прилича на мен, помисли тя, като се бореше със сълзите. Пособилна, по-уверена, но толкова прилича на мен...

Ванеса се овладя, както безброй пъти, когато излизаше на сцената, продължи по алеята, после по скърцащите дървени стълби, и застана пред майка си. Бяха почти еднакви на ръст. Това изненада и двете. Сиво-зелените им очи се гледаха спокойно.

Стояха само на крачка една от друга. Но нямаше прегръдки.

— Благодаря ти, че ми позволи да дойда. — Ванеса се ужаси от сковаността в гласа си.

— Ти винаги си добре дошла тук. — Лорета се прокашля, за да прочисти гърлото си от напирещите емоционални думи. — Съжалявам за баща ти.

— Благодаря. Радвам се, че изглеждаш добре.

— Аз... — Какво можеше да каже? С какво можеше да запълни дванадесетте изгубени години? — Много ли... Много ли беше натоварено движението?

— Не. След като излязох от Вашингтон, пътуването беше приятно.

— Все пак трябва да си изморена от карането. Влез, седни.

Бе преустроила къщата, помисли глуповато Ванеса, докато вървеше след майка си. Стаите бяха по-светли, по-просторни, отколкото ги помнеше. Внушителният дом, който помнеше, бе станал уютен. Тъмните, официални тапети бяха заменени с меки пастелни цветове. Килимите бяха махнати и се виждаше небоядисаният дъсчен под, освежен с пъстри черджета.

Имаше старинни мебели, възстановени с любов и аромат на свежи цветя. Това бе дом на жена, помисли тя. Жена с вкус и възможности.

— Сигурно първо ще искаш да отидеш горе да си разопаковаш багажа. — Лорета се спря до стълбището и стисна здраво колоната. — Освен ако не си гладна.

— Не, не съм гладна.

Лорета кимна и пое нагоре.

— Реших, че ще искаш да се настаниш в старата си стая. — Стигна до площадката и стисна устни. — Малко съм я преустроила.

— Виждам. — Тонът на Ванеса бе предпазливо неутрален.

— Все още имаш изглед към задния двор.

— Сигурна съм, че е прекрасно.

Лорета отвори една врата и Ванеса я последва.

Нямаше ги натруфените кукли, нито засмените плюшени животни. На стените нямаше плакати, нямаше дипломи и награди в рамки. Бе изчезнало тясното легло, в което някога бе сънувала, както и бюрото, върху което се бе мъчила с френска граматика и геометрия. Това вече не бе стая на момиче. Това бе стая за гости.

Стените бяха млечнобели с топло зелено. На прозорците висяха красиви завеси. Леглото бе застлано с пъстра завивка и затрупано с възглавници. Върху елегантна масичка от началото на осемнайсети век стоеше ваза с фрезии. От една купа на скрина се носеше аромат на изсушени розови листа.

Лорета нервно прекоси стаята, придърпа завивката и изтри въображаема пращинка от шкафа.

— Надявам се да ти е удобно. Ако нещо ти трябва, само кажи.

Ванеса имаше чувството, че се настанява в скъп и елегантен хотел.

— Прекрасна стая, благодаря.

— Добре. — Лорета отново сплете пръсти. Колко ѝ се искаше да я докосне, да я прегърне. — Искаш ли да ти помогна да си разопаковаш багажа?

— Не. — Каза го прекалено бързо и се опита да се усмихне: — Мога да се справя и сама.

— Добре. Банята е...

— Помня.

Лорета спря напред дума и безпомощно погледна през прозореца.

— Разбира се. Ако нещо ти трябва, ще бъда долу. — Поддаде се на желанието си и улови с две ръце лицето на Ванеса. — Добре дошла у дома. — Излезе бързо и затвори вратата зад себе си.

Останала сама, Ванеса седна на леглото. Мускулите на корема ѝ се бяха свили в горещи възли. Тя притисна ръце към стомаха си и огледа стаята, която някога бе била нейна. Как можеше градът да изглежда толкова непроменен, а тази стая, нейната стая, толкова

различна? Може би с хората бе същото. Те можеше отвън да изглеждат познати, ала отвътре да са съвсем различни.

Както нея.

Колко бе различна Ванеса от момичето, живяло някога тук? Щеше ли да се познае? Щеше ли да иска да се познае?

Изправи се и застана пред голямото огледало в ъгъла. Лицето и тялото ѝ бяха познати. Бе се оглеждала внимателно преди всеки концерт, за да е сигурна, че видът ѝ е съвършен. Това се очакваше от нея. Косата ѝ трябваше да е вдигната или опъната назад, но никога разпусната, лицето със сценичен грим, ала не прекалено тежък, костюмът ненадрапчив и елегантен. Това бе образът на Ванеса Секстън.

Сега косата ѝ бе малко разрошена от вятъра, но нямаше кой да я види, нямаше кой да я оценява. Бе същият тъмнокестеняв цвят като на майка ѝ, ала малко по-дълга, и можеше да улови огъня от слънцето или да блести на лунна светлина. Около очите ѝ се забелязваше лека умора, но в това нямаше нищо необичайно. Тази сутрин бе много внимателна с грима, така че имаше само едва доловим руж по скулите, малко червило върху пълните, сериозни устни. Носеше розов костюм с късо тясно сако и набрана пола. Коланът ѝ бе малко широк, ала напоследък нямаше апетит.

И всичко това бе само образ, помисли тя. Самоуверената, уравновесена и преуспяла жена. Искаше ѝ се да върне часовника назад, за да се види на шестнадесет години. Изпълнена с надежди, въпреки напрежението, витаещо над къщата. Изпълнена с надежди и с музика.

С въздишка се обърна да разопакова багажа си.

Когато бе дете, ѝ се струваше естествено да използва стаята си като убежище. След като за трети път преподреди дрехите си, Ванеса си напомни, че вече не бе дете. Не бе ли дошла, за да намери изгубената връзка с майка си? Нямаше да я намери, ако седеше сама в стаята и гледаше мрачно.

Когато слезе долу, чу музика откъм задната част на къщата. Откъм кухнята, спомни си тя. Майка ѝ винаги бе предпочитала популярната музика пред класиката и това винаги бе дразнило баща ѝ. Сега слушаше една стара балада на Елвис Пресли, дълга и

носталгична. Ванеса тръгна по посока на звука и спря пред прага на помещението, което винаги се бе наричало „музикална стая“.

Голямото старо пиано, което бе заемало цялото пространство, го нямаше, както и огромният тежък бюфет, в който стояха купчините с партитури. Сега тук имаше малки, крехки на вид столове с избродирани възглавници. В ъгъла стоеше красива стара маса за чай, а върху нея саксия с някакво буйно зелено растение. На стените висяха акварели в тънки рамки, а пред двойния прозорец бе разположен извит викториански диван.

Всичко бе подредено около великолепен спинет от розово дърво. Тя не се сдържа и се приближи към него. Леко, тихо, само за себе си изсвири първите няколко акорда от един шопенов етюд. Клавишите бяха много твърди и Ванеса разбра, че пианото бе ново. Дали майка ѝ не го бе купила, след като бе получила писмото, съобщаващо, че дъщеря ѝ се връща? Бе ли това жест, опит да се запълни дванадесетгодишната пропаст?

Не можеше да е толкова просто, помисли Ванеса и разтърка започващите да пулсират слепоочия. И двете трябваше да го знаят.

Обърна гръб на пианото и тръгна към кухнята.

Лорета бе там и добавяше последните украшения на салатата, която бе подредила в бледозелена купа. Майка ѝ винаги бе обичала красивите неща, спомни си Ванеса. Нежни, крехки неща. Това сега се проявяваше в дантелените покривки на масите, в бледорозовата захарница, в изящните стъклени чаши върху открития бюфет. Бе отворила прозореца и уханият пролетен бриз разлюляваше прозрачните пердета.

Когато Лорета се обърна, Ванеса видя, че очите ѝ бяха зачервени. Но тя се усмихна и гласът ѝ бе ясен.

— Каза, че не си гладна, ала реших, че може да искаш малко салата и чай с лед.

Ванеса успя да се усмихне в отговор.

— Благодаря. Къщата изглежда прекрасно. Струва ми се някак по-голяма. Чувала съм, че когато човек пораста, вещите край него сякаш се смаляват.

Лорета спря радиото и Ванеса съжали, защото това означаваше, че трябва сами да запълват тишината.

— По-рано имаше прекалено много тъмни цветове и прекалено много тежки мебели. Понякога имах чувството, че ме дебнат, чакат да ме изблъскат от стаята. — Тя замълча смутено. — Запазих някои неща, които бяха останали от баба ти. Прибрала съм ги на тавана. Реших, че някой ден може да ги искаш.

— Може би някой ден — съгласи се Ванеса, защото бе по-лесно. Седна и изчака майка ѝ да сервира красиво оформената салата. — Какво направи с пианото?

— Продадох го. — Лорета посегна към каната с чай. — Още преди години. Струваше ми се глупаво да го държа тук, след като нямаше кой да свири на него. А и винаги съм го мразила. — Отново замълча и остави каната. — Извинявай.

— Няма за какво. Разбирам.

— Не, не разбираш. — Лорета се вгледа изпитателно в нея. — Едва ли би могла да разбереш. — Ванеса не бе готова да се задълбочава, затова взе вилицата и премълча. — Надявам се, че спинетът е добър. Не разбирам много от инструменти.

— Много хубав инструмент.

— Човекът, който ми го продаде, каза, че е върхът. Знам, че трябва да се упражняваш, затова помислих... Както и да е, ако не е подходящ, трябва само да...

— Чудесен е. — Известно време ядоха мълчаливо, после Ванеса се обърна за помощ към възпитанието си: — Градът изглежда почти същият — започна тя любезно. — Госпожа Гейнър още ли живее на ъгъла?

— О, да. — Лорета с облекчение започна да бърби. — Вече е почти осемдесетгодишна и все още всеки ден, в дъжд или жега, отива до пощата да си вземе писмата. Семейство Брекенридж заминаха преди... около пет години на юг. Едно симпатично семейство купи тяхната къща. С три деца. Най-малкото миналата година тръгна на училище. А момчето на Хоубейкърви, Рик, помниш ли го? Той го гледа.

— Помня как ми плащаха по долар на час, за да ме побърква едно малко чудовище с щръкнали зъби и прашка.

— Същият — засмя се Лорета и Ванеса осъзна, че през всичките тези години си бе спомняла този звук. — Той сега е в колеж, получи стипендия.

— Направо не мога да повярвам.

— Дойде ми на гости миналата година по Коледа, когато се беше върнал за ваканцията. Пита за теб. — Тя отново замълча. — Джоани още е тук.

— Джоани Тъкър?

— Сега е Джоани Найт. Преди три години се омъжи за Джек Найт. Имат едно много хубаво детенце.

— Джоани... — промълви Ванеса. Джоани Тъкър, нейната най-добра приятелка, откак се помнеше. Нейната изповедничка, утешителка и съучастничка в престъпленията. — Значи има дете.

— Момиченце. Лара. Имат ферма извън града. Знам, че тя би искала да те види.

— Да. — За пръв път този ден Ванеса почувства как нещо трепна в нея. — Да, и аз искам да я видя. Как са родителите ѝ?

— Емили почина преди почти осем години.

— О... — Ванеса инстинктивно докосна ръката на майка си. Както Джоани бе нейната най-добра приятелка, така Емили Тъкър бе най-добрата приятелка на Лорета. — Много съжалявам.

Лорета погледна към сплетените им длани и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Още ми липсва.

— Тя е най-милата жена, която някога съм срещала. Съжалявам, че... — Но бе прекалено късно за съжаления. — А доктор Тъкър, той как е?

— Хам е добре. — Лорета преглътна сълзите и се опита да не се обиди, че Ванеса отдръпна ръката си. — Много скърби, ала семейството и работата му помогнаха да го преживее. Толкова ще се радва да те види, Ван.

Никой не я бе наричал така от повече години, отколкото можеше да си спомни. Тя се развълнува.

— Кабинетът му още ли е в къщата му?

— Разбира се. Ти не ядеш. Искаш ли нещо друго?

— Не, благодаря. — Ванеса послушно изяде една вилица салата.

— Не те ли интересува какво става с Брейди?

— Не. — Тя лапна още една хапка. — Не особено.

Имаше нещо в погледа ѝ, което Лорета помнеше.

Лекото мръщене, резката между веждите. То стопли сърцето ѝ, защото това бе нейната дъщеря, а не любезната непозната.

— Брейди Тъкър тръгна по стъпките на баща си.

Ванеса едва не се задави.

— Станал е лекар?

— Да. Много е добре, има хубава работа в някаква болница в Ню Йорк. Мисля, Хам каза, че е главен лекар.

— Винаги съм вярвала, че или цял живот ще лапа мухите, или ще свърши в затвора.

Лорета отново се засмя топло.

— Повечето мислехме така. Но той стана много порядъчен младеж. Разбира се, винаги е бил много красив и това му пречи.

— И не само на него — измърмори Ванеса и майка ѝ отново се усмихна.

— За една жена винаги е трудно да устои на висок, мургав и красив мъж, особено ако е и немирник.

— Мисля, че думата е хулиган.

— Всъщност никога не направил нищо лошо — възрази Лорета. — Не че Емили и Хам нямаха малко главоболия с него... Е, доста главоболия — засмя се тя. — Обаче момчето винаги се е грижело за сестра си. Заради това го харесвах. Освен това беше влюбен в теб.

Ванеса изсумтя:

— Брейди Тъкър беше влюбен във всяка фуста.

— Беше млад. — Всички бяха млади, помисли Лорета, като гледаше красивата сдържана непозната, която бе нейна дъщеря. — Емили ми каза, че тъгувал седмици наред, след като ти... След като вие с баща ти заминахте за Европа.

— Това беше много отдавна. — Ванеса стана в знак, че разговорът е приключил.

— Аз ще оправя чиниите. — Лорета започна да ги събира. — Това е първият ти ден тук. Може би ще искаш да опиташ пианото. Ще ми бъде приятно да те чуя отново да свириш в тази къща.

— Добре. — Тя се обърна към вратата.

— Ван?

— Да?

Дали някога отново щеше да ѝ каже „мамо“?

— Искам да знаеш колко се гордея с всичко, което си постигнала.

— Наистина ли?

— Да. — Лорета се вгледа в дъщеря си. Съжаляваше, че няма смелостта да разтвори ръце за прегръдка. — Само ми се иска да изглеждаше по-щастлива.

— Аз съм достатъчно щастлива.

— Щеше ли да ми кажеш, ако не беше?

— Не знам. Ние всъщност вече не се познаваме.

Това поне бе честен отговор, помисли Лорета. Болезнен, ала честен.

— Надявам се да останеш, докато се опознаем.

— Тук съм, защото имам нужда от отговори. Но още не съм готова да задам въпросите.

— Дай си време, Ван. И ми вярвай, когато ти казвам, че винаги съм искала това, което е най-добро за теб.

— Баща ми винаги казваше същото — промълви Ванеса. — Не е ли смешно, че вече съм голяма жена, а още нямам представа кое е то?

Тръгна по коридора към музикалната стая. В гърдите си чувстваше тъпа, мъчителна болка. По навик извади едно хапче от шишенцето в джоба на ризата си и го лапна, преди да седне на пианото.

Започна с „Лунната соната“ на Бетховен. Свиреше по памет и от все сърце, отдала се на успокояващото действие на музиката. Спомняше си как бе свирила в същата тази стая това произведение и безброй други. За удоволствие, да, ала често, прекалено често, защото това се очакваше, дори изискваше от нея.

Винаги бе изпитвала смесени чувства към музиката. Имаше я силната, страстна любов, непреодолимата необходимост да я създава с дарбата, която ѝ бе дадена. Но винаги я бе имало и почти толкова отчаяната нужда да достави удоволствие на баща си, да достигне до съвършенството, което той очакваше. Което никога не би могла да постигне, осъзна сега.

Баща ѝ никога не бе разбирал, че за нея музиката бе любов, не професия. Тя бе утеха, средство за изразяване, никога амбиция. В редките случаи, когато се опитваше да му го обясни, той бе толкова бесен или нетърпелив, че Ванеса млъкваше. Бе известна със своята страст и избухливост, а пред този човек бе като плахо дете. Никога през живота си не се бе осмелила да му се противопостави.

Мина на Бах, затвори очи и се унесе. Свири повече от час, изгубена в красотата и нежността на гения, на композицията. Това баща ѝ никога не бе разбирал. Че можеше да свири за собствено удоволствие и да е доволна, и че мразеше, винаги бе мразила да е на сцената под светлините на прожекторите и да свири за хиляди.

Отново се отдаде на чувствата си и премина на Моцарт — нещо, което изискваше повече страст и бързина. Музиката звучеше в нея, жива, почти яростна. Когато последният акорд отзвуча, Ванеса изпита удовлетворението, което почти бе забравила.

Тихите ръкопляскания зад гърба ѝ я накараха да обърне глава. В един от елегантните фотьойли се бе разположил мъж. Макар че слънцето светеше в очите ѝ и бяха минали дванадесет години, тя го позна.

— Невероятно. — Брейди Тъкър се изправи и се приближи към нея. За момент високото му жилесто тяло засенчи слънцето и светлината грееше като ореол около него. — Абсолютно невероятно. — Протегна ѝ ръка и се усмихна: — Добре дошла у дома, Ван.

Тя се изправи и застана срещу него.

— Брейди... — С всички сили заби юмрук в корема му. — Подлец такъв.

Той се стовари тежко на стола и изохка. Звукът ѝ се стори точно толкова сладък, колкото и музиката, която бе свирила. Брейди премигна и вдигна очи към нея.

— И аз се радвам да те видя.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Майка ти ме пусна да вляза. — Пое предпазливо въздух и стана. Ванеса трябваше да наклони назад глава, за да продължи да го гледа в очите. Същите тези невероятни сини очи върху лице, което бе така красиво възмъжало. — Не исках да те смущавам, докато свириш, затова просто седнах. Не очаквах, че ще ми изкараш въздуха.

— Би трябвало. — Радваше се, че го бе сварила неподготвен и че му бе върнала една малка част от болката, която той ѝ бе причинил. Гласът му бе същият, помисли тя, дълбок и изкусителен. Само заради това ѝ се искаше пак да го удари. — Майка ми не ми каза, че си в града.

— Аз живея тук. Върнах се преди около година. — Ванеса се цупеше по същия сексапилен начин. Трескаво му се искаше поне това

да се бе променило. — Мога ли да ти кажа, че изглеждаш страхотно, или трябва да заема поза за отбрана?

Как да запази самообладание в стресови ситуации бе нещо, което бе овладяла много добре. Тя седна и приглади полата си.

— Не, можеш да ми го кажеш.

— Добре. Изглеждаш страхотно. Може би си малко слаба.

Цупенето стана по-изразено.

— Това вашето медицинско мнение ли е, доктор Тъкър?

— Всъщност да. — Той рискува и седна до нея на пейката пред пианото. Ароматът ѝ бе едва доловим и подмамващ като лунна светлина. Усети привличане, не толкова неочаквано, колкото смущаващо. Макар да седеше до нея, знаеше, че Ванеса бе толкова далеч, както когато ги разделяше цял океан.

— Добре изглеждаш — отбеляза тя и съжали, че бе толкова вярно. Тялото му още бе високо и стройно. Лицето му не бе толкова гладко и зрелостта го бе направила само по-привлекателно. Косите му все още бяха наситено черни, миглите му бяха, както винаги, гъсти и дълги. А дланите му бяха силни и красиви, както първия път, когато я докоснаха. Преди цял един живот, напomini си Ванеса и отпусна ръце в скута си.

— Майка ми ми каза, че работиш в Ню Йорк.

— Работех. — Чувстваше се неловко като ученик. Не, осъзна Брейди, много по-неловко. Преди дванадесет години знаеше как да се справи с нея. Или поне така си мислеше. — Върнах се да помагам на баща ми в неговия кабинет. Той иска след една-две години да се пенсионира.

— Не мога да си представя, че ти си се върнал — обясни тя. — Нито че доктор Тъкър ще се пенсионира.

— Времената се менят.

— Да, менят се. — Не можеше да седи до него. Просто спомен за онези момичешки чувства, помисли тя, ала се изправи. — Също толкова ми е трудно да си представя, че ти си лекар.

— И аз не си го представях, докато зубрех в медицинския факултет.

Ванеса се намръщи. Брейди бе с джинси, потник и гуменки — точно както се обличаше в гимназията.

— Не приличаш на лекар.

— Искаш ли да видиш слушалката ми?

— Не. — Тя пъхна ръце в джобовете си. — Чух, че Джоани се е омъжила.

— Да, за Джек Найт, ако можеш да си представиш. Помниш ли го?

— Мисля, че не.

— Беше една година преди мен в гимназията. Футболна звезда. Две години игра в професионален отбор, после си скапа коляното.

— Това ли е медицинският термин?

— Почти. — Той ѝ се усмихна. Предният му зъб още бе леко нащърбен и това винаги ѝ се бе струвало много сладко. — Тя ще се побърка от радост, като те види.

— И аз искам да я видя.

— Чакам двама пациенти, но до шест трябва да съм свършил. Какво ще кажеш да вечеряме заедно, а после да те закарам до фермата?

— Не, благодаря.

— Защо не?

— Защото последния път, когато трябваше да отида с теб на вечеря... На вечеря и на абитуриентски бал, ти ме извози.

Брейди пъхна ръце в джобовете си.

— Много си злопаметна.

— Да.

— Бях на осемнадесет години, Ван, и си имах причини.

— Причини, които сега едва ли имат значение. — Стомахът ѝ започваше да гори. — Важното е, че не искам да продължаваме оттам, докъдето бяхме стигнали.

Той я изгледа замислено.

— Не беше това идеята.

— Добре. — Това бе още нещо, заради което можеше да го прати по дяволите. — Всеки от нас си има свой живот, Брейди. Нека си остане така.

Той кимна бавно.

— Променила си се повече, отколкото очаквах.

— Да. — Ванеса тръгна към вратата, спря се и погледна през рамо. — И двамата сме се променили. Ала се надявам, че още помниш как се излиза оттук.

— Да — промълви Брейди на себе си, когато тя го остави сам. Знаеше как да излезе. Това, което не си бе представял, бе, че Ванеса още можеше да преобърне душата му с един такъв нацупен поглед.

ВТОРА ГЛАВА

Фермата бе разположена на хълмове, изпъстрени с кафяви и зелени ниви. Тревата бе доста пораснала, забеляза Ванеса, а житото бе нежнозелено. Зад три оградени двора за коне имаше сив обор, а наблизко пилета ровеха земята. На хълма лежаха пъстри крави, толкова мързеливи, че дори не погледнаха към приближаващата се кола, но гъските се втурнаха към поточето, възмутени, че спокойствието им бе нарушено.

Към къщата водеше неравна павирана пътека. Ванеса спря колата в края ѝ и бавно излезе. В далечината се чуваше боботенето на трактор и веселият лай на куче. По-наблизко чуруликаха птички — звук, който винаги ѝ напомняше за съседки, клюкарстващи през оградата.

Може би бе глупаво да е нервна, ала не можеше да се отърси от това чувство. Тук, в тази безразборно построена триетажна къща с наклонени комини и паянтови веранди, живееше нейната най-стара и най-близка приятелка, с която бе споделяла всички мисли, всички чувства, всички желания и всички разочарования.

Но те бяха били приятелки като деца — момичета на прага на женствеността, когато всичко бе най-силно и най-емоционално. Не бяха имали шанса да се отдалечат една от друга. Приятелството им бе прекъснато бързо и изцяло. Между онзи момент и този, и на двете им се бяха случили толкова много неща. Прекалено много неща. Бе и наивно, и безкрайно оптимистично да се надява да възобнови старите връзки и чувства.

Докато вървеше по скърцащите дървени стъпала, Ванеса си напомни това, за да се подготви за разочарованието.

Вратата се отвори. Жената, която излезе от нея, отприщи цял порой от спомени. За разлика от момента, в който вървеше по пътеката на своя дом и видя майка си, сега Ванеса не почувства нито смущение, нито тъга.

„Същата си е.“ Това бе всичко, което можа да помисли. Джоани бе все още набита и закръглена, с форми, за които Ванеса толкова ѝ бе завиждала, когато бе момиче. Косата ѝ още бе къса и разрошена около красивото лице. Черна коса и сини очи, като на брат ѝ, ала с по-нежни черти и с ангелски устни, които бяха побърквали момчетата.

Ванеса понечи да заговори, като се чудеше какво да каже. После чу как Джоани изпищя и двете се хвърлиха в прегръдките си. Смехът, сълзите и накъсаните думи разтопиха натрупаните години.

— Не мога да повярвам... Ти си тук!

— Липсваше ми. Изглеждаш... Извинявай...

— Когато чух, че ти... — Джоани поклати глава, отдръпна се и се усмихна. — Господи, толкова се радвам да те видя, Ван.

— Почти ме беше страх да дойда. — Ванеса изтри буза с opakото на ръката си.

— Защо?

— Мислех си, че може да ми предложиш чай и да се чудиш за какво би трябвало да си приказваме.

Джоани извади от джоба си една смачкана кърпичка и си издуха носа.

— А аз мислех, че ти може да носиш диаманти и палто от норки и да се обадиш само от чувство за дълг.

— Норките ми са на склад — засмя се през сълзи Ванеса.

Джоани сграбчи ръката ѝ и я издърпа през вратата.

— Влизай, все пак трябва да сложа този чай.

Коридорът бе ярък и подреден. Джоани въведе Ванеса в хол с избелели дивани и блестящи махагонови мебели, с басмени пердета и парцалени черги. Дрънкалките и плюшените мечета издаваха, че в къщата има бебе.

— Ти имаш дъщеричка.

— Лара — засия Джоани. — Прекрасна е. Скоро ще се събуди, нямам търпение да ти я покажа.

— Не мога да си го представя. — Ванеса поклати дрънкалката и я остави. Приятният музикален звук я накара да се усмихне. — Ти си майка.

— Вече почти свикнах с тази мисъл. — Тя отново я хвана за ръката и двете седнаха на дивана. — Още не мога да повярвам, че си

тук. Ванеса Секстън, известната пианистка, музикалното светило, обиколило цял свят.

Ванеса трепна.

— О, моля те, не тя. Нея я оставих във Вашингтон.

— Дай само за малко да ти се порадвам. — Джоани още се усмихваше, но очите ѝ, които толкова приличаха на очите на брат ѝ, се взираха в лицето на Ванеса. — Ние толкова се гордеем с теб, целият град. Във вестника или в някое списание се появява нещо, нещо съобщават по новините или има някакъв конкурс, и дни наред никой не говори за нищо друго. Ти си връзката на Хаятаун със славата и богатството.

— Слаба връзка — измърмори Ванеса, ала се усмихна. — Фермата ти е чудесна, Джоани.

— Можеш ли да повярваш? Винаги съм мислила, че ще живея в някой тавански апартамент в Ню Йорк, ще планирам делови обеда и ще се бия за такси в най-натоварените часове.

— Това е по-добре. — Ванеса се облегна назад. — Много по-добре.

Джоани изрита обувките си и подвиг крака под себе си.

— За мен е по-добре. Помниш ли Джек?

— Струва ми се, че не. Не мога да си спомня някога да си споменавала името Джек.

— В гимназията не го познавах. Когато ние постъпвахме, той завършваше. Спомням си, че от време на време съм го срещала по коридорите. С едни широки рамене и страхотна подстрижка по време на футболния шампионат. — Тя се засмя и се настани по-удобно. — После, преди около четири години, помагах на татко в кабинета. Бях стажант-адвокат в Хейгърстаун.

— Стажант-адвокат?

— В предишния ми живот — махна с ръка Джоани. — Както и да е, беше по време на съботния прием на татко и Мили беше болна... Помниш ли Мили?

— О, да. — Ванеса се засмя при спомена за достолепната медицинска сестра на Ейбрахам Тъкър.

— Е, трябваше да поема пациентите за почивните дни. И ето, влиза Джек Найт, метър и деветдесет, сто и двадесет килограма. Имаше ларингит. — Тя въздъхна доволно. — Та цялата тази красива

грамада се опитва да ми каже с ужасно непохватни жестове и мимика, че не, няма записан час, но иска докторът да го прегледа.

Вместих го между една варицела и едно възпаление на ухо. Татко го прегледа и му даде рецепта. Два часа по-късно той се върна с едно букетче опърпани теменужки и с бележка, че ме кани на кино. Можех ли да устоя?

Ванеса се засмя:

— Винаги си била мека Мария.

Джоани завъртя големите си сини очи.

— Как ли пък не. Ала преди да се усетя, вече си избирах сватбена рокля и учех за торовете. Това са най-хубавите четири години от моя живот. — Тя поклати глава. — Но разкажи ми за себе си. Искам да чуя всичко.

Ванеса сви рамене:

— Репетиции, свирене, пътуване.

— Рим, Мадрид, Мозамбик...

— Висене по летища и хотелски стаи — довърши вместо нея Ванеса. — Изобщо не е толкова бляскаво, както може да изглежда.

— Да, предполагам, че може да е много досадно да ходиш по приеми с прочути артисти, да даваш концерти за английската кралица и да флиртуваш с милионери.

— Да флиртувам? — Ванеса не можа да сдържи смеха си. — Не мисля, че някога съм флиртувала с някого.

— Не разбивай илюзиите ми, Ван. — Джоани се наведе да я хване за ръката. Те цялото семейство обичаха да докосват, помисли Ванеса. Това ѝ бе липсвало. — Години наред съм си представяла как грееш между звездите, как си най-прочута измежду прочутите, как дрънкаш глупости с глупаците.

— Сигурно доста глупости съм дрънкала. Ала най-вече свирех на пиано и хващах самолети.

— Това те е поддържало във форма — отбеляза Джоани, почувствала нежеланието ѝ да говори за това. — Хващам се на бас, че още носиш четиридесет и втори номер.

— Имам дребни кости.

— Чакай Брейди да те види.

Тя леко вирна глава.

— Срецнахме се вчера.

— Така ли? И това говедо да не ми се обади. — Джоани допря пръст до устните си да прикрие усмивката. — Е, как мина?

— Аз го ударих.

— Ти... — Джоани се задави, закашля се и после се съвзе. — Ти си го ударила? Защо?

— Защото ме изигра на абитуриентския бал.

— Защото... — започна Джоани, но Ванеса скочи и закрачи из стаята.

— Никога не съм била толкова бясна. Не ме интересува колко глупаво изглежда. Онази вечер беше толкова важна за мен. Мислех си, че ще бъде най-прекрасната, най-романтичната вечер в живота ми. Знаеш колко време избирахме най-подходящата рокля.

— Да — измърмори Джоани. — Знам.

— Седмици наред очаквах тази вечер. Току-що бях получила шофьорска книжка и карах чак до Фредерик да ми направят прическа. Бях си закичила цвете. — Докосна се зад ухото, ала в жеста нямаше чувство. — О, знаех, че на него не може да се разчита. Не знам колко пъти ми го каза баща ми. Обаче никога не съм очаквала така да ме зареже.

— Но, Ван...

— После цели два дни не излязох от къщи. Бях се поболяла от срам, от обида. И то точно когато нашите се караха. Беше... Ох, беше толкова грозно. После баща ми ме заведе в Европа и това беше всичко.

Джоани замислено прехапа устни. Можеше да обясни, ала това беше работа на Брейди.

— Може да има нещо повече, отколкото знаеш — каза само тя.

Ванеса вече се бе успокоила и отново седна.

— Няма значение, беше много отдавна. — Усмихна се. — Освен това мисля, че си изкарах отровата, когато го ударих в корема.

Устните на Джоани трепнаха от сестринска радост.

— Иска ми се да го бях видяла.

— Трудно е човек да повярва, че е станал лекар.

— Мисля, че най-изненадан от всички беше самият Брейди.

— Странно е, че така и не се е оженил... — Тя се намръщи. — Нито нещо такова.

— Няма да обсъждам „нещо такова“, но не се е оженил. В града има доста жени, които развиха хронични заболявания, откак той се

върна.

— Сигурна съм — измърмори Ванеса.

— Както и да е, баща ми е на седмото небе. Успя ли да се видиш с него?

— Не, исках да се срещна първо с теб. — Тя отново хвана ръцете на Джоани. — Толкова съжалявам за майка ти. Едва вчера научих.

— Тези няколко години бяха много тежки. Татко беше отчаян, всички ние също. — Пръстите ѝ се свиха, успокояващи и търсеци успокоение. — Знам, че ти си загубила баща си. Разбирам колко ти е било тежко.

— Той от доста време не беше добре. Аз не знаех колко е сериозно, докато... Е, докато почти свърши. — Ванеса притисна ръка към корема си, сякаш почувствала болка. — Беше добре, че довърших ангажиментите си. Това сигурно беше важно за него.

— Знам. — Джоани понечи да каже още нещо, ала в този момент вътрешният телефон на масата изпраща. Чу се хленчене, гукане и детско бърбене. — Тя се е събудила. — Бързо стана. — Идвам след минутка.

Когато остана сама, Ванеса се изправи и започна да се разхожда из стаята. Бе пълна с толкова дребни, приятни вещи. Книги за селско стопанство и отглеждане на деца, сватбени снимки и детски фотографии.

Тук бе старата порцеланова ваза, която си спомняше от дома на Тъкърви като дете. През прозореца виждаше обора и кравите, дремещи под обедното слънце.

Като картинка от книга, помисли тя. Собствената ѝ избледняла книга с желания.

— Ван?

Тя се обърна и видя на прага Джоани, прегърнала пухкаво тъмнокосо бебе. Детето размахваше крачета и звънчетата, прикрепени към връзките за обувки, дрънкаха.

— О, Джоани, страхотна е!

— Да. — Джоани целуна Лара по главата. — Искаш ли да я подържиш?

— Шегуваш ли се? — Ван прекоси стаята и пое бебето, което я изгледа подозрително, накрая се усмихна и отново зарита във въздуха.

— Леле, колко си хубава! — Не се сдържа, вдигна я във въздуха и се завъртя. Лара прихна. — Направо си прекрасна!

— И тя те хареса — кимна доволно Джоани. — Все ѝ говорех, че рано или късно ще се запознае с кръстницата си.

— Кръстница ли? — Ванеса объркано прегърна отново детето.

— Ами да. — Джоани приглади косата на Лара. — Писах ти веднага, щом се роди. Знаех, че няма да успееш за кръщенето, затова ти намерихме заместничка. Но исках вие с Брейди да сте кръстници. — Намръщи се на неразбирация ѝ поглед. — Нали си получила писмото?

— Не. — Ванеса опря буза до лицето на Лара. — Не, не съм. Дори нямах представа, че си се омъжила. Майка ми ми каза вчера.

— Ала поканата за сватбата... — Джоани сви рамене. — Сигурно се е изгубила. Ти през цялото време толкова пътуваше.

— Да. — Лара дръпна косата на Ванеса и тя се усмихна. — Ако знаех... Ако знаех, щях да намеря начин да дойда.

— Сега си тук.

— Да. — Ванеса целуна Лара по вратлето. — Сега съм тук. Господи, колко ти завиждам.

— На мен ли?

— Това чудесно дете, тази къща, погледа в очите ти, когато говориш за Джек... Имам чувството, че съм прекарала дванадесет години като в сън, докато ти си създаде семейство и дом и си изградила живота си.

— И двете сме изградили живота си — възрази Джоани. — Просто различен живот. Ти имаш такъв талант, Ван. Още като дете изпитвах страхопочитание пред него. Толкова ми се искаше да мога да свиря като теб. — Тя се засмя и ги прегърна и двете. — Колкото и да беше търпелива, не можа да ме научиш на нещо повече от „Пържени картопки“.

— Ти беше безнадеждна, но упорита. И толкова се радвам, че още си ми приятелка.

— Пак ще ме накараш да се разрева — подсмръкна Джоани и тръсна глава. — Знаеш ли какво, поиграй си малко с Лара, докато направя лимонада. После може да поклюкарстваме колко е надебеляла Джули Нютън.

— Надебеляла ли е?

— И как Томи Макдоналд оплешивява. — Джоани я хвана подръка. — Всъщност, я по-добре ела с мен в кухнята. Ще ти разкажа за третия съпруг на Джийн Баумгартнър.

— Трети?!

— И не последен.

За толкова неща имаше да мисли. Не само за забавните истории, които ѝ разказа Джоани този ден.

Трябваше да помисли за живота си и какво иска да направи с него. Къде ѝ е мястото. И къде иска да бъде.

Повече от десет години почти нямаше избор. Или ѝ липсваше кураж да направи избор. Бе правила това, което баща и искаше. Съществуваха единствено той и нейната музика. Неговата амбиция и неговите желания бяха много по-силни от нейните. А тя не искаше да го разочарова.

Не смееше, възрази едно тихо гласче, ала Ванеса го заглуши.

Дължеше му всичко. Баща ѝ бе посветил живота си на нейната кариера. Докато майка ѝ се бе отърсила от всякаква отговорност, той я бе поел, бе я моделирал, бе я учил. Всеки час, през който тя работеше, работеше и баща ѝ. Дори когато беше безнадеждно болен, се насилваше и управляваше кариерата ѝ добросъвестно, както винаги. Никаква подробност не убягваше от вниманието му, както и никаква фалшива нота не убягваше от критичното му ухо. Той я издигна до върха на успеха и се задоволяваше да се грее на нейната слава.

Сигурно не му е било лесно, мислеше сега Ванеса. Неговата собствена кариера на пианист бе забуксувала, преди да бе навършил тридесет години. Баща ѝ никога не бе постигнал върховете, към които толкова отчаяно се стремеше. За него музиката бе всичко и накрая успя да види своите амбиции и желания, реализирани в собственото му дете.

А сега тя бе на път да обърне гръб на всичко, което той бе искал за нея, на всичко, за което се бе трудил. Баща ѝ никога не би могъл да разбере желанието ѝ да се откаже от такава бляскава кариера. Както и никога не можеше да разбере или да понесе непрестанния ѝ ужас от концертите.

Още си го спомняше, дори сега, в защитената тишина на задния двор. Свиването на стомаха, гаденето, с което винаги трябваше да се бори, пулсирането в слепоочията, докато стоеше зад кулисите.

Сценична треска, казваше баща ѝ. Ванеса щеше да я преодолее. Това бе единственото, което не успя да постигне.

Да, въпреки това знаеше, че може да се върне на сценичния подиум. Можеше да издържи. Можеше да се издигне още по-високо, ако се постараше. Стига да бе сигурна, че точно това искаше.

Може би просто трябваше да си почине. Тя седна на градинската люлка и бавно се залюля. Няколко седмици или няколко месеца спокойствие, и можеше да започне да копнее за живота, който бе оставила зад гърба си. Но в момента не искаше нищо друго, освен да се наслаждава на пурпурния сумрак.

От люлката виждаше светлините в къщата и в съседните къщи. Бе вечеряла с майка си в кухнята... Или поне се бе опитала. Лорета изглеждаше обидена, когато Ванеса едва си клъвна от храната. Как можеше да ѝ обясни, че тези дни нищо не си беше на мястото? Разяждащото чувство на празнота просто не искаше да утихне.

Още малко време, помисли тя, и щеше да премине. Всичко бе само защото не беше заета, както би трябвало. Определено не се бе упражнявала достатъчно този ден, нито предишния. Дори ако решише да скъса със свиренето професионално, нямаше право да губи форма.

Утре, каза си наум и затвори очи. Утре не бе късно да си наложи режим. Унесена от люлеенето, посегна към якето си. Бе забравила колко бързо захладняваше, когато слънцето се скриеше зад планините.

Чу свистенето на гумите на кола, преминаваща пред къщата. После затварянето на врата. Някъде наблизко майка повика заиграло се дете. Още един прозорец светна. Проплака бебе. Ванеса се усмихна. Искаше ѝ се да може да намери старата палатка, в която играеха двете с Джоани, и да я опъне в задния двор. Можеше да спи тук и просто да слуша града.

Обърна се при звука на кучешки лай, после видя ярката златиста козина на голямо ловджийско куче. То се втурна през съседния двор, през цветната леха, която майка ѝ вече бе засадила с теменужки и маргаритки, и с изплезен език се хвърли към люлката. Преди Ванеса да бе решила дали да се развесели, или да се уплаши, кучето опря предните си лапи в скута ѝ и ѝ се ухили в кучешка усмивка.

— Здравсти. — Тя го почеса зад ушите. — Ти пък откъде дойде?

— От две пресечки по-нататък, в неудържим бяг. — Брейди излезе задъхан от сенките. — Днес направих грешката да го взема на работа. Когато излязох да го вкарам в колата, той реши да си направи крос. — Спря пред люлката. — Пак ли ще ме удариш, или мога да седна?

Ванеса продължаваше да гали кучето.

— Сигурно няма пак да те ударя.

— Ще трябва да се задоволя с това. — Брейди се отпусна на люлката и протегна крака. Кучето веднага се опита да скочи в скута му. — Не се подмазвай — сряза го той и го отблъсна.

— Хубаво куче.

— Не го ласкай. И без това има огромно самочувствие.

— Казват, че кучетата приличат на стопаните си — отбеляза Ванеса. — Как се казва?

— Конг. Беше най-големият от кучилото. — Като чу името си, Конг изляя два пъти и хукна да гони сенките. — Разглезих го, като беше малък, и сега си плащам. — Брейди праметна ръце през облегалката на люлката и докосна краищата на косите ѝ. — Джоани ми каза, че днес си ходила във фермата.

— Да. — Ванеса отблъсна ръката му. — Тя изглежда чудесно. И толкова щастлива.

— Наистина е щастлива. — Той невъзмутимо хвана ръката ѝ. Това бе стар, познат жест. — Трябваше да видиш нашата кръщелница.

— Да. — Ванеса си издърпа ръката. — Лара е страхотна.

— А-ха. — Брейди се върна на косите ѝ. — На мен прилича.

Тя прихна толкова бързо, че не успя да се спре.

— Още си такъв самонадеян. И би ли си държал ръцете далеч от мен?

— Никога не съм го можел. — Въздъхна, ала се отмести малко. — Навремето доста седяхме тук, помниш ли?

— Помня.

— Мисля, че първия път, когато те целунах, бяхме седнали тук, точно както сега.

— Не. — Ванеса скръсти ръце пред гърдите си.

— Права си. — И той го знаеше много добре. — Първия път бяхме в парка. Ти дойде да ме гледаш как играя баскетбол.

Тя изтупа небрежно панталоните си.

— Просто минавах случайно оттам.

— Дойде, защото аз играех без риза, а ти искаше да видиш потните ми гърди.

Ванеса отново се засмя, защото бе абсолютно вярно. Обърна се да го погледне в полумрака. Брейди се усмихваше спокойно. Винаги бе успявал да се отпусне, спомни си тя. И винаги бе успявал да я разсмее.

— Това... Имам предвид потните ти гърди... Не бяха кой знае какво.

— Малко съм понапълнял — съобщи той безгрижно. — И още играя баскетбол. — Този път Ванеса изглежда не забеляза, когато погали косите ѝ. — Помня този ден. Беше в края на лятото, преди последната ми година в гимназията. За три месеца ти се беше превърнала от гадното хлапе на Секстънови в сексапилната Секстън, с най-невероятните дълги кестеняви коси и със страхотните си бедра, които показваше изпод късите момичешки полички. Беше такава пикла. Като те гледах, лигите ми течаха.

— Ти винаги гледаше Джули Нютън.

— Не, преструвах се, че гледам Джули Нютън, докато гледах теб. И тогава ти случайно мина покрай игрището. Беше ходила до магазина на Лестър, защото носеше бутилка безалкохолно. Газиран гроздов сок.

Тя вдигна вежди:

— Каква памет имаш!

— Хей, това са повратни точки в живота. Ти ми каза: „Здрасти, Брейди. Май страшно ти е горещо. Искаш ли да си пийнеш?“ — Той отново се засмя. — Едва не ухапах топката. После започна да флиртуваш с мен.

— Не съм флиртувала.

— Пърхаше с мигли.

Ванеса със смях сви рамене.

— Никога не съм пърхала с мигли.

— Тогава пърхаше — въздъхна Брейди. — Беше страхотно.

— Доколкото си спомням, ти се фукаше с онези удари към коша.

Правеше се на мъж. И после ме сграбчи.

— Помня, че те сграбчих. На теб ти хареса.

— Ти миришеше на пот.

— Сигурно. Това бе моята най-незабравима първа целувка.

Нейната също, помисли тя. Не осъзнаваше, че се бе облегнала на рамото му и се усмихваше.

— Бяхме толкова млади. Всичко беше силно, ярко и без усложнения.

— Някои неща нямат нужда от усложнения. — Но той седеше тук с нея, чувстваше как главата ѝ лежи на рамото му, сякаш там ѝ бе мястото, и не бе толкова сигурен. — Приятели ли сме?

— Предполагам.

— Още не съм успял да те питам колко ще останеш тук.

— Още не съм успяла да реша.

— Сигурно графикът ти е много напрегнат.

— Взех си няколко месеца отпуск. — Ванеса се размърда неспокойно. — Може да отида до Париж за някоя и друга седмица.

Той отново хвана ръката ѝ и я обърна. Ръцете ѝ винаги го бяха очаровали — тези дълги тънки пръсти, гладките като на бебе длани, практически изрязаните къси нокти. Не носеше пръстени. Веднъж ѝ бе подарил един. Бе изхарчил всички пари, спечелени от цяло лято косене на трева, за един златен пръстен с невъобразимо малък изумруд. Когато ѝ го даде, тя го целува до умопомрачение и се закле, че никога няма да го свали.

Възрастните безгрижно нарушават детските обещания. Бе глупаво да му се иска отново да види това пръстенче на пръста ѝ.

— Знаеш ли, преди две години успях да те слушам как свириш в „Карнеги Хол“. Беше зашеметяващо. Ти беше зашеметяваща. — За изненада и на двамата поднесе пръстите ѝ към устните си, после припряно ги пусна. — Надявах се да се срещнем, докато и двамата бяхме в Ню Йорк, ала сигурно си била заета.

Пръстите ѝ още горяха.

— Ако се беше обадил, щях да се измъкна.

— Обадох се — сви рамене Брейди, но очите му оставаха изпитателно приковани към нейните. — Чак тогава разбрах колко велика си станала. Така и не минах през първата отбранителна линия.

— Съжалявам. Наистина.

— Не е кой знае какво.

— Не, бих се радвала да те видя. Понякога хората около мен прекалено много ме пазят.

— Мисля, че си права. — Улови брадичката ѝ. Бе по-красива, отколкото си я спомняше, и по-крехка. Ако я бе срещнал в Ню Йорк, в по-малко сантиментална обстановка, щеше ли толкова да го привлича? Не бе сигурен, че искаше да знае. Бе поискал от нея приятелство. Бореше се да не иска нищо повече. — Изглеждаш много уморена, Ван. Цветът ти не ми харесва.

— Тази година ме съсипа.

— Добре ли спиш?

Почти развеселена, тя отблъсна ръката му.

— Не ми се прави на доктор, Брейди.

— В момента не мога да се сетя за нещо, което би ми доставило по-голямо удоволствие, обаче говоря сериозно. Ти си изтощена.

— Не съм изтощена, само малко уморена. Затова си взех почивка.

Ала той не бе доволен.

— Защо не дойдеш в кабинета на изследвания?

— Сега на това така ли му викаш? Аз съм свикнала на „Хайде да се поразходим с колата“.

— Ще стигнем и дотам. Може татко да те прегледа.

— Не ми трябва лекар. — Конг се върна и Ванеса посегна да го погали. — Аз никога не боledувам. За почти десет години не ми се е налагало да отлагам концерт по здравословни причини. — Стомахът ѝ се сви и тя зарови лице в козината на кучето. — Няма да ти кажа, че не съм усещала напрежение, обаче се справям.

Винаги си е била твърдоглава, помисли Брейди. Може би щеше да е най-добре просто няколко дни да я държи под око — медицински, разбира се.

— Татко въпреки това би искал да те види, ако не професионално, то лично.

— Ще се отбия. — Все още надвесена над кучето, Ванеса обърна глава и в сумрака той долови познатия блясък в очите ѝ. — Джоани казва, че не можеш да се отървеш от пациентки. Сигурно същото се отнася и за баща ти, ако още е толкова красив, какъвто си го спомням.

— Той имаше няколко... Интересни предложения. Но откакто се хванаха с майка ти, те престанаха.

Тя се изправи втрещена.

— Хванаха се? Майка ми и баща ти?

— Това е най-горещата любовна история в града. — Брейди отметна косите зад рамото ѝ — Засега.

— Майка ми? — повтори Ванеса.

— Тя е красива жена в разцвета си, Ван. Защо да не се радва на живота?

Ванеса притисна ръка към стомаха си и се изправи.

— Прибирам се.

— Какъв е проблемът?

— Няма проблем. Прибирам се. Студено ми е.

Той я хвана за раменете. Това бе още един жест, който отприщи порой от спомени.

— Защо не ѝ дадеш един шанс? Господ е свидетел, че тя понесе достатъчно наказания.

— Ти нищо не знаеш.

— Повече, отколкото предполагаш. — Брейди я раздруса нетърпеливо. — Остави я, Ван. Тези стари сръдни ще те изядат отвътре.

— Лесно ти е на теб! — избухна тя, преди да бе успяла да овладее горчивината си. — Винаги ти е било лесно, с твоето хубаво щастливо семейство. Ти винаги си знаел, че те обичат, независимо какво правиш или не правиш. Никой никога не те е гонил.

— Майка ти не те е изгонила, Ван.

— Остави ме да замина — промълви Ванеса. — Каква е разликата?

— Защо не я попиташ?

Тя тръсна глава и се отскубна от ръцете му.

— Преди дванадесет години аз престанах да бъда нейното малко момиченце. Престанах да бъда много неща. — Обърна се и влезе в къщата.

ТРЕТА ГЛАВА

Ванеса спа на пресекулки. Болеше я. Ала бе свикнала с болката. Потискаше я, като пълнеше стомаха си с лекарства, като поглъщаше хапчетата, предписани за епизодичните ѝ ослепяващи главоболия. Но най-вече я потискаше с волята да не ѝ обръща внимание.

На два пъти едва не тръгна по коридора към спалнята на майка си. Третия път стигна чак до вратата и вдигна ръка да почука, после се върна в собствената си стая при собствените си мисли.

Нямаше право да се възмуцава, че майка ѝ имаше връзка с друг мъж. И въпреки това се възмуцаваше. През всичките години, които Ванеса бе прекарала с баща си, той никога не бе поглеждал друга жена. Или ако го бе правил, бе прекалено дискретен, за да забележи тя.

И какво значение имаше? Всеки от тях винаги бе живял своя си живот, поотделно, въпреки че деляха една къща.

Ала имаше значение. Имаше значение, че за майка ѝ през всичките тези години бе било достатъчно да живее в същата тази къща, без да поддържа връзка с единственото си дете. Имаше значение, че бе успяла да започне нов живот, в който нямаше място за дъщеря ѝ.

Бе дошло времето, каза си Ванеса. Бе дошло времето да попита защо.

Когато стигна до долната площадка на стълбите, долови аромат на кафе и топъл хляб. В кухнята майка ѝ стоеше до умивалника и плакнеше една чаша. Бе облечена с красив син костюм, а в ушите и около врата ѝ меко проблясваха перли. Радиото свиреше тихо и тя си тананикаше. Обърна се и видя дъщеря си.

— О, ти си станала — усмихна се Лорета, надявайки се усмивката да не изглежда пресилена. — Не бях сигурна дали ще те видя тази сутрин, преди да изляза.

— Ще излизаш ли?

— Трябва да ходя на работа. Има кифли, а кафето още е горещо.

— На работа? — повтори Ванеса. — Къде?

— В магазина. — За да намери занимание на нервните си ръце, тя наля на Ванеса чашка кафе. — Антикварен магазин. Купих го преди около шест години. От Хопкинсови, може да си ги спомняш. Работех при тях, когато... Преди известно време. После те решиха да се откажат и аз купих магазина.

Ванеса тръсна глава да я проясни.

— Ти имаш антикварен магазин?

— Съвсем малък. — Лорета остави кафето на масата. В момента, в който ръцете ѝ се оказаха свободни, те започнаха да дърпат перлената огърлица. — Наричам го „Мансардата на Лорета“. Сигурно е глупаво, обаче върви добре. Затворих го за два дни, но... Ако искаш, може още някой и друг ден да не работя.

Ванеса замислено се вгледа в майка си и се опита да си я представи като собственичка на магазин, която се занимава с инвентаризации и счетоводни книги. Антики? Бе ли споменавала някога, че се интересува от антики?

— Не. — Изглежда, онзи разговор трябваше да почака. — Върви.

— Ако искаш, може по-късно да минеш да разгледаш. — Лорета задърпа едно копче на сакото си. — Магазинчето е малко, но имам доста хубави неща.

— Ще видим.

— Сигурна ли си, че ще си добре тук сама?

— Дълго време съм била добре сама.

Лорета сведе очи към земята и отпусна ръце.

— Да, разбира се... Обикновено се връщам към шест и половина.

— Добре. Значи ще се видим довечера. — Ванеса отиде до умивалника и пусна крана. Имаше нужда от вода, студена и бистра.

— Ван...

— Да?

— Знам, че имам да наваксам години. — Лорета стоеше до вратата. — Надявам се, че ще ми дадеш шанс.

— Бих искала. — Ванеса разпери ръце. — Не знам откъде трябва да започнем.

— И аз не знам. — Усмивката на Лорета бе нерешителна, ала не толкова изкуствена. — Може би нещата ще започнат от само себе си. Аз те обичам и ще бъда щастлива, ако мога да те накарам да повярваш в това. — Обърна се бързо и излезе.

— Ох, мамо... — въздъхна Ванеса в празната къща. — Не знам какво да правя.

— Госпожо Дрискол. — Брейди потупа осемдесет и тригодишната жена по подутото коляно. — Имате сърце на двадесетгодишна гимнастичка.

Възрастната жена се изкиска, както бе и очаквал.

— Не сърцето ме тормози, Брейди, а костите. Дяволски ме болят.

— Може би трябва да оставите някой от вашите правнуци да окоси ливадата ви.

— Аз си я кося сама вече шейсет години...

— И ще я косите още шейсет — довърши той вместо нея и остави апарата за кръвно налягане. — В целия окръг никой не отглежда по-хубави домати от вас. Но ако не забавите темпото, костите ще ви болят. — Брейди хвана ръцете ѝ. Пръстите ѝ бяха жилести, все още незасегнати от артритата. Ала той бе в раменете ѝ, в коленете ѝ и Брейди не можеше да направи почти нищо, за да спре настъплението му.

Той довърши прегледа, докато слушаше разказите ѝ за нейното семейство. Тя бе негова учителка във втори клас и тогава му се струваше, че това бе най-старата жива жена. След двадесет и пет години разликата между тях значително се бе стопила, макар да знаеше, че за нея още бе малкият немирник, счупил аквариума със златните рибки само за да ги види как се мятат по пода.

— Преди два дни ви видях да се връщате от пощата. — Брейди записа нещо в картоната ѝ. — Бяхте без бастун.

— Бастуните са за старците — изсумтя госпожа Дрискол.

Той остави картоната и вдигна вежди:

— Според моето компетентно медицинско мнение, госпожо Дрискол, вие сте стара.

Тя се изкиска и замахна към него.

— Винаги си бил цапнат в устата, Брейди Тъкър.

— Да, но сега имам и медицинска диплома. — Хвана я за ръката да ѝ помогне да стане от кушетката. — И искам да ходите с бастун... Дори и само за да биете с него Джон Хардести, когато флиртува с вас.

— Този стар козел — измърмори госпожа Дрискол. — И аз ще приличам на стара коза, ако започна да куцам с бастун.

— Суетата не беше ли един от седемте смъртни гряха?

— Не си струва да се съгрешава, ако не е смъртен грях. Махай се оттук, момче, че да се облека.

— Да, госпожо. — Той я остави и поклати глава. Можеше да я гони оттук до луната и тя пак нямаше да иска да вземе проклетия бастун. Бе една от малкото му пациентки, които не се оплакваха и не се страхуваха за себе си.

След още два часа прегледи прекара обедната си почивка в посещение на окръжната болница, за да провери състоянието на двама пациенти. Преживя следобеда с една ябълка и шепа бисквити. Много от посетителите му споменаваха, че Ванеса Секстън се е върнала в града. Тази информация обикновено бе придружавана с подсмивване, намигане и многозначителни погледи. Няколко пъти го смушкваха с лакът в корема.

Това са малките градчета, помисли Брейди в петминутната почивка между прегледите. Хората там знаят всичко за всеки. И го помнят. Завинаги. Двамата с Ванеса бяха имали краткотрайна връзка преди дванадесет години, ала това сякаш бе изсечено в скала, а не просто издълбано върху едно от дърветата в парка.

Бе я забравил... Почти. Освен когато виждаше името или снимката ѝ в някой вестник. Или когато слушаше някой от нейните албуми, които задължително купуваше заради старите времена. Или когато видеше някоя жена да си наклони главата и да се усмихне, както се усмихваше Ван.

Но когато си я спомняше, това събуждаше спомени и за детството. Най-сладките и най-трогателни спомени. Бяха малко повече от деца, втурнали се към света на възрастните с нетърпение и ужасяваща скорост. Ала онова, което се бе случило между тях, бе останало прекрасно невинно. Дълги, бавни целувки в сенките, страстни обещания, няколко забранени ласки.

Когато сега мислеше за тях, за нея, не би трябвало да го боли. И въпреки това потърка с ръка сърцето си.

По онова време чувството им изглеждаше прекалено силно, защото се бяха изправили пред такава съпротива от страна на баща ѝ. Колкото повече възразяваше Джулиъс Секстън срещу разцъфтяващата им връзка, толкова по-близки ставаха те. Това е младостта, мислеше Брейди сега. А той до съвършенство бе изиграл ролята на сърдития млад човек — предизвикваше баща ѝ и създаваше главоболия на своя баща. Заплашваше и обещаваеше, както могат да го правят само осемнадесетгодишните.

Ако всичко бе гладко, вероятно за няколко седмици щяха да са се забравили.

Лъжец, помисли Брейди със смях. Никога не се бе влюбвал така, както през онази година във Ванеса. Онази шеметна, трескава година, когато навърши осемнадесет и всичко изглеждаше възможно.

Никога не бяха правили любов. Горчиво съжаляваше за това, след като тя напусна живота му. Сега, като поглеждаше назад, виждаше, че така е било най-добре. Ако някога бяха били любовници, сега щеше да им е много по-трудно да са приятели като възрастни.

Това бе всичко, което искаше, повтори си той. Нямахше намерение отново да разбива сърцето си заради нея.

Може би за момент, когато за пръв път я видя, дъхът му застина в гърлото и пулсът му прескочи. Това бе съвсем естествена реакция. Тя бе една красива жена, която някога бе била негова. И ако бе почувствал копнеж снощи, когато седяха на люлката на здрачаване, това бе съвсем човешко. Но Брейди не бе глупав.

Ванеса Секстън не беше вече неговото момиче. А той не искаше тя да бъде неговата жена.

— Доктор Тъкър... — Една от сестрите надзърна през вратата. — Следващият ви пациент е тук.

— Идвам веднага.

— А, и баща ви каза да се отбиете, преди да си тръгнете.

— Благодаря. — Брейди тръгна към втори кабинет, като се чудеше дали тази вечер Ванеса щеше да седи на люлката.

Ванеса почука на вратата на Тъкъррови и зачака. Винаги бе обичала усещането за дом, което създаваше тази къща с боядисаната си веранда и кепенци. Сега там седяха саксии с вече разцъфнало

мушката. Пред отворените прозорци имаше мрежи. Като момиче често бе гледала как Брейди и баща му свалят кепенците и слагат мрежите — сигурен знак, че зимата бе свършила.

На верандата имаше два люлеещи се стола. Тя знаеше, че доктор Тъкър често седи там през летните вечери. Минувачите се спираха, за да си побъбрят или да разкажат за своите симптоми и оплаквания.

А всяка година, в Деня на загиналите във войните, семейство Тъкър организираше барбекю в задния двор. Всички от града идваха да ядат хамбургери и картофена салата, да седят под сянката на големия орех, да играят крокет.

Доктор Тъкър бе великодушен човек, спомни си Ванеса. Щедро раздаваше времето си и уменията си. Още си спомняше смеха му, дълбок и свободен, внимателните му ръце, когато преглеждаше.

Ала какво можеше да каже сега на този човек, който в детството ѝ изглеждаше такава важна фигура? Който я успокояваше, когато тя плачеше за разпадащия се брак на нейните родители? Който сега имаше връзка с майка ѝ?

Той сам отвори вратата и се вгледа в нея. Бе висок, както си го спомняше. И той като Брейди имаше жилаво и атлетично тяло. Въпреки че тъмната му коса бе станала металносива, не ѝ се струваше стар. Край тъмносините му очи имаше бръчки, които станаха по-дълбоки, когато ѝ се усмихна.

Неуверена в себе си, Ванеса понечи да му протегне ръка, но преди да бе успяла да каже нещо, се озова притисната в мечешка прегръдка. Той миришеше на „Олд спайс“ и мента, помисли тя и едва не се разплака. Дори това не се бе променило.

— Малката Ванеса — прогърмя мощният му глас. — Радвам се, че си се върнала у дома.

— Хубаво е човек да си е у дома. — Притисната до него, тя го вярваше. — Липсвахте ми. Наистина ми липсвахте.

— Дай да те погледна. — Ейбрахам Брейди я отдръпна от себе си. — Леле, леле... Емили винаги е казвала, че ще станеш красавица.

— О, доктор Тъкър, толкова съжалявам за госпожа Тъкър.

— Ние всички съжаляваме. — Той я потупа по раменете. — Знаеш ли, тя винаги следеше какво пише за теб във вестниците и списанията. Беше те избрала за снаха. Колко пъти ми е казвала: „Хам, това е момичето за Брейди, тя ще го оправи“.

— Изглежда той сам се е оправил.

— Почти. — Обви ръка около раменете ѝ и я поведе навътре. — Какво ще кажеш за една хубава чаша чай и парче торта?

— С удоволствие.

Ванеса седна до кухненската маса, докато Хам приготви и сервира чая. Къщата не се бе променила и отвътре. Бе подредена като аптека, чиста и излъскана, и навсякъде се виждаха дребните украшения на Емили.

Слънчевата кухня гледаше към задания двор с разлистващи се големи дървета и разцъфтяващи цветя. Отдясно бе вратата, която водеше към кабинетите. Единствената промяна, която видя, бе добавената сложна телефонна система.

— Госпожа Лиъри още прави най-хубавите торти в града. — Той отрязва две дебели парчета.

— И още ви плаща с торти.

— Струват колкото теглото си в злато. — С доволна въздишка се разположи срещу нея. — Мисля, че няма нужда да ти казвам колко се гордеем всички ние с теб.

Тя поклати глава.

— Искане ми се да бях могла да се върна по-рано. Дори не знаех, че Джоани се е омъжила. И че има дете. — Вдигна чашата, за пръв път от завръщането си напълно спокойна. — Лара е много красива.

— И умна — намигна Хам. — Разбира се, може да съм мъничко предубеден, ала не помня да съм виждал по-умно дете. А съм виждал доста деца.

— Надявам се докато съм тук да я виждам често. И всички вас.

— А ние се надяваме да останеш по-дълго.

— Не знам. — Ванеса сведе поглед към чая си. — Не съм мислила за това.

— Майка ти седмици наред не можеше да говори за нищо друго.

Тя лапна едно мъничко парче от пухкавата торта.

— Мама изглежда добре.

— Наистина е добре. Лорета е силна жена. Трябва да бъде силна.

Ванеса вдигна отново очи. Понеже стомахът ѝ бе започнал да подскача, заговори внимателно:

— Разбрах, че има антикварен магазин. Трудно ми е да си я представя като делова жена.

— И на нея ѝ беше трудно да си го представи, но се справя много добре. Научих, че преди няколко месеца си загубила баща си.

— Рак. Беше му много трудно.

— На теб също.

Тя сви рамене:

— Почти нищо не можех да направя... Той не ми позволяваше да направя почти нищо. Изобщо не искаше да признае, че е болен. Мразеше слабостта.

— Знам — Хам сложи ръка върху нейната. — Надявам се, че си се научила да бъдеш по-толерантна към човешките слабости.

Нямаше нужда да обяснява.

— Аз не мразя майка си — отвърна Ванеса с въздишка. — Просто не я познавам.

Това бе добър отговор и той го оцени.

— Аз я познавам. Имала е труден живот, Ван. За всички грешки, които е направила, е платила повече, отколкото би трябвало да плати, който и да било човек. Тя те обича. Винаги те е обичала.

— Защо тогава ме пусна да замина?

Съчувстваше ѝ, както винаги.

— Това е въпрос, който сама трябва да зададеш на майка си. И въпрос, на който тя има нужда да отговори.

Ванеса въздъхна и се облегна назад.

— Винаги съм идвала да плача на рамото ви.

— За това са раменете. И най-вече бях достатъчно суетен да си представям, че имам две дъщери.

— Наистина ги имахте. — Тя преглътна сълзите си и отпи от чая, за да се успокои. — Доктор Тъкър, вие влюбен ли сте в майка ми?

— Да. Това смущава ли те?

— Не би трябвало.

— Но?

— Просто ми е малко трудно да го приема. Винаги съм си ви представяла с госпожа Тъкър като двойка. Едно от малкото неща, които не се променят. А моите родители... Колкото и да не бяха щастливи заедно, откак ги помня...

— Си бяха твои родители — каза Хам тихо. — Още нещо, което не се променя.

— Да. — Ванеса се поотпусна, благодарна за разбирането. — Знам, че не е разумно. Дори не е реално. Обаче...

— Би трябвало — довърши той вместо нея. — Мило дете, в живота има прекалено много нечестни неща. Живях с Емили двадесет и осем години и бях планирал още двадесет и осем. Не било писано. Докато бях с нея, аз я обичах абсолютно. Имахме късмет всеки от нас да се превърне в човек, когото другият можеше да продължава да приема. Когато тя умря, мислех, че част от живота ми е свършила. Майка ти и Емили бяха най-близки приятелки и няколко години продължавах да приемам Лорета така. После тя стана моя... Моя най-близка приятелка. Мисля, че Емили би била доволна.

— Карате ме да се чувствам като дете.

— Когато става дума за родителите ти, винаги ще си останеш дете. — Хам погледна към чинията ѝ. — Да не си престанала да обичаш сладко?

— Не — засмя се Ванеса. — Нямам апетит.

— Не искам да прозвуча като старомоден старец, като ти кажа, че си малко слаба, ала е вярно. Лорета спомена, че не се храниш добре. И не спиш добре.

Ванеса вдигна вежди. Не бе предполагала, че майка ѝ бе забелязала.

— Сигурно съм превъзбудена. Последните две години бяха много напрегнати.

— Кога за последен път си си правила изследвания?

Сега вече тя наистина се засмя.

— Говорите също като Брейди. Много съм добре, доктор Тъкър. Концертните турнета закаляват. Това са просто нерви.

Той кимна, но си обеща да я наблюдава.

— Надявам се, че скоро ще посвириш за мен.

— Вече свиквам с новото пиано. Всъщност, трябва да се заема по-сериозно. Напоследък не отделям достатъчно време за упражнения.

Ванеса стана и в този момент в стаята влезе Брейди. Ядоса се, че я сварва тук. Не стига, че цял ден му бе в главата, а сега беше и в кухнята му. Кимна ѝ и погледна към тортата.

— На госпожа Лиъри винаги може да се разчита. — Засмя се на баща си: — Щеше ли да ми оставиш нещичко?

— Тя ми е пациентка.

— Винаги запазва бабите за себе си — оплака се Брейди на Ванеса и топна пръст в крема в чинията ѝ.

— Искал си да ти се обадя, преди да тръгна.

— Беше ме помолил да прегледам картон на Кремптън. — Хам потупа с пръст по една папка на масата.

— Направил съм някои бележки.

— Благодаря.

— Трябва да оправя някои неща. — Хам хвана Ванеса за раменете и звучно я целуна. — Ела скоро пак.

— Ще дойда. — Никога не бе можела да стои далеч.

— Барбекюто е след две седмици. Надявам се, че ще дойдеш.

— За нищо на света не бих го пропуснала.

— Брейди — обърна се той към сина си, преди да излезе, — дръж се прилично с момичето.

Брейди се ухили, когато вратата се затвори зад гърба му:

— Все още си представя, че ще те подмамя на задната седалка на колата си.

— Ти наистина ме подмами на задната седалка на колата си.

— Да-а. — Размърда се неспокойно при този спомен. — Искаш ли кафе?

— Чай. С резенче лимон.

Брейди изръмжа и се обърна да извади от хладилника кутия мляко.

— Радвам се, че си се отбила да го видиш. Луд е по теб.

— Чувството е взаимно.

— Ще изядеш ли тази торта?

— Не, аз тъкмо... Тъкмо си тръгнах.

Той седна и се зае с тортата.

— Закъде бързаш? — попита с пълна уста.

— Не бързам, просто...

— Седни. — Брейди си сипа огромна чаша мляко.

— Както виждам, апетитът ти си е все така добър.

— Здравословен живот.

Трябваше да си тръгне, наистина. Ала той изглеждаше толкова ведър и успокояващ, както седеше и лапаше тортата. Приятели, бе й казал. Може би можеха да бъдат приятели. Тя се опря на масата.

— Къде е кучето?

— Оставих го вкъщи. Татко вчера го хвана да рови в лалетата, така че днес е в изгнание.

— Ти вече не живееш ли тук?

— Не. — Той вдигна глава и едва не простена. Ванеса се бе облегла на масата пред прозореца и светлината грееше в косите й. Върху плътните й сериозни устни играеше лека усмивка. Строгата кройка на панталона и ризата й я правеше да изглежда още по-мека и женствена. — Аз... Ъ-ъ-ъ... — Посегна към млякото. — Купих един парцел извън града. Къщата се вдига бавно, обаче вече има покрив.

— Ти сам си строиш къща?

— Не чак дотам. Не мога да се измъкна оттук достатъчно за дълго, за да свърша нещо повече от някоя и друга дреболия. Има две момчета, които работят. — Погледна я замислено. — Някой път ще те закарам да погледнеш.

— Може би.

— Сега? — Брейди стана да занесе чиниите в умивалника.

— Ами... Наистина трябва да се връщам...

— За какво?

— Да се упражнявам.

Той се обърна. Раменете им се докоснаха.

— Ще се упражняваш по-късно.

Това бе предизвикателство. И двамата го знаеха, и двамата го разбираха. И двамата бяха твърдо решени да докажат, че могат да бъдат един с друг, без да разбудят старите копнежи.

— Добре. Но ще карам след теб, за да не трябва да се връщаш после в града.

— Прекрасно. — Брейди я хвана за ръката и я изведе през задната врата.

Когато Ванеса напусна града, Брейди имаше шевролет втора ръка. Сега караше спортен джип. На пет километра извън града, когато стигнаха до стръмния черен път, тя разбра колко разумно бе това.

През зимата щеше да е направо невъзможно, мислеше Ванеса, докато мерцедесът ѝ се друсаше по изровения наклон. Макар че листата още бяха само нежни пъпки, гората бе гъста. Виждаха се белите цветове на дряна. Тя внимателно избягваше коловозите. На последния завой, преди да спре зад Брейди, изпод колелетата ѝ захвърчаха дребни камъчета.

Кучето се втурна с лай да ги посрещне. Опашката му се развяваше на вятъра.

Скелетът на къщата бе вдигнат. Брейди не се задоволяваше с горска колибка, забеляза Ванеса. Това бе огромна двуетажна постройка. Прозорците, които вече бяха поставени, бяха високи и извити. Над втория етаж се издигаше скеле на фронтон, откъдето щеше да се разкрива вълшебен изглед към далечните сини планини.

Дворът, покрит с отпадъци от строителни материали, се спускаше към ромолящ поток. От един дъжд това място щеше да се превърне в кална локва, помисли тя и слезе от колата. Ала когато се направеха терасите и озеленяването, щеше да е много красиво.

— Страхотно е. — Ванеса отметна разпилените си от вечерния бриз коси. — Какво чудно място.

— И аз така си помислих. — Брейди хвана Конг за нашияника, преди да бе скочил към нея.

— Няма нищо — засмя се тя и се наведе да го погали. — Здравей, приятел. Тук имаш много място да бягаш, нали?

— Петдесет декара. — Като я гледаше как играе с кучето, отново започваше да чувства онази болка, точно под сърцето. — Повечето от тях ще оставя такива, каквито са.

— Радвам се. — Ванеса се завъртя в кръг. — Би ми било много неприятно да видя как фризираш гората. Почти бях забравила колко красива може да бъде тя, колко спокойна.

— Ела. — Той я хвана за ръката. — Ще те разведа.

— Откога имаш това място?

— Почти от една година. — Преминаха по малко дървено мостче над потока. — Внимавай, в двора е пълен хаос. — Погледна елегантните ѝ ниски италиански обувки, грабна я на ръце и я пренесе през камъните. Тя усети мускулите на ръцете му, а Брейди — дългите ѝ стегнати бедра.

— Няма нужда да... — Той припряно я остави пред входната врата. — Още си кавалер, а?

— Разбира се.

Вътре имаше мазилка и замазка. Ванеса видя триони, стойки за рязане и купчини дървен материал. На северната стена вече бе построена огромна камина. Временни стълби водеха към втория етаж. Навсякъде миришеше на дървени стърготини.

— Холът — обясни Брейди. — Искрах да има много светлина. Там е кухнята. — Показа към просторното съседно помещение. Над умивалника имаше прозорец, който гледаше към гората. Между недовършените шкафове бяха монтирани печка и хладилник. — Тук ще има свод, за да е в тон с прозорците — продължаваше той. — Друг ще води към столовата.

Тя вдигна поглед и през прозорците на тавана видя небето.

— Изглежда много амбициозно.

— Няма всеки ден да правя къщи. — Брейди отново я хвана за ръката и я поведе из първия етаж. — Тоалетната. Майка ти ми намери този страхотен умивалник. Порцеланът е в отлично състояние. А това е нещо като моята лична бърлога. Стереоуредба, книги. — Присви очи и ясно я видя в напълно завършен вид. Странно, но Ванеса също. — Помниш ли Джош Макена?

— Да, това беше твоят съдружник в престъпленията.

— Сега е съдружник в една строителна фирма. Сам прави всички тези вградени мебели.

— Джош? — Тя прокара ръка по един шкаф. Изработката бе прекрасна.

— Той проектира и кухненските шкафове. Ще бъдат нещо изключително. Да отидем горе. Стълбите са тесни, но стабилни.

Въпреки уверенията му, докато се изкачваха, Ванеса притискаше ръка към стената. Тук имаше още прозорци на покрива, още сводове. Челните прозорци, както ги нарече Брейди, щяха да са над леглото в основната спалня, която включваше и огромна баня с вградена в пода вана. Макар в спалнята да имаше само матрак и гардероб, банята бе единствената завършена стая.

Бе избрал студени пастелни цветове, тук-там с яркосиньо. Голямата вана бе обградена от облицован с плочки корниз, стигащ до

други три прозореца. Ванеса си представи какво е да лежиш във ваната с изглед към гората.

— За всичко си помислил — отбеляза тя.

— Когато реших да се пренеса, исках да го направя както трябва. — Продължиха по коридора между кованите врати. — На този етаж има още две спални и още една баня. В нея ще използвам стъклени тухли. Терасата ще обгражда цялата къща и на запад ще се спуска до долното ниво, за да се вижда залеза. — Повече я по следващите стълби към фронта. — Смятам горе да разположа кабинета си.

Бе като приказка, помисли Ванеса, с кръгла форма и още извити прозорци. Където и да застанеше човек, се откриваше чудесен изглед към горите и планините зад тях.

— Бих могла да живея тук и да се чувствам като Рапунцел — обяви тя.

— Косата ти не е подходящ цвят. — Той вдигна една шепа. — Радвам се, че не си я отрязала. Сънувал съм тази коса. И теб. Сънувах те години след като замина. Направо не можеш да си представиш.

Ванеса бързо се отдръпна и отиде до един от прозорците.

— Кога мислиш, че ще свършиш?

— Планираме през септември. — Брейди се намръщи към гърба ѝ. Не бе мислил за нея, когато проектиреше къщата, когато избираше дървото, плочките, цветовете. Тогава защо сега, когато бе тук, изглеждаше така, сякаш къщата я бе чакала? Сякаш той я бе чакал? — Ван?

— Да? — отвърна тя, все още с гръб към него. Стомахът ѝ се бе свил на възел, пръстите ѝ бяха сплетени. Когато Брейди не каза нищо друго, се насили да се обърне и да разтегне устни в усмивка. — Невероятно място. Радвам се, че ми го показа. Надявам се, че ще успея да го видя, когато е завършено.

Нямаше да я пита дали ще остане дотогава. Не искаше да знае. Не можеше да позволи това да има някакво значение. Ала знаеше, че между тях има нещо недовършено и че трябваше да го уреди, поне в собственото си съзнание.

Бавно се приближи към нея. Видя как при първата му стъпка в очите ѝ се появи предчувствие. Ако имаше къде да отиде, би се отдръпнала.

— Недей — каза, когато той улови ръцете ѝ.

— Ще ме боли толкова, колкото и теб.

Докосна за опит устни до нейните и я почувства как потрепери. Този вкус, това толкова кратко вкусване го накара да пламне. Отново я целуна, този път само секунди по-дълго. Чу я как простена. Дланите му се плъзнаха нагоре по ръцете ѝ и обхванаха брадичката ѝ. Когато устните му отново уловиха нейните, опитът бе свършил.

Наистина болеше. Ванеса чувстваше болката във всичките си кости и мускули. И, да го вземат дяволите, чувстваше и удоволствието. Удоволствие, без което бе живяла толкова дълго. Ненаситно го привлече към себе си и се отдаде на трескавата лудост.

Вече не целуваше момче, колкото и умело и страстно да бе това момче. Не целуваше спомен, колкото и ярък и ясен да бе този спомен. Сега прегръщаше мъж. Силен, ненаситен мъж, който я познаваше прекалено добре.

Когато устните ѝ се разтвориха срещу неговите, Ванеса знаеше какъв ще е вкусът му. Когато ръцете ѝ се впиха в раменете му, тя знаеше как ще почувства мускулите му под дланите си. В меката светлина през прозорците, обгърнатата от мириса на дървени стърготини, Ванеса се чувстваше люляна между минало и настояще.

Тя бе всичко, което той помнеше, и нещо повече. Брейди винаги бе бил благороден, винаги страстен, но сега сякаш имаше повече невинност, отколкото преди — сладостна невинност под тлеещата страст. Тялото ѝ, притиснато към неговото, трепереше.

Мечите, които бе мислил за забравени, отново го завладяха. А с тях се върнаха и желанията, вълненията, надеждите на неговата младост.

Ванеса. Винаги бе била тя. И все пак това никога не се бе случвало.

Потресен, той я отдръпна от себе си. Страните ѝ пламтяха. Очите ѝ бяха потъмнели, замъглени. Устните ѝ бяха разтворени, меки и без червило. Пръстите му, както безброй пъти преди това, се бяха изгубили в косите ѝ.

И усещането бе същото. Искаше му се да я убие заради това. Дванадесетте години не бяха отслабили чувствата, които Ванеса можеше да изтръгне от него само с един поглед.

— Страхувах се от това — промълви Брейди. Трябваше да запази разсъдъка си, каза си той. Трябваше да помисли. — Винаги си можела

да спреш сърцето ми, Ванеса.

— Това е глупаво. — Тя задъхано отстъпи назад. — Ние вече не сме деца.

Брейди пъхна ръце в джобовете си.

— Точно така.

Ванеса прокара треперещите си пръсти през косите си.

— Брейди, това приключи преди много време.

— Очевидно не е. Може би просто трябва да си го избием от главите.

— Моята глава си е съвсем наред. — Това бе лъжа. — Ти се грижи за своята. Нямам намерение отново да се търкалям с теб на задната седалка на колата.

— Би могло да се окаже интересно. — За своя изненада се усмихна, при това искрено. — Ала аз си представях по-удобна обстановка.

— Каквато и да е обстановката, отговорът пак ще е не.

Тя тръгна към стълбите и той я хвана за ръката.

— Последния път, когато каза не, беше шестнадесетгодишна. — Въпреки че кипеше от нетърпение, бавно я обърна към себе си. — Колкото и да ми е неприятно, трябва да кажа, че беше права. Но времената се промениха и сега всички сме пораснали.

Сърцето ѝ биеше прекалено бързо, помисли Ванеса: Брейди бе виновен. Винаги бе успявал да я върже на възел.

— Само защото сме възрастни, това не означава, че ще се хвърля в леглото ти.

— Това означава, че аз няма да бързам и ще положа усилия да променя мнението ти.

— Още си егоистичен идиот, Брейди.

— А ти още ме обиждаш, когато знаеш, че съм прав. — Привлече я за една силна, кратка целувка. — Аз още те желая, Ван. И този път, за Бога, ще те имам.

Преди да се отскубне, тя видя в очите му, че това бе истина. Почувства вътре в себе си, че бе истина.

— Върви по дяволите! — Обърна се и се втурна надолу по стълбите.

Той я гледаше през прозореца как тича през моста към колата си. Дори от това разстояние я чу как затръшна вратата. Това го накара да

се усмихне. Винаги бе била дяволски избухлива. Радваше се, че това още бе така.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя удряше клавишите. Чайковски. Първи концерт за пиано. Първа част. Яростно страдна интерпретация на романтичната тема. Желаете тази ярост, искаше да я излее в музиката.

Той нямаше право. Нямаше право да връща назад всичко. Да я кара насила да се изправи пред чувства, които искаше да забрави. Които бе забравила. Още по-лошо, бе й показал колко по-дълбоки, колко по-първични и силни можеха да са тези чувства сега, когато бе вече жена.

Брейди не означаваше нищо за нея. Не можеше да бъде нищо повече от един стар познат, от приятел от детинство. Вече нямаше да я нарани. И Ванеса нямаше никога, никога да позволи на когото и да било да има над нея такава власт, каквато някога бе имал Брейди.

Чувствата щяха да преминат, защото тя щеше да ги накара да преминат. Ако имаше нещо, което бе научила през всичките тези години на работа и пътувания, то бе, че тя и само тя бе отговорна за собствените си чувства.

Спря да свири и опря пръсти на клавишите. Макар да не можеше да каже, че бе спокойна, бе благодарна, че бе успяла да се освободи от голяма част от гнева си чрез музиката.

— Ванеса?

Обърна се и видя майка си на прага.

— Не знаех, че си вкъщи.

— Върнах се, докато ти свиреше. — Лорета пристъпи напред. Бе облечена както сутринта, с изискан костюм и перли, ала лицето й изразяваше колеблива загриженост. — Добре ли си?

— Да, много съм добре. — Ванеса вдигна ръка да отметне косите си. Като гледаше майка си, се чувстваше зачервена, разрошена и уязвима. Машинално, в жест на самоотбрана, изправи рамене. — Извинявай, сигурно съм изгубила представа за времето.

— Няма значение. — Лорета сдържа желанието си да се приближи и сама да приглади косите на дъщеря си. — Преди да

затворя, през магазина мина госпожа Дрискол. Спомена, че те е видяла да влизаш в къщата на Хам Тъкър.

— Както разбирам, тя още има орлов поглед.

— И обича да си пъха носа навсякъде. — Лорета се усмихна нерешително. — Значи си се срещнала с Хам.

— Да. — Ванеса се обърна на стола, но не стана. — Той изглежда прекрасно, почти не се е променил. Хапнахме малко торта и пихме чай в кухнята.

— Радвам се, че си успяла да го посетиш. Хам винаги много те е харесвал.

— Знам. — Тя си пое въздух да се овладее. — Защо не си ми казала, че имаш връзка с него?

Лорета вдигна ръка и нервно подръпна перлената огърлица.

— Предполагам, защото не бях сигурна как да ти го кажа, как да ти го обясня. Мислех, че може да бъдеш... Може да се почувстваш неловко, когато се срещнеш с него, ако знаеш, че ние... — Тя замълча, защото бе сигурна, че думата „ходим“ би била не на място при нейната възраст.

Ванеса само вдигна вежди:

— Може би си мислила, че не е моя работа.

— Не. — Ръката ѝ падна. — Ох, Ван...

— Е, в края на краищата, наистина не е моя работа. — Ванеса бавно и съзнателно закърпи пробойните в защитата си. — Вие с баща ми бяхте разведени години преди той да умре. Ти си свободна сама да си избираш приятелите.

Лорета се изпъна от укора в гласа на дъщеря си. Имаше много неща, много, за които съжеляваше и които я караха да се срамува. Отношенията ѝ с Ейбрахам Тъкър не бяха едно от тях.

— Ти си абсолютно права — каза тя студено. — Аз не се срамувам и определено не се чувствам виновна, задето се срещам с Хам. И двамата сме възрастни хора, и двамата сме свободни. — Докато говореше, наклони глава съвсем като дъщеря си. — Може би се чувствах странно от това, което става между нас, заради Емили. Тя беше моята най-стара и най-близка приятелка. Ала Емили я няма и ние и двамата с Хам сме сами. И може би това, че и двамата обичахме Емили, ни сближи. Аз съм много горда, че той държи на мен — заяви Лорета и по страните ѝ изби руменина. — През последните няколко

години Хам ми даде нещо, което никога не съм получавала от друг мъж. Разбиране.

Обърна се и бързо тръгна по стълбите. Когато Ванеса влезе в стаята ѝ, тя стоеше пред тоалетката и сваляше бижутата си.

— Извинявай, ако ти е прозвучало като критика.

Лорета с трясък остави перлите върху масичката.

— Не искам да ми се извиняваш като някоя възпитана непозната. Ти си моя дъщеря, Ванеса. Бих предпочела да ми се развикаш. Бих предпочела да затръшнеш вратата или да изфучиш в стаята си, както на времето.

— Едва не го направих. — Тя влезе по-навътре в стаята и прокара ръка по облегалката на малкия тапициран стол. Дори това бе ново, помисли Ванеса — малкият син дамски фотьойл, който толкова подхождаше на жената, която бе нейна майка. Вече поуспокоена и засрамена, внимателно подбра следващите си думи: — Аз не се възмуцавам от твоите отношения с доктор Тъкър. Наистина. Определено ме изненадват. И, както казах по-рано, това не е моя работа.

— Ван...

— Не, моля те — вдигна ръка Ванеса. — Когато се върнах и за пръв път карах из града, мислех, че нищо не се е променило. Но не съм била права. Трудно ми е да го приема. Трудно ми е да приема, че ти си продължила да живееш толкова лесно.

— Продължих да живея, да — съгласи се Лорета. — Ала не лесно.

Ванеса вдигна поглед. Очите ѝ горяха.

— Защо ме пусна да замина?

— Нямах избор — отвърна майка ѝ простичко. — И по онова време се опитвах да вярвам, че това е най-доброто за теб. Че най-много това искаш.

— Най-много това искам? — Гневът, който толкова искаше да овладее, се просмука като горчицина. — Питал ли ме е някой какво искам аз?

— Опитвах се. Във всяко писмо, което ти пишех, те молах да ми кажеш дали си щастлива, дали искаш да се върнеш у дома. Когато ми ги връщаше, без да ги отвориш, разбирах, че съм получила твоя отговор.

Ванеса се вторачи в майка си и всичкият цвят се оттече от лицето ѝ.

— Ти никога не си ми писала.

— Писах ти години наред с надеждата, че ще проявиш състрадание и ще отвориш поне едно писмо.

— Нямахме никакви писма — решително заяви Ванеса, като свиваше и разтваряше юмруци.

Без да каже дума, Лорета измъкна изпод леглото един куфар, извади от него една дълбока кутия и вдигна капака.

— Запазила съм ги.

Ванеса видя вътре десетки писма, адресирани до нея в хотели из цяла Европа и Америка. Стомахът ѝ конвулсивно се сви. Тя предпазливо пое въздух и приседна на ръба на леглото.

— Никога не си ги виждала, така ли? — прошепна Лорета. Ванеса успя само да поклати глава. — Значи ми е отказал и такова малко нещо като едно писмо. — Тя с въздишка прибра кутията обратно в куфара.

— Защо? — Гърлото на Ванеса бе пресъхнало. — Защо не ми е давал да видя писмата ти?

— Може би е мислел, че ще попреча на кариерата ти. — След моментно колебание Лорета я докосна по рамото. — Не е бил прав. Никога не бих те спряла да постигнеш нещо, което искаш и заслужаваш толкова много. Той по свой си начин е предпазвал теб и наказвал мен.

— За какво? — Лорета се обърна и отиде до прозореца. — По дяволите, имам право да знам. — Ядосано скочи на крака и пристъпи напред, неволно ахна и притисна ръка към стомаха си.

— Ван? — Лорета я хвана за раменете и внимателно я върна до леглото. — Какво има?

— Нищо. — Тя стисна зъби срещу разяждащата болка. Вбесяваше я, че можеше да я изкара от равновесие, дори за момент, пред други хора. — Просто ме заболя.

— Ще се обадя на Хам.

— Не. — Ванеса я сграбчи за ръката. Дългите ѝ музикални пръсти бяха силни и твърди. — Не ми трябва доктор. Това е само стрес. — Продължаваше да притиска стиснатата в юмрук ръка към

корема си и се мъчеше да преодолее болката. — Освен това се изправих прекалено бързо. — Много внимателно отпусна ръка.

— Значи няма да навреди той да те погледне. — Лорета обви ръка около раменете ѝ. — Ван, толкова си слаба.

— През последната година трябваше да се справя с доста неща. — Ванеса внимателно мереше думите си. — Много напрежение. Затова реших да си взема няколко месеца почивка.

— Да, но...

— Знам как се чувствам. Аз съм съвсем добре.

Като чу безкомпромисния ѝ тон, Лорета отдръпна ръката си и стана.

— Добре тогава. Вече не си дете.

— Да, не съм. — Ванеса скръсти ръце в скута си. — И искам отговор. За какво те е наказвал баща ми?

Лорета сякаш се сви, ала когато заговори, гласът ѝ бе спокоен и силен:

— Затова че му измених с друг мъж.

За момент Ванеса само се вторачи в нея. Пред нея бе майка ѝ, пребледняла, но твърда, и ѝ признаваше своята изневяра.

— Имала си любовна връзка? — попита накрая.

— Да. — Заля я вълна от срам. Ала тя знаеше, че може да се справи с нея. Години наред бе живяла със срама. — Имаше един мъж... Сега едва ли има значение кой е бил той. Имах връзка с него почти една година, преди вие да заминете за Европа.

— Разбирам.

Лорета се изсмя треперливо.

— О, сигурна съм, че разбираш. Затова няма да си правя труда да се обяснявам или извинявам. Аз наруших клетвите си и дванадесет години плащам за това.

Ванеса вдигна глава, разкъсвана между желанието да разбере и желанието да осъди.

— Обичаше ли го?

— Имах нужда от него. Разликата е огромна.

— Не си се омъжила за втори път.

— Не съм. — Лорета не изпитваше съжаление за това, просто тъпа болка като от стара рана, която прекалено често се човърка. — По онова време бракът не бе нещото, което и двамата искахме.

— Значи е било просто заради секса. — Ванеса притисна длани към очите си. — Ти си изменила на съпруга си просто заради секса.

Вихрушка от емоции премина през лицето на Лорета, преди тя да се овладее.

— Това е най-малкият общ знаменател. Може би сега, когато си вече жена, ще разбереш, дори ако не можеш да простиш.

— Нищо не разбирам. — Ванеса се изправи. Бе глупаво да ѝ се плаче заради нещо минало и заминало. — Трябва да помисля. Излизам с колата.

Когато остана сама, Лорета седна на леглото и остави сълзите си да капят на воля.

Часове наред кара без посока. През повечето време се провираше по извиващи се черни пътища, обрамчени от цъфтящи диви цветя и надвиснали дървета. Откак за последен път бе идвала по тези места, някои от старите ферми бяха разпродадени или разделени на части. По някогашните царевични и ечемични ниви пъстрееха къщи и дворове. Като ги гледаше, я пробождаше болка — същата болка, която чувстваше, когато мислеше за своето семейство.

Чудеше се дали би могла да разбере липсата на вярност, ако ставаше дума за друга жена. Би ли могла изискано да свие рамене и да се съгласи, че това е просто част от живота? И не ставаше дума за друга жена. Ставаше дума за майка ѝ.

Когато се усети, че завива по пътя към Брейди, бе станало късно. Не знаеше защо бе дошла тук, при него. Но имаше нужда от човек, който да я изслуша. От човек, на когото не му е безразлично.

Лампите бяха запалени. Чу как при звука на колата кучето залая в къщата. Бавно измина отново стъпалата, по които бе слязла тази вечер, когато бе избягала от него и от собствените си чувства. Преди да почука, видя Брейди до вратата да я гледа през стъклото, преди да отвори.

— Здравсти.

— Излязох да покарам. — Чувстваше се толкова глупаво, че направи крачка назад. — Извинявай. Късно е.

— Влез, Ван. — Той я хвана за ръката. Кучето подуши краката ѝ и завъртя опашка. — Искаш ли нещо за пиене?

— Не. — Нямах представа какво иска. Огледа се и разбра, че го бе прекъснала. До стената бе подпряна стълба, а преносимият касетофон гърмеше. Рокът отекваше от тавана. Забеляза, че ръцете и раменете му бяха покрити с фин бял прах и едва се пребори със смешното желание да го изтупа. — Ти си зает.

— Просто шпакловах стените. — Брейди отиде да спре музиката. Внезапната тишина опъна нервите ѝ. — Оказва се изненадващо лечебно. — Взе парче шкурка. — Искаш ли да опиташ?

Тя успя да се усмихне.

— Може би по-късно.

Той спря до хладилника, извади една бира и ѝ я протегна:

— Сигурна ли си?

— Да. С кола съм, а и не мога да остана дълго.

Брейди отвори шишето и отпи голяма глътка. Студената течност отми праха от гърлото му и разхлаби възела, който се бе свил в стомаха му, когато я видя да се приближава към вратата.

— Предполагам, че си решила вече да не ми се сърдиш.

— Не знам. — Ванеса обви ръце около себе си и се приближи до прозореца. Искаше ѝ се да види луната, ала тя се криеше зад облаците. — Не знам какво съм решила за каквото и да било.

Той познаваше този поглед, тази стойка, този тон. Бе същото и преди години, когато Ванеса бягаше от някой от отвратителните скандали между родителите си.

— Защо не ми разкажеш?

Разбира се, че Брейди щеше да каже точно това, помисли тя. Нали бе сигурна, че ще го каже? И че ще я изслуша. Винаги я бе изслушвал.

— Не биваше да идвам тук — въздъхна Ванеса. — Сякаш пропадам в стария коловоз.

— Или обуваш удобни стари обувки. — Брейди трепна от собствените си думи. — Не мисля, че това ми харесва много повече. Слушай, искаш ли да седнеш? Мога да позабърша от праха и да обърна някоя кутия от боя.

— Не, не мога да седя. — Тя продължаваше да се взира през прозореца. Всичко, което виждаше, бе призрачното си бледо отражение в стъклото. — Майка ми ми каза, че е имала любовна връзка, преди

баща ми да ме отведе в Европа. — Брейди не отговори и Ванеса се обърна към него. — Ти си знаел.

— Не по онова време. — Видя обидата и объркването ѝ и се приближи да я погали по главата. — Разчу се много след като ти замина. — Сви рамене. — Така е в малките градчета.

— Баща ми е знаел — започна тя предпазливо. — Майка ми поне това ми каза. Сигурно затова ме е отвел. И затова тя не е дошла с нас.

— Не мога да обсъждам какво се е случило между твоите родители. Ако има нещо, което искаш да знаеш, трябва да го чуеш от Лорета.

— Не знам какво да ѝ кажа. Не знам какво да я попитам. — Ванеса отново се извърна. — През всичките тези години баща ми никога нищо не ми е казвал.

Това не го изненадваше, но се съмняваше, че мотивите на Джулиъс са били алтруистични.

— Какво друго ти каза тя?

— Какво друго има за казване?

Брейди за момент замълча.

— Ти попита ли я защо?

— Нямаше нужда да я питам. — Ванеса разтърка изтръпналите си рамене. — Тя ми каза, че дори не е обичала онзи мъж. Било е само физическо. Само секс.

Той се загледа в бирата си.

— Е, доколкото разбирам, трябва да я измъкнем на улицата и да я застреляме.

— Това не е шега! — Ванеса се извъртя рязко към него. — Тя е мамила съпруга си. Лъгала го е, докато са живеели заедно, докато се е преструвала, че са едно семейство.

— Всичко това е вярно. Като знам какъв човек е Лорета, струва ми се, че трябва да е имала много сериозни причини. — Очите му бяха приковани към нейните, спокойни и изпитателни. — Изненадвам се, че не ти е дошло наум.

— Как можеш да оправдаваш изневярата?

— Не я оправдавам. Ала има много малко ситуации, които са само бяло или черно. Мисля, че когато преодолееш шока и гнева си, ще я попиташ за тези сиви области.

— Как би се чувствал ти, ако ставаше дума за твоите родители?

— Гадно. — Брейди остави бирата. — Искаш ли да те прегърна? Тя усети как сълзите се надигат и изгарят очите ѝ.

— Да — успя да промълви и потъна с благодарност в ръцете му.

Той я държеше леко и нежно я галеше по гърба. Ванеса имаше нужда от него сега. Имаше нужда от неговото приятелство. Колкото и объркани да бяха чувствата му, никога не можеше да ѝ откаже това. Докосна с устни косите ѝ, омагьосан от мекотата им, от аромата, от топлия наситен цвят. Ръцете ѝ бяха обвити здраво около него. Главата ѝ бе сгушена в рамото му.

Все още му пасваше, помисли Брейди. Все още идеално му пасваше.

Той изглеждаше толкова стабилен. Ванеса се чудеше как такова буйно момче е могло да се превърне в такъв сериозен и стабилен мъж. Без дори да го бе молила, Брейди ѝ даваше точно това, от което имаше нужда. Нито повече, нито по-малко.

Затвори очи и помисли колко лесно, колко ужасно лесно би било отново да се влюби в него.

— По-добре ли се чувстваш?

Не знаеше дали по-добре, но определено чувстваше. Хипнотичните движения на ръцете му по гърба ѝ, равномерния ритъм на сърцето му срещу нейното.

Вдигна глава, само колкото да види очите му. В тях имаше разбиране и сила, развила се през времето, когато бе била без него.

— Още не мога да реша дали си се променил, или си същият.

— По малко и от двете. — Ароматът ѝ танцуваше в него. — Радвам се, че се върна.

— Нямах намерение. — Тя отново въздъхна. — Изобщо нямаше да се доближавам отново до теб. Когато бях тук преди, се ядосах, защото ти ме накара да си спомня... А това, което си спомних, беше, че всъщност никога не съм забравяла.

Ако продължеше да го гледа така още пет секунди, щеше да забрави, че бе дошла като при приятел.

— Ван... Сигурно трябва да изясниш това с майка си. Хайде да те закарам у вас.

— Не искам тази вечер да ходя у нас. — Думите отекнаха в главата ѝ. Трябваше да стисне устни, преди да успее да оформи следващите думи. — Нека остана при теб.

Тази донякъде приятна болка, която го бе обзела, докато я прегръщаше, стана остра и смъртоносна. Бавно сложи ръце на раменете ѝ и отстъпи назад.

— Не е добра идея. — Тя се нацупи и Брейди едва не изпъшка.

— Преди няколко часа идеята май ти се струваше много добра. — Отърси се от ръцете му и се обърна. — Явно още много говориш и нищо не вършиш.

Той я извъртя бързо към себе си, готов за заплахи, ала огненият гняв в очите му постепенно изтля.

— Още знаеш как да ме работиш.

Ванеса наклони глава.

— А ти не знаеш.

Хвана я за шията.

— Много си проклета. — Когато тя отметна глава назад, му се прииска бързо да я стисне, но си напомни, че е лекар. — Заслужаваш да те замъкна горе и да правя с теб любов, докато ослепееш, оглушееш и онемееш.

Ванеса почувства възбуда, примесена с тревога. Какво ли би било? Не се ли бе чудила от първия момент, когато го видя? Може би беше време да е безразсъдна.

— Искам да видя как ще го направиш.

Докато я гледаше, отметнала глава, с премрежени очи и полуразтворени устни, желанието започна да го изгаря. Брейди знаеше какво би било. Да я вземат дяволите. Часове наред се бе мъчил да не си представя това, което сега изплува ясно в съзнанието му. В самоотбрана отстъпи крачка назад.

— Не си играй с огъня, Ван.

— Ако не ме искаш, защо...

— Знаеш, че те искам! — изкрещя той и се извърна. — По дяволите, знаеш, че винаги съм те искал. Караш ме да се чувствам отново осемнадесетгодишен. — Когато тя пристъпи напред, протегна предупредително ръка. — Стой далеч от мен. — Грабна бирата и жадно отпи. — Можеш да спиш в леглото — каза по-спокойно. — Аз имам долу спален чувал.

— Защо?

— Не е сега моментът. — Пресуши бирата и хвърли празната бутилка в голяма тенекиена кутия. Тя издрънча. — За Бога, ако ще го

правим, ще го правим както трябва. Тази вечер ти си разстроена, объркана и нещастна. Ядосана си на майка си и ще ме намразиш, задето съм се възползвал от всичко това.

Ванеса сведе поглед към ръцете си и ги разпери. Брейди бе прав. По дяволите.

— Моментът никога не е бил подходящ за нас, нали?

— Ще бъде. — Той обхвана с длани лицето ѝ. — Можеш да разчиташ на това. По-добре се качвай горе. — Отпусна ръце. — Когато съм благороден, ставам раздражителен.

Тя кимна и тръгна към стълбите. Преди да започне да ги изкачва, спря и се обърна.

— Брейди, наистина съжалявам, че си толкова добър.

Той разтърка схванатия си врат.

— Аз също.

Ванеса се поусмихна:

— Не, не заради тази вечер. Съжалявам, защото това ми напомня колко бях луда по теб. И защо.

Брейди притисна ръка към болката в сърцето си.

— Много благодаря — измърмори на себе си. — Точно това ми трябваше да чуя, за да не спя изобщо тази нощ.

Ванеса лежеше в леглото на Брейди, увита с одеялото на Брейди. Кучето го бе изоставило и спеше в краката ѝ. Тя го слушаше как тихо сумти насън и се взираше в непрогледната селска тъмнина.

Трябваше ли... Можеше ли да настоява и да дойде в леглото му с него? Част от нея копнееше за това. Част от нея, която през всичките изминали години бе чакала да чувства онова, което само той можеше да я накара да чувства.

И въпреки това, когато му предложи себе си, го стори безразсъдно, необмислено и в пряко противоречие с инстинкта си за самосъхранение.

Бе си тръгнала от него същата тази вечер сърдита, дори обидена от самоувереното му предложение отново да станат любовници. Какъв смисъл имаше да се връща при него в емоционален смут и необмислено да иска от него точно същото?

Нямаше изобщо никакъв смисъл.

Винаги я бе обърквал, мислеше Ванеса и се въртеше неспокойно в леглото. Винаги бе успявал да я накара да пренебрегне здравия разум. Сега, когато спеше — или поне се опитваше — сама, гневът ѝ бе смекчен от благодарността, че той я разбираше по-добре, отколкото тя разбираше самата себе си.

През всичките години, когато я нямаше, във всичките градове, които бе пропътувала, никой мъж не я бе изкушил да отключи емоциите, които така решително бе заключила.

Само Брейди. И какво, за Бога, щеше да прави?

Бе сигурна... Почти сигурна, че ако нещата си останеха каквито бяха, щеше да може да си тръгне безболезнено, когато му дойдеше времето. Ако можеше да мисли за него като за приятел, понякога подлудяващ приятел, щеше да може да отлети, за да продължи с кариерата си, когато бе готова. Ала ако той станеше неин любовник, нейният пръв и единствен любовник, споменът цял живот щеше да я преследва като неспокоен призрак.

Имаше и още нещо, призна Ванеса с въздишка. Не искаше да го нарани. Независимо колко можеше да я ядоса, независимо колко дълбоко можеше Брейди да я нарани и вече го бе правил, тя не искаше да му причини болка.

Знаеше какво бе да се живее с такава болка, която се разпространява и пулсира, която идва, когато знаеш, че някой не държи достатъчно на теб. Някой не те иска достатъчно.

Ванеса нямаше да причини на Брейди това, което той бе причинил на нея.

Ако бе достатъчно добър, за да ѝ позволи да се скрие за няколко часа в неговия дом, тя щеше да е достатъчно добра, за да му върне услугата, като се погрижи да запази разумно разстояние между тях.

Не, помисли мрачно, нямаше да стане негова любовница. Нито на който и да било мъж. Имаше пред себе си примера на майка си. Когато майка ѝ си бе намерила любовник, това бе разбило три живота. Ванеса знаеше, че баща ѝ никога не е бил щастлив. Упорит — да, обсебен от кариерата на дъщеря си и ожесточен, о, колко ожесточен. Той никога не бе простил на жена си нейната изневяра. Защо иначе щеше да крие писмата, които бе изпращала на дъщеря си? Защо иначе никога, никога нямаше да произнесе името ѝ?

Ванеса затвори очи и се заслуша във вика на бухала в гората, в далечните гръмотевици в планината.

Събуди се с първия лъч светлина от ромоленето на дъжда върху покрива. Размърда се и в главата ѝ зазвуча музика. Макар да се чувстваше натежала от умора, тя седна в леглото, обгърна коленете си с ръце и премигна в полумрака.

Кучето си бе отишло, но завивките в краката ѝ още бяха топли от него. И за нея бе време да тръгва.

Голямата вана бе изкусителна, ала Ванеса си напомни да бъде практична и се насочи към душкабината в ъгъла. След десет минути слезе тихо долу.

Брейди спеше по корем върху спалния чувал, заровил глава в смешно малка възглавничка, а кучето търпеливо седеше до него. Изглеждаха толкова трогателно, че сърцето ѝ направо се преобърна.

Конг се ухили и затупа с опашка. Тя предупредително притисна пръст към устните си, но Конг очевидно не бе запознат с езика на жестовете, защото залая щастливо и се обърна да оближе лицето на Брейди навсякъде, докъдето можеше да достигне.

Брейди изруга и го избута.

— Махай се, да те вземат дяволите. Не разбираш ли кога един човек е умрял?

Конг невъзмутимо се покатери върху него.

— Ела, момчето ми. — Ванеса отиде до вратата и я отвори. Доволен, че потребностите му са били разбрани, Конг се втурна навън под барабанящия дъжд.

Когато Ванеса се обърна, Брейди бе седнал, оплетен в спалния чувал, и ѝ се мръщеше.

— Как така изглеждаш толкова добре?

Същото можеше да се каже и за него, помисли тя. Както бе казал, малко се бе поналял. Голите му гърди изглеждаха твърди като скала, раменете му бяха жилести и мускулести. Нервите ѝ започваха да се опъват, затова се съсредоточи върху лицето му.

Защо изглеждаше още по-привлекателен, както бе намусен и неизбръснат?

— Взех си един душ в твоята баня. Надявам се, че нямаш нищо против. — Той само изръмжа и Ванеса се насили да изобрази усмивка. Ако сега се чувстваше толкова неловко, чудеше се тя, как ли би се

чувствала, ако бе дошъл с нея в леглото? — Благодаря ти за подслона, Брейди. Наистина. Мога ли да ти се отблагодаря, като направя кафе?

— Колко бързо можеш да го направиш?

— По-бързо от румсървиса. — Ванеса мина покрай него и влезе в кухнята. — Научих се в хотелите да си нося кафениче. — Намери една стъклена кана и пластмасов филтър. — Ала мисля, че това надвишава моя опит.

— Сложи вода в чайника. Ще ти кажа какво да направиш по-нататък.

Благодарна, че има с какво да се занимава, тя се обърна към умивалника.

— Извинявай за всичко това. Знам, че снощи ти се натресох, а ти беше много... — Обърна се и гласът ѝ угасна. Брейди се бе изправил и обуваше джинсите си. Устата и пресъхна.

— Глупав — довърши той вместо нея и вдигна ципа. — Ненормален?

— Отзивчив — успя да произнесе Ванеса.

Брейди се вторачи в нея и тя припряно отстъпи назад. Кракът ѝ се блъсна в недовършения плот.

— Не го споменавай. Говоря сериозно. Прекарах цяла безсънна нощ в съжаления.

Ванеса вдигна ръка към лицето му и бързо я отдръпна, като видя, че очите му потъмняват.

— Трябваше да ми кажеш да си отида вкъщи. Беше детинско да не си отида. Сигурна съм, че майка ми се е тревожила.

— Аз ѝ се обадох, след като ти се качи горе.

Тя сведе поглед към пода.

— Ти си много по-добър от мен.

Не му трябваше нейната благодарност, помисли той. Нито нейното смущение. Раздразнено ѝ подаде хартиения филтър.

— Сложи това в конуса, а конуса в стъклената кана. Шест лъжички кафе във филтъра, после наливаш горещата вода. Разбра ли?

— Да. — Нямаше нужда да е гаден, когато се опитваше да му благодари.

— Браво. Ще се върна след минутка.

Ванеса опря ръце на кръста си и го проследи с поглед нагоре по стълбите. Непоносим мъж. В един момент сладък и мил, в следващия

начумерен и груб. Но не бе ли това комбинацията, която винаги я бе очаровала? Поне вече не бе наивното момиченце, което да вярва, че той ще се превърне в принц.

Твърдо решена да довърши каквото бе започнала, тя отмери кафето. Обичаше силния му утринен аромат и съжаляваше, че се бе наложило да престане да го пие. Кофеин, помисли с копнеж и въздъхна. Вече изглежда не й понасяше.

Когато Брейди се върна, Ванеса наливаше врялата вода. Косата му бе влажна и миришеше на сапун. Бе настроена дружелюбно, затова му се усмихна:

— Това трябва да е най-бързият душ в историята.

— Научих се да бъда бърз, когато бях стажант. — Той бързо вдъхна аромата на кафето. За лош късмет долови и шампоана от косите й. — Ще отида да нахраня Конг — заяви неочаквано и отново я остави сама.

Когато се върна, тя се усмихваше към кафето, което почти бе изтекло.

— Помня, че във вашата кухня на главната улица имаше такава кафеварка.

— Майка ми винаги правеше такова кафе. Най-хубавото.

— Брейди, не съм ти казала колко съжалявам. Знам колко бяхте близки.

— Тя никога не се отрече от мен. Имаше много поводи, ала никога не го стори. — Очите му срещнаха нейните. — Предполагам, че всички майки са такива.

Ванеса притеснено се обърна.

— Мисля, че е готово. — Той й протегна две чаши и тя поклати глава: — Не, аз няма да пия, благодаря. Отказах го.

— Като лекар мога да ти кажа, че това е похвално. — Брейди си наля пълна чаша. — Като човек трябва да те питам как се съживяваш сутрин.

Ванеса се усмихна:

— Просто започвам деня малко по-бавно. Трябва да тръгвам.

Той просто сложи ръка на плота и й препречи пътя. В косите му имаше дъжд, а очите му бяха много ясни.

— Не си спала добре.

— Бих казала, че не съм единствената.

Брейди отпи нехайно от кафето и внимателно се взря в лицето ѝ. Умората, която видя, се дължеше на повече от една безсънна нощ.

— Искам да направя нещо за мен.

— Стига да мога.

— Иди си у дома, завий се през глава и спи до обед.

Устните ѝ трепнаха.

— Може и така да постъпя.

— Ако след четиридесет и осем часа тези сенки под очите ти не изчезнат, ще насъскам баща ми.

— Голяма приказка.

— А-ха. — Той остави чашата, опря и другата си ръка на плота и ѝ препречи пътя и от двете страни. — Май си спомням някакъв коментар от снощи, че нищо не правя.

Тя не можеше да се отдръпне, затова просто трябваше да не отстъпва.

— Опитвах се да те ядосам.

— Успя. — Брейди се наведе по-близо, докато бедрата им се докоснаха.

— Брейди, нямам нито време, нито търпение за такива неща. Трябва да вървя.

— Добре. Целуни ме за довиждане.

Ванеса вдигна глава.

— Не искам.

— Разбира се, че искаш — прошепна в устните ѝ, преди да бе успяла да се отдръпне. — Просто те е страх.

— Никога не ме е било страх от теб.

— Вярно е. — Той се усмихна вбесяващо. — Но си се научила да се страхуваш от себе си.

— Това е глупаво.

— Докажи го.

Кипяца от гняв, тя се наведе напред с намерението да го удостои с кратка безплатна целувка. Ала почти мигновено сърцето ѝ изпърха. Брейди не я притискаше, само леко, нежно я подмамваше. Устните му бяха меки и подвижни, езикът му описваше контура на нейните устни.

Ванеса изохка беззвучно и вдигна ръце по голите му гърди към раменете. Кожата му бе влажна и прохладна.

Той леко ухапа устните ѝ, опиянен от вкуса ѝ. Призова на помощ цялото си самообладание, за да задържи ръцете си върху плота. Знаеше, че ако сега я докоснеше, дори само веднъж, нямаше да може да се спре.

Ванеса щеше да дойде при него. Бе си го обещал, докато се потеше през нощта. Щеше да дойде при него, и не заради спомените, не от мъка. От желание.

Бавно, докато все още можеше да се владее, вдигна глава и се отдръпна.

— Искам да се срещнем довечера, Ван.

— Не знам. — Тя подпря с ръка замаяната си глава.

— Тогава помисли. — Брейди взе отново чашата си и се изненада, че дръжката не се разпадна в ръката му. — Можеш да ми се обадиш, когато решиш.

Объркването ѝ отстъпи място на гнева.

— Аз не играя игри.

— Тогава какво, по дяволите, правиш?

— Просто се опитвам да оцелея. — Ванеса грабна чантичката си и се втурна под дъжда.

ПЕТА ГЛАВА

Леглото изглеждаше чудесна идея, мислеше Ванеса, докато паркираше пред къщата. Може би ако затвореше щорите, ако пуснеше тиха музика и си заповядаше да се отпусне, щеше да намери съня, който бе изгубила предишната нощ. Когато се почувстваше по-отпочинала, може би щеше да има по-ясна представа какво да каже на майка си.

Чудеше се дали няколко часа сън щяха да ѝ помогнат да разбере чувствата си към Брейди.

Струваше си да опита.

Излезе от колата и заобиколи към алеята. Чу името си и се обърна. Госпожа Дрискол куцукаше към нея, стиснала чантата си и пачка писма. В юмрука си здраво бе хванала огромен чадър с дървена дръжка. Ванеса тръгна да я посрещне и спонтанно се усмихна.

— Госпожо Дрискол, радвам се да ви видя отново.

Възрастната госпожа леко се олюля и се взря в нея с малките си очички.

— Чух, че си се върнала. Много си кльоцава.

Ванеса със смях се наведе да я целуне по загрубялата буза. Както винаги, бившата ѝ учителка миришеше на лавандула.

— Изглеждате чудесно.

— Грижи се за себе си. — Тя изсумтя. — Онзи майтапчия Брейди казва, че ми трябвал бастун. Мисли се за доктор. Дръж това. — Властна по природа, старицата пхна чадъра в ръцете на Ванеса и отвори чантата си да прибере вътре писмата, като упорито пазеше равновесие. От дъжда костите я боляха още повече, но винаги бе обичала да ходи пеша. — Време беше да се върнеш вкъщи. Ще останеш ли?

— Ами, аз не съм...

— Време беше да обърнеш малко внимание на майка си — прекъсна я тя и Ванеса нямаше какво да каже. — Вчера като отивах към банката, те чух да свириш, ала не можех да спра.

Ванеса се бореше с тежкия чадър и със своето възпитание.

— Искате ли да влезете, да пиете един чай?

— Имам много работа. Ти още свириш хубаво, Ванеса.

— Благодаря ви.

Когато госпожа Дрискол си взе обратно чадъра, Ванеса реши, че малкото ѝ посещение бе приключило. Би трябвало да я познава по-добре.

— Имам една внучка, взема уроци по пиано в Хейгърстаун. Измъчи майка си, трябва да я мъкне чак дотам. Реших, че като си се върнала, може ти да се заемеш с нея.

— О, но аз...

— Учи от близо година, по един час седмично. На Коледа много хубаво изсвири „Камбанките“. Добра е и с „Иди кажи на леля Роди“.

— Това е много хубаво — успя да вметне Ванеса. Започваше да се поти и да изпитва отчаяние. — Но след като вече си има учител, не искам да се бъркам.

— Живее точно срещу Лестърови. Може да идва пеша у вас. Майка ѝ малко ще си почине. Люси... Това е племенницата ми, втората дъщеря на по-малкия ми брат, чака трето дете другия месец. Този път се надяват за момче, защото вече имат две момичета. В семейството май все момичета се раждат.

— Ъ-ъ-ъ...

— Трудно ѝ е да кара чак до Хейгърстаун.

— Сигурно, обаче...

— Ти имаш по един свободен час веднъж седмично, нали?

Ванеса раздражено прокара ръка през потната си коса.

— Мисля, че да, ала...

Вайълет Дрискол знаеше кога да атакува.

— Какво ще кажеш за днес? Училищният автобус я оставя малко след три и половина. Може да е тук в четири.

Трябваше да бъде твърда, каза си Ванеса.

— Госпожо Дрискол, с удоволствие бих ви помогнала, но никога не съм давала уроци.

Госпожа Дрискол само премигна с малките си черни очички.

— Знаеш да свириш, нали?

— Да, обаче...

— Значи трябва да можеш да покажеш на някой как се свири. Освен ако е като Дори, най-голямото ми момиче. Така и не успях да я науча да играе крокет. Ръцете ѝ са дървени. Ани има хубави ръце. Това е внучката ми. И е умна. Няма да имаш никакви проблеми с нея.

— Сигурна съм, че няма да имам... Искам да кажа, сигурна съм, че е умна. Просто...

— Ще ти давам по десет долара на урок. — Госпожа Дрискол се усмихна самодоволно, докато Ванеса трескаво търсеше извинения. — Винаги си била бърза в училище. Бърза и послушна. Никога не си ме ядосвала като Брейди. Това момче ми създаваше проблеми от първия ден. Човек не можеше да не го харесва заради това. Ще имам грижата Ани да е тук в четири.

Тя отплува под огромния си чадър, като остави Ванеса с чувството, че е била прегазена от дърен, но много як парен локомотив.

Уроци по пиано, помисли тя и изпъшка. Как бе станало това? Проследи с поглед как чадърът изчезва зад ъгъла. Станало бе по същия начин, по който „доброволно“ бе поемала задължението да чисти черната дъска след училище.

Прокара ръка през косите си и влезе в къщата. Тя бе празна и тиха, ала Ванеса вече се бе отказала от идеята да си легне. Ако щеше да учи новоизлюпен виртуоз на музика, трябваше да се подготви. Това поне щеше да ангажира мислите ѝ.

В музикалната стая отвори елегантния нов шкаф. Можеше само да се надява, че майка ѝ бе запазила някои от старите ѝ учебници. В първото чекмедже имаше партитури, които ѝ се струваха прекалено сложни като за начинаеща ученичка. Но когато прелисти страниците, собствените ѝ пръсти я засърбяха да ги изсвири.

Намери това, което търсеше, в най-долното чекмедже. Малко оръфани, ала старателно подредени — всичките ѝ стари учебници, от първо до шесто ниво. Обзета от носталгия, седна с кръстосани крака на пода и ги запрелиства.

Как добре си спомняше онези първи шеметни дни. Упражнения за пръстите, гами, първите прости мелодии. Почувства отзвук от онези емоции, които изживя, когато разбра, че има силата да превърне напечатаните ноти в музика.

Повече от двадесет години бяха изминали от онзи първи ден, онзи първи урок. Тогава неин учител бе баща ѝ и макар да бе строг, тя учеше с желание. Колко горда бе първия път, когато ѝ каза, че се справя добре. Онези скъпернически и редки похвали я караха да работи още по-упорито.

С въздишка се зарови в чекмеджето за още учебници. Ако малката Ани бе вземала уроци цяла година, вече трябваше да е минала това начално ниво. И тогава намери дебелия албум, който знаеше, че майка ѝ бе започнала преди години. С усмивка отвори първата страница.

Ванеса пред пианото. Разсмя се, като се видя с плитчици и спретнати бели три четвърти чорапи. Сантиментално прелисти снимките на първия си рецитал, първите си дипломи. Ето ги и наградите, които някога висяха по стените в стаята ѝ, изрезки от вестници, когато бе спечелила първия си регионален конкурс, първия национален.

Колко бе ужасена тогава. Потни длани, бучащи уши, свито сърце. Бе молила баща си да ѝ позволи да се откаже. Той не бе пожелал да слуша за страховете ѝ. И тя бе спечелила.

Изненадваше я, че изрезките продължаваха. Статия от лондонския „Таймс“, излязла цяла година, след като бе напуснала Хаятаун. Снимка от Форт Уърт, след като бе спечелила конкурса „Ван Клайбърн“.

Имаше десетки — не, стотици снимки, новини, клюки, статии от списания, много от които самата тя никога не бе виждала. Сякаш всичко, напечатано някога за нея, бе тук, старателно запазено. Всичко, помисли Ванеса, чак до последното интервю, което бе дала преди концертите си във Вашингтон.

Първо писмата, помисли тя, сега това. Книгата тежеше в скута ѝ. Какво би трябвало да мисли? Какво би трябвало да чувства? Майката, за която вярваше, че я бе забравила, ѝ бе писала добросъвестно, макар да не бе получавала отговор. Бе следила всяка стъпка от нейната кариера, въпреки че ѝ бе отказано да е част от нея.

И, добави Ванеса с въздишка, бе отворила вратата пред дъщеря си без никакви въпроси.

Но това не обясняваше защо я бе пуснала да замине, без да възрази. Не обясняваше годините на раздяла.

„Нямах избор.“

Спомни си думите на майка си. Ала какво имаше предвид тя? Една любовна връзка щеше да разруши брака ѝ, в това нямаше съмнение. Съпругът ѝ никога не би ѝ простил. Но защо трябваше да разруши отношенията ѝ с дъщеря ѝ?

Трябваше да разбере. Щеше да разбере. Ванеса се изправи и остави книгите, разпилени по килима. Щеше да го разбере днес.

Дъждът бе спрял и воднистата слънчева светлина вече се просмукваше през облаците. Песента на птиците се състезаваше със звука на детското телевизионно предаване от съседната къща.

Макар че бе само през няколко преки, реши да отиде до антикварния магазин с кола. При други обстоятелства с удоволствие би се разходила, ала сега не искаше да я спират стари приятели и познати.

Старата двуетажна къща бе в края на града. Надписът „Мансардата на Лорета“ бе изписан върху елегантен свод над входната врата.

В двора стоеше старомодна метална шейна, излъскана до блясък. Очукано буре от уиски преливаше от петунии. Техните пурпурни и бели цветчета бяха натезали от дъжда. От двете страни на входа имаше добре поддържани лехи с пролетни цветя. Над вратата бе надвиснала лозница. Когато отвори, вътре иззвъня звънче.

— От около хиляда осемстотин и шейсета е — чу майка си да говори. — Една от най-хубавите ми гарнитури. Преполнира я един местен човек, който често работи за мен. Виждате колко добре го е направил.

Ванеса слушаше с половин ухо разговора в съседната стая. Макар да бе смутена, че заварва майка си с клиент, самото магазинче бе истинско откровение.

Това не бе някой прашен и претрупан антикварен магазин. Изключителни стъклени витрини показваха порцелан, статуетки, красиви бутилки за парфюм и високи чаши. Дървото блестеше, месингът грееше, кристалът светеше. Макар че всеки сантиметър от магазина бе използван, приличаше повече на уютен дом, отколкото на място за търговия. От една купа се разнасяше аромат на изсушени розови листа.

— Ще бъдете много щастливи с тази гарнитура — продължаваше да говори Лорета, когато влезе в стаята. — Ако решите,

че не ви подхожда, когато я закарате у дома си, аз с най-голямо удоволствие ще я откупя обратно. О, Ванеса... — За момент се смути, после се обърна към младия мъж: — Това е дъщеря ми. Ванеса, това е господин Питърсън. Той е от Монтгомъри.

— Дамаск — обясни мъжът. Приличаше на котка, на която са дали цяла купа сметана. — Ние с жена ми току-що купихме една стара селска къща. Преди няколко седмици видяхме тук тази столова. Жена ми за нищо друго не може да говори. Реших да я изненадам.

— Сигурна съм, че ще бъде във възторг.

Ванеса гледаше как майка ѝ взе кредитната му карта и направи превода.

— Имате страхотен магазин, госпожо Секстън — продължи той. — Ако преминете границите на окръга, ще трябва да разгонвате клиентите си.

— Тук ми харесва. — Тя му подаде касовата бележка. — Цял живот съм живяла тук.

— Хубаво градче. — Мъжът сложи бележката в джоба си. — След като за пръв път поканим гости на вечеря, мога да ви гарантирам няколко нови клиенти.

— А аз ви гарантирам, че няма да ги разгонвам — усмихна му се Лорета. — Ще имате ли нужда от помощ в събота, когато ще дойдете да я вземете?

— Не, ще доведе няколко приятели. — Той ѝ стисна ръката. — Благодаря, госпожо Секстън.

— Просто ѝ се радвайте.

— Непременно. — Мъжът се обърна да се усмихне на Ванеса. — Приятно ми е, че се запознахме. Имате страхотна майка.

— Благодаря.

— Е, ще тръгвам. — Спря наскрел пътя към вратата. — Ванеса Секстън... — Върна се обратно. — Пианистката. Дяволите да ме вземат. Бях на вашия концерт във Вашингтон миналата седмица. Бяхте велика.

— Радвам се, че ви е харесало.

— Не очаквах — призна мъжът. — Жена ми обича класиката. Страхувах се, че ще заспя, но вие направо ме разбихте.

Ванеса се засмя:

— Ще го приема като комплимент.

— Не, сериозно. Аз не мога да различа Моцарт от Мусоргски, ала бях... Ами, струва ми се, че точната дума е очарован. Жена ми направо ще умре, като ѝ кажа, че съм ви срещнал. — Извади бележник в кожен калъф. — Бихте ли дали един автограф за нея? Казва се Мелиса.

— С удоволствие.

— Кой би очаквал, че ще намеря човек като вас в такова малко градче? — Той поклати глава.

— Тук съм израснала.

— Мога да гарантирам, че жена ми ще се върне. — Намигна на Лорета. — Благодаря ви още веднъж, госпожо Секстън.

— Няма защо. Карайте внимателно. — Тя се засмя, след като звънчето оповести излизането му. — Странно е да гледаш как детето ти дава автограф.

— Това е първият, който давам в родния си град. — Ванеса пое дълбоко въздух. — Хубаво място. Сигурно много работиш.

— Приятно ми е. Извинявай, че сутринта ме нямаше. Чаках рано една доставка.

— Няма нищо.

Лорета взе един мек парцал, после пак го остави.

— Искаш ли да разгледаш останалата част от магазина?

— Да. Да, искам.

Тя я заведе в съседната стая.

— Това е гарнитурата, която купи твоят почитател. — Прокара пръст по блестящата махагонова маса. — Разтяга се и около нея удобно могат да се разположат дванадесет души. По столовете има красива дърворезба. Към нея има бюфет и масичка за сервиране.

— Много са хубави.

— Купих ги на една разпродажба преди няколко месеца. Повече от сто години са били в едно семейство. Тъжно е. — Лорета докосна една от стъклените дръжки на масичката за сервиране. — Затова съм толкова щастлива, когато мога да продам нещо такова на хора, които ще държат на него. — Приблужи се до един бюфет и отвори витрината. — Намерих тази кобалтова чаша на битпазар, заровена в някакъв кашон. Тъмнолилавия сервиз купих на един търг и платих доста много. Не можах да се сдържа. Тези кутии за подправки са

френски и ще трябва да чакам някой колекционер да ги измъкне от ръцете ми.

— Откъде знаеш всичко това? — полюбопитства Ванеса.

— Научих много неща, докато работих в този магазин, преди да го купя. От четене, от обикаляне по други антиквариати и аукциони. — Засмя се и затвори вратата на бюфета. — И по метода на пробите и грешките. Правила съм някои скъпоструващи грешки, но съм попадала и на наистина добри покупки.

— Имаш толкова много красиви неща. О, виж това. — Ванеса почти благоговейно взе една кутия за бижута от лиможски порцелан. Бе почти двадесет сантиметра висока, във формата на младо момиче със синьо боне и синя карирана рокля. Лъскавото ѝ лице имаше самодоволно изражение.

— Винаги се старая да имам няколко неща от лиможски порцелан, независимо дали са антики, или не.

— Аз самата имам малка колекция. Трудно е да се пътува с чупливи вещи, ала те винаги правят хотелската стая да изглежда повече като дом.

— Искам да я вземеш.

— Не мога.

— Моля те — настоя Лорета. — Пропуснала съм толкова твои рождени дни. Много ще ми бъде приятно, ако я приемеш.

Ванеса вдигна поглед. Трябваше да направят поне първата стъпка, реши тя.

— Благодаря. Ще я пазя.

— Ще ти дам и кутия за нея. О, някой идва. През седмицата минават много хора да разглеждат. Ако искаш, погледни горе.

Ванеса държеше малката кутия с две ръце.

— Не, ще те изчакам.

Лорета я погледна зарадвано и отиде да посрещне своя клиент. Когато чу гласа на доктор Тъкър, Ванеса се поколеба и отиде да го поздрави.

— Е, Ван, гледаш работата на майка си, а?

— Да. — Бе обвил ръка около раменете на поруменялата Лорета. Току-що я е целунал, реши Ванеса, мъчейки се да осмисли чувствата си. — Чудесно място.

— Държи я заета и я пази от влиянието на улицата. Разбира се, отсега нататък аз ще имам тази грижа.

— Хам!

— Не ми казвай, че още не си съобщила на детето. — Той бързо стисна рамото ѝ. — Боже, Лорета, имаше цяла сутрин.

— Какво не ми е съобщила?

С тези двете, помисли Хам, човек трябва да хваща бика за рогата.

— Две години ми отне да я омаломощя и накрая тя ми каза да.

— Да? — повтори Ванеса.

— Не ми казвай, че си глупава като майка си. — Той целуна Лорета по косите и се ухили като момче. — Ще се женим.

— О... — Ванеса се вторачи в него. — О...

— Това ли е най-доброто, което можеш да кажеш? — настоя Хам. — Защо не ме поздравяваш и не ме целунеш?

— Моите поздравления — произнесе тя машинално и се приближи да го докосне с устни по бузата.

— Казах целувка. — Прегърна я силно със свободната си ръка и Ванеса се усети, че отвърща на прегръдката.

— Надявам се да бъдете щастлив — успя да каже Ванеса и откри, че наистина го мисли.

— Разбира се, че ще бъда. Получавам две красавици на цена за една.

— Добра сделка — съгласи се тя с усмивка. — Кога ще е големият ден?

— Веднага щом успея да я хвана. — Не му убягна, че Ванеса и Лорета не размениха нито дума, нито прегръдка. — Джоани днес ни кани всички на вечеря — реши той в момента. — За да отпразнуваме.

— Ще дойда.

Когато тя отстъпи назад, Хам се засмя дяволито:

— След урока по пиано.

Ванеса завъртя очи.

— Новините се разпространяват бързо.

— Урок по пиано? — повтори Лорета.

— Ани Кремптън, внучката на Вайълет Дрискол. — Ванеса сбръчка нос и той се разсмя от сърце. — Тази сутрин Вайълет изнуди Ванеса.

Лорета се усмихна:

— В колко часа е урокът?

— В четири. Накара ме да се чувствам отново като второкласничка.

— Ако искаш, мога да говоря с майката на Ани — предложи Лорета.

— Не, няма нужда. Това ще е само по един час седмично, докато съм тук. Но по-добре да се връщам. — Не бе времето за въпроси. — Трябва да измисля някаква програма. Още веднъж благодаря за кутията.

— Ама аз не съм я опаковала.

— Няма значение. Ще се видим при Джоани, доктор Тъкър.

— Може би сега можеш да ме наричаш Хам. Вече сме роднини.

— Да, сигурно. — Целуна майка си по бузата. Отне ѝ по-малко усилие, отколкото очакваше. — Ти си много щастлива жена.

— Знам. — Лорета стисна ръката на Хам. Когато звънчето иззвъня зад Ванеса, той извади една носна кърпичка.

— Извинявай — подсмръкна Лорета.

— Имаш право да си поплачеш малко. Казах ти, че ще си дойде.

— Тя има всички причини да ме мрази.

— Прекалено си строга със себе си и аз няма да го понасям.

Лорета само поклати глава и стисна кърпичката в юмрука си.

— Ох, Хам, решенията, които вземаме, и грешките, които правим... Бих дала всичко на света, за да имам още един шанс с нея.

— Всичко, което трябва да дадеш, е време. — Той вдигна брадичката ѝ и я целуна. — Просто ѝ дай време.

Ванеса слушаше монотонното дрънкане на клавишите, докато Ани се мъчеше с „Блести, блести, малка звездичке“. Може и да имаше добри ръце, ала засега Ванеса не я виждаше да ги използва добре.

Бе слабичко момиче с буйна руса коса, навъсено лице и кокалести колене. Но дванадесетгодишните ѝ ръце бяха с широки длани. Пръстите ѝ не бяха елегантни, ала бяха здрави и силни като дървета.

Потенциал, помисли Ванеса и се опита да се усмихне окуражително. Положително някъде имаше скрит някакъв потенциал.

— Колко часа седмично се упражняваш, Ани? — попита тя, когато за щастие детето свърши.

— Не знам.

— Правиш ли всеки ден упражнения за пръстите?

— Не знам.

Ванеса стисна зъби. Вече бе разбрала, че това бе стандартният отговор на Ани на всички въпроси.

— Редовно вземаш уроци почти една година.

— Не...

Ванеса вдигна ръка:

— Защо не го направим по-лесно? Какво знаеш?

Ани само сви рамене и започна да си клати краката.

Ванеса се предаде и седна до нея.

— Ани... И веднъж ми отговори честно. Искаш ли да вземаш уроци по пиано?

— Май че да.

— Защото майка ти иска ли?

— Аз я попитах дали може. — Тя се загледа начумерено в клавишите. — Мислех, че ще ми харесва.

— Ала не ти харесва.

— Май ми харесва. Понякога. Ама трябва да свиря само бебешки песнички.

— Хм. — Ванеса съчувствено я погали по главата. — А ти какво искаш да свириш?

— Разни работи като песните на Мадона. Нали разбирате, хубави неща. Дето ги чуваш по радиото. — Хвърли един поглед на Ванеса. — Ама другата ми учителка казва, че това не е истинска музика.

— Всяка музика е истинска музика. Може да се договорим.

В сините очи на Ани проблесна подозрение.

— За какво да се договорим?

— Всеки ден по един час ще правиш упражнения за пръстите и ще учиш уроците, които ти давам. — Не обърна внимание на изпъшкването на Ани. — А аз ще купя някои ноти. Една от песните на Мадона. Ще те науча да я свириш.

Ани зяпна.

— Честно?

— Честно, но само ако се упражняваш всеки ден, така че когато дойдеш следващата седмица, да видя подобрение.

— Добре! — За пръв път от почти един час момичето се усмихна и почти ослепи Ванеса с шините си за изправяне на зъбите. — Чакайте да кажа на Мери Елън. Тя е най-добрата ми приятелка.

— Имаш още петнадесет минути, преди да й кажеш. — Ванеса се изправи, страшно доволна от себе си. — А сега защо не опиташ пак онова парче?

Ани започна да свири, сбръчкала съсредоточено лице. Малък стимул, помисли Ванеса и вдигна вежди.

Един час по-късно още се поздравяваше. Обучението на момичето можеше, в края на краищата, да се окаже забавно. А така и тя можеше да се отдаде на любовта си към популярната музика.

По-късно в стаята си Ванеса прокара пръст по кутията, която майка ѝ ѝ даде. Нещата се променяха по-бързо, отколкото бе очаквала. Майка ѝ не бе жената, която бе мислила, че ще намери. Бе много по-човечна. Нейният дом си бе още неин дом. Приятелите ѝ още си ѝ бяха приятели.

И Брейди си бе още Брейди.

Искаше да е с него, името ѝ да се свързва с неговото, както някога. На шестнадесет години трябваше да бъде сигурна. Сега като жена се страхуваше, страхуваше се да не направи грешка, да не бъде наранена, да не загуби.

Човек не може просто да продължи оттам, където е спрял. А Ванеса не можеше да започне нещо ново, ако още не бе разрешила миналото.

Без да бърза, се облече за семейната вечеря. Това щеше да е празничен случай и тя бе твърдо решена да е част от празника. Тъмносинята ѝ тясна рокля бе извезана с пъстри мъниста на едното рамо. Остави косите си разпуснати и си сложи обици със сапфири.

Преди да затвори кутията за бижута, извади пръстен с мъничък изумруд. Не се сдържа и си го сложи. Все още ѝ ставаше, помисли с въздишка. Поклати глава и го свали. Това бе просто сантименталност, която се бе научила да избягва. Особено ако щеше да прекара вечерта в компанията на Брейди.

Щяха да бъдат приятели, напомни си Ванеса. Само приятели. Отдавна не си бе позволявала удоволствието от едно приятелство. А ако той още я привличаше — е, това просто би добавило малко цвят,

малко вълнение. Тя не би рискувала нито своето сърце, нито неговото, нито нещо повече.

Притисна ръка към стомаха си и извади от чекмеджето още една кутийка с лекарства. Вечерята можеше и да е празнична, помисли Ванеса, като глътна едно хапче, ала въпреки това щеше да е напрегаща.

Бе време да се научи да се справя по-добре с напрежението, каза си тя, вгледана в отражението си. Бе време да спре да позволява на тялото си да се бунтува всеки път, когато ѝ се налагаше да се справи с нещо неудобно или неприятно. Бе голяма жена, в края на краищата, дисциплинирана. Ако се научеше да понася емоционалните неприятности, определено щеше да преодолее физическите.

Погледна часовника си и тръгна надолу. Ванеса Секстън никога не закъсняваше за изпълнение.

— Леле, леле... — Брейди чакаше лениво. — Още си сексапилната Секстън.

Само това ѝ трябваше, помисли тя и мускулите на корема ѝ се свиха. Трябваше ли той да изглежда толкова страхотно? Ванеса погледна към входната врата, която бе оставил отворена зад гърба си, после обратно към него.

— Ти си с костюм.

Брейди сведе очи към сивия туид.

— Така изглежда.

— Никога не съм те виждала с костюм — отбеляза тя глуповато и спря едно стъпало над него. На нивото на очите. — Защо не си при Джоани?

— Защото дойдох да те взема.

— Това е смешно. Аз си имам...

— Млъкни. — Хвана я за раменете и я придърпа към себе си за целувка. — Всеки път, когато го правя, имаш все по-хубав вкус.

Ванеса трябваше да изчака, докато сърцето ѝ си дойде обратно на мястото.

— Слушай, Брейди, ще трябва да определим някои основни правила.

— Мразя правилата. — Той отново я целуна, този път по-дълго. — Много се радвам, че се сродяваме... — отдръпна се и се ухили. — Сестричке.

— Не се държиш много братски — измърмори тя.

— По-късно ще се правя на батко. Как го приемаш?

— Винаги съм обичала баща ти.

— И?

— И се надявам да не съм толкова коравосърдечна, че да не се радвам на щастието на майка си.

— Това засега ще свърши работа. — Присви очи, като я видя, че разтрива слепоочието си. — Глава ли те боли?

Ванеса бързо отпусна ръка.

— Малко.

— Вземаш ли нещо?

— Не, ще ми мине. Не трябва ли да тръгваме?

— Добре. — Брейди я хвана за ръка и я поведе навън. — Мислех си... Защо на връщане да не се отбием у Моли?

Тя не можа да сдържи смеха си.

— Още мислиш по един-единствен начин.

Той ѝ отвори вратата на колата.

— Това „да“ ли е?

Ванеса наклони глава и му хвърли един поглед.

— Това е „ще си помисля“.

— Проклетия — измърмори Брейди и затвори вратата.

Десет минути по-късно Джоани излетя през входната си врата да ги посрещне.

— Не е ли страхотно? Направо не мога да повярвам! — Сграбчи Ванеса и я завъртя в кръг. — Сега наистина ще бъдем сестри. Толкова се радвам за тях, за нас! — Отново я притисна в буйна прегръдка.

— Хей, ами аз? — възмути се Брейди. — Няма ли да ми кажеш поне здрасти?

— О, здрасти, Брейди. — Засмя се на сърдития му поглед и се хвърли към него. — Леле, ти си с костюм и така нататък!

— Така ми беше поръчано. Татко каза да сме официални.

— Официален си. — Тя се отдръпна да го огледа. — И двамата. Боже, Ван, откъде намери тази рокля? Невероятна е — продължи Джоани, преди Ванеса да бе успяла да отговори. — Умирам да можех да се напъхам в това нещо. Е, защо стоим тук, влизайте. Имаме цял тон храна, шампанско и така нататък.

— Голяма домакия, няма що — отбеляза Брейди, когато Джоани се втурна вътре, викайки мъжа си.

Не бе преувеличила за храната. Имаше огромен желиран свински бут, планина от пържени картофи, зеленчуци, ароматни домашни бисквити. От кухнята се носеше миризмата на изстиващи ябълкови сладкиши. Празничната обстановка се подчертаваше от свещи и блясък на кристални чаши.

Разговорът бе шумен и несвързан, изпъстрен с веселото чукане на лъжицата на Лара по таблата на високото ѝ столче.

Ванеса чу как майка ѝ се смее, по-свободно, по-искрено, отколкото можеше да си спомни. И изглеждаше чудесно, както се усмихваше на Хам или се навеждаше да погали Лара. Това бе щастие, осъзна Ванеса. Истинско щастие. Във всичките си спомени не можеше да открие момент, в който лицето на майка ѝ да бе било наистина щастливо.

Докато вечерята продължаваше, тя чоплеше храната с тайната надежда, че в суматохата никой няма да забележи липсата ѝ на апетит. Но когато видя, че Брейди я гледа, се насили да изяде още една хапка, да отпие от изстуденото шампанско, да се засмее на шегата на Джек.

— Мисля, че случаят изисква да се вдигне тост. — Брейди стана и хвърли един поглед към Лара, която изпищя. — Ти ще трябва да почакаш реда си — посъветва я той и вдигна чаша. — За баща ми, който се оказа по-умен, отколкото някога съм си представял. И за красивата му бъдеща булка, която гледаше на другата страна, когато се промъквах в задния ѝ двор да се целувам с дъщеря ѝ. — Сред всеобщ смях чашите започнаха да се чукат.

Ванеса изпи пенливото вино, като се надяваше, че по-късно няма да плаща за това.

— Някой да иска десерт? — Въпросът на Джоани бе последван от групови стонове. — Добре, ще почакаме. Джек, помогни ми да разчистя масата. В никакъв случай — отсеке тя, когато Лорета се изправи да събере чиниите. — Почетният гост не разчиства.

— Не ставай глупава.

— Говоря сериозно.

— Добре, тогава ще измия Лара.

— Прекрасно, вие с татко можете да я глезите, докато ние се оправим тук. И ти също — добави тя, като видя, че Ванеса започна да разчиства. — Няма да миеш чинии на първата си вечеря в моя дом.

— Винаги е била властна — отбеляза Брейди, когато сестра му изчезна в кухнята. — Искаш ли да отидем в хола? Можем да пуснем музика.

— Не, всъщност бих предпочела малко свеж въздух.

— Добре. От всичко най-много обичам да се разхождам в полумрака с красива жена. — Усмихна се самодоволно и ѝ протегна ръка.

ШЕСТА ГЛАВА

Вечерта бе топла и миришеше на дъжд. Люляците цъфтяха и ароматът им бе като деликатен шепот във въздуха. Ванеса си спомни, че това бяха любимите цветя на Джоани. На запад слънцето потъваше в огнени пламъци зад планините. Кравите отпуснато стояха в избледняващата светлина.

Заобиколиха къщата и тръгнаха към натежалата от сено ливада.

— Чух, че си взела ученичка.

— Госпожа Дрискол много говори.

— Всъщност го чух от Джон Кори, докато му правех инжекция за тетанус. Той пък го чул от Бил Кремптън, това е братът на бащата на Ани. Той има в гаража си малък автосервиз. Всички мъже висят там да си разправят лъжи и да се оплакват от жените си.

Въпреки че започваше да се чувства все по-зле, Ванеса се засмя:

— Поне е утешително човек да знае, че книжарската агенция още работи.

— Е, как мина урокът?

— Тя има... възможности.

— Как се чувстваш от другата страна?

— Странно. Обещах, че ще я науча да свири рок.

— Ти?!

Ванеса се наежи.

— Музиката — заяви тя надутото — си е музика.

— Правилно. — Той отметна косата зад ухото ѝ, за да види как скъпоценните камъни в обиците ѝ улавят последните слънчеви лъчи. И за да може да я докосне. — Представям си, Ванеса Секстън на клавишите с една от онези хевиметъл банди. — Замисли се за момент. — Как мислиш, дали ще можеш да носиш от онези метални корсети, или как там им викаха?

— Не, не бих могла, независимо как им викат. И ако си дошъл само за да ми се подиграваш, мога да се разхождам и сама.

— Много си докачлива. — Обви ръка около раменете ѝ. Радваше се, че косата ѝ бе запазила аромата на шампоан. Чудеше се дали някой от мъжете, с които вестниците и списанията свързваха името ѝ, се е чувствал по този начин.

— Джек ми харесва — каза Ванеса.

— На мен също. — Вървяха покрай ограда, обрасла с орлови нокти.

— Джоани изглежда толкова щастлива тук, във фермата, със своето семейство. Често съм се чудила как ще се развие животът ѝ.

— Мислила ли си някога за мен? След като замина, след като стана такава голяма работа, мислила ли си някога за мен?

Тя зарея поглед към полетата.

— Сигурно.

— Все се надявах, че ще ми пишеш.

Прекалено много, помисли Ванеса. Прекалено често.

— Времето мина, Брейди. И отначало бях прекалено ядосана и обидена. На теб и на майка ми. — Усмихна се, за да разведри настроението: — Години ми отне да ти простя, задето ме изостави вечерта на бала.

— Не съм те изоставил. — Той изруга и пъкна ръце в джобовете си. — Слушай, това е глупаво и отдавна е минало, ала ми е писнало да поемам удара.

— За какво говориш?

— Не съм те изоставил, по дяволите. И за пръв път в живота си наех смокинг, купих първия си корсаж. На розови и жълти рози. — Сега, когато го каза, се чувстваше пълен глупак. — Предполагам, че съм се вълнувал не по-малко от теб.

— Защо тогава аз два часа и половина седях в стаята си, облечена в новата си рокля?

Брейди въздъхна дълбоко.

— Онази нощ ме арестуваха.

— Какво?!

— Беше грешка — рече той предпазливо. — Но когато всичко се изясни, вече беше прекалено късно за обяснения. Обвиненията бяха доста неиздържани, най-меко казано, ала аз нямах славата на добро момче.

— За какво те арестуваха?

— За изнасилване на малолетна. — Като видя потресения ѝ поглед, сви рамене: — Бях осемнадесетгодишен. Ти не беше.

Отне ѝ цяла минута, докато го разбере, докато успее да проговори:

— Но това е глупаво. Ние никога...

— Да. — И досега съжаляваше. — Ние никога.

Ванеса прокара ръце през косата си и се опита да го осъзнае.

— Брейди, това е толкова абсурдно, че не мога да го повярвам. Дори ако бяхме интимни, това нямаше да има нищо общо с изнасилване. Ти беше само две години по-голям от мен и ние се обичахме.

— Това беше проблемът.

Тя притисна ръка към дълбоката болка в стомаха си.

— Съжалявам, толкова съжалявам. Колко нещастен трябва да си бил. И родителите ти. О, Боже. Ужасно е човек да преживее такова нещо. Ала кой би могъл да поиска да те арестуват? Кой... — Видя лицето му и отговора на своя въпрос. — О, не! — простена Ванеса ѝ се извърна. — О, Боже!

— Той бе съвсем сигурен, че аз ще се възползвам от теб. И бе съвсем сигурен, че ще разбия живота ти. — И може би, помисли Брейди, вгледан в ливадите, не е бил далеч от истината. — Както ми го обясни, искаше да се погрижи да си платя за първото и да направи каквото е нужно, за да предотврати второто.

— Можеше да ме попита — прошепна тя. — Веднъж в живота ми можеше да ме попита. — Потрепери от внезапния студ. — Аз съм виновна.

— Глупава реакция.

— Не — възрази Ванеса тихо. — Вината е моя, защото никога не съм можела да го накарам да разбере какво изпитвам. Нито към теб, нито за каквото и да било друго. — Пое дълбоко въздух и отново погледна към Брейди. — Не мога да кажа нищо, за да компенсирам това, което е направил.

— Няма какво да казваш. — Той сложи ръце на раменете ѝ и би я привлякъл към себе си, ако не бе толкова напрегната. Вместо това размачка схванатите мускули с умелите си ръце на лекар. — Ти беше толкова невинна, колкото и аз, Ван. Ние никога не изяснихме какво се е

случило, защото през първите дни аз бях прекалено бесен, за да се опитам, а ти беше прекалено сърдита, за да ме попиташ. После замина.

Очите ѝ се замъглиха и тя преглътна сълзите си. Представяше си го ясно — млад, непокорен, гневен. Уплашен.

— Не знам какво да кажа. Сигурно си бил в ужас.

— Малко — призна Брейди. — Официално така и не ми предявиха обвинения, просто ме разпитваха. Нали помниш стария шериф Гроуди? Беше един гаден тлъст простак. И никак не ме харесваше. По-късно разбрах, че просто е използвал възможността да ме накара да се поизпотя. Някой друг би се държал по по-различен начин. — Нямаше смисъл да ѝ разказва как седеше в клетката, изплашен до смърт, кипящ от безсилен гняв, и чакаше да му се позволи да се обади по телефона, докато шерифът и Секстън се съвещаваха в съседната стая. — Онази нощ се случи още едно нещо. Може би то малко компенсира нещата. Баща ми застана на моя страна. Никога не си бях представял, че така ще застане зад мен, без въпроси, без съмнения, просто пълна подкрепа. Предполагам, че това промени живота ми.

— Моят баща... — промълви Ванеса. — Той знаеше колко означава тази вечер за мен. Колко означаваш ти за мен. Цял живот съм правила онова, което е искал той... Освен когато ставаше дума за теб. Погрижил се е и за това да стане на неговото.

— Всичко е отдавна минало, Ван.

— Едва ли ще мога... — Тя замълча и приглушено изохка.

Брейди бързо я обърна към себе си.

— Ванеса?

— Няма нищо. Аз просто... — Но вторият пристъп бе прекалено остър, прекалено бърз, и я преви надве. Брейди я грабна на ръце и тръгна към къщата. — Не, недей. Нищо ми няма. Това беше само пристъп.

— Дишай бавно.

— По дяволите, казах, че нищо ми няма. — Паренето се усили и главата ѝ падна назад. — Да не си посмял да правиш сцени — задъха се тя.

— Ако имаш това, което мисля, че имаш, ще видиш какво значи сцена.

Кухнята бе празна, затова той пое по задните стълби. Поне бе престанала да спори, помисли Брейди и я положи на леглото на Джоани. Запали лампата и видя, че лицето ѝ бе бледо и лепкаво от студена пот.

— Опитай се да се отпуснеш, Ван.

— Съвсем добре съм. — Ала паренето не преставаше. — Това е просто стрес, може би малко смущения в храносмилането.

— Точно това ще разберем. — Той седна до нея. — Ще ми кажеш, когато те заболи. — Много внимателно натисна корема ѝ. — Оперирали ли са ти апандисита?

— Не.

— Някаква коремна операция?

— Не, нищо.

Брейди продължи прегледа, без да откъсва очи от лицето ѝ. Когато я натисна точно под гръдната кост, видя как в очите ѝ избухна болка, преди тя да извика. Макар че лицето му бе мрачно, успокоително хвана ръката ѝ.

— Ван, откога те боли?

Тя се срамуваше, че бе изохкала.

— Всеки го боли.

— Отговори ми на въпроса.

— Не знам.

Той се помъчи да запази спокойствие.

— Как се чувстваш сега?

— Много съм добре. Искам само...

— Не ме лъжи. — Искаше му се да я наругае така цветисто, както ругаеше себе си. Бе разбрал, че не бе добре още в първия момент, в който я видя отново. — Усещаш ли парене?

Ванеса нямаше изход.

— Малко.

Бе минал около час, откакто бяха яли, помисли Брейди. Точно колкото трябваше.

— Случвало ли ти се е такова нещо и преди, след като си пила алкохол?

— Аз вече не пия.

— Защото получаваш такива реакции?

Тя затвори очи. Защо просто не я оставеше на мира?

- Предполагам.
- Усещаш ли мъчителна болка тук, точно под гръдната кост?
- Понякога.
- А в стомаха?
- По-скоро стържеща болка.
- Като внезапни пристъпи на глад.
- Да. — Ванеса се намръщи от точността на описанието му. —

Минава.

- Какво вземаш за това?

— Лекарства, за които не ми трябва рецепта. — И вече наистина бе прекалил. — Брейди, очевидно си се вживял в ролята на доктор. Правиш от мухата слон. Ще взема две хапчета против киселини и ще ми мине.

- Язвата не се лекува с хапчета против киселини.

- Нямам язва. Това е глупаво. Аз никога не боледувам.

— Чуй ме. — Той опря ръце от двете страни на главата й. — Ти ще отидеш в болницата на изследвания, рентген и стомашни проби. И ще правиш каквото ти казвам.

— Няма да ходя в болницата. — Самата мисъл за това я накара да си спомни за ужаса от последните дни на баща си. — Ти не си мой лекар. — Брейди изруга цветисто. — Много си любезен. А сега се разкарай.

- Стой тук. И като казвам тук, имам предвид да не мърдаш.

Тя се подчини, само защото не знаеше дали ще успее да се изправи. Защо сега, чудеше се, като едва се бореше с болката. Защо тук? Бе имала и преди такива гадни пристъпи, но тогава винаги бе сама, винаги бе успявала да се справи. Щеше да се справи и този път.

В момента, в който се опитваше да седне, Брейди се върна с баща си.

- Какво става? — попита Хам.

— Брейди преувеличава. — Ванеса успя да се усмихне и би спуснала крака от леглото, ако Брейди не я бе спрял.

— Докато бяхме навън, тя се преви надве от болка. Чувства парене в стомаха, остра болезненост под гръдната кост.

Хам седна на леглото и започна внимателно да я преглежда. Задаваше й същите въпроси като Брейди и от нейните отговори лицето му ставаше все по-мрачно. Накрая се изправи.

— И от какво едно младо момиче като теб ще има язва?

— Нямам язва.

— Двама лекари ти казват едно и също. Предполагам, че това е твоята диагноза, Брейди.

— Да.

— Е, и двамата не сте прави. — Ванеса се опита да се изправи, ала Хам просто намести възглавниците зад нея и я бутна обратно. После кимна и погледна към сина си:

— Разбира се, ще го докажем с рентген и изследвания.

— Няма да ходя в болницата! — Тя отчаяно се бе вкопчила в малкото останало й самообладание. — Язвите са за брокерите от „Уол Стрийт“. Аз съм музикантка, за Бога. Нито имам натрапчиви психози, нито позволявам напрежението да ръководи живота ми.

— Ще ти кажа какво си ти — обади се Брейди с едва сдържан гняв. — Ти си една жена, която не си е направила труда да се погрижи за себе си, която е прекалено голям инат, за да спре и да си признае, че се е пресирила. И ще отидеш в болницата, ако ще да се наложи да те влача дотам.

— Спокойно, доктор Тъкър — намеси се ведро Хам.

— Ван, имала ли си повръщане, следи от кръв?

— Не, разбира се. Това е просто малък стрес, може би малка преумора...

— Малка язва — отсече той. — Но мисля, че ако си твърда за болницата, можем да опитаме с лекарства.

— Твърда съм. И не виждам нуждата от лекарства, нито от двама лекари, които да висят над мен.

— Сприхава е — изкоментира Хам. — Или лекарства, или болница, мило момиче. Не забравяй, че аз съм те лекувал от почти всичко, като се почне от бебешкото подсичане. Мисля, че циметидинът може да помогне — обърна се той към Брейди. — Стига да избягва алкохол и подправки до края на лечението.

— Повече би ми харесало, ако си направи изследванията.

— На мен също — съгласи се той. — Ала ако не трябва да я упоим с морфин и да я замъкнем в болницата, мисля, че това е най-доброто лечение.

— Я да помислим за морфина — изръмжа Брейди и баща му прихна.

— Ще ти напиша рецепта — съобщи той на Ванеса. — Ще я изпълниш още тази вечер. Имаш двадесет минути, преди да затвори аптеката в Брунсбъроу.

— Не съм болна — нацупи се тя.

— Не размивай бъдещия си пастрок. Чантата ми е долу. Брейди, защо не слезеш с мен?

Когато излязоха, Хам хвана сина си за ръката.

— Ако лекарството не подейства за три или четири дни, по някакъв начин ще я принудим да си направи изследванията. Дотогава мисля, че колкото по-малко напрежение, толкова по-добре.

— Искам да разбера какво го е предизвикало. — Брейди гледаше ядосано към затворената врата на спалнята.

— Аз също. Ванеса ще поговори с теб. Просто не я насилвай. Аз ще кажа на Лорета. На Ванеса това няма да ѝ хареса, но ще го направя. Постарай се да приеме първата доза още тази вечер.

— Добре. Татко, аз ще се грижа за нея.

— Винаги си имал такова намерение. — Хам сложи ръка на рамото му. — Просто не я насилвай. Тя по това прилича на майка си, отдръпва се, когато се приближиш към нея. — Поколеба се и макар да знаеше, че синът му бе голям мъж, можеше да мисли само, че този голям мъж бе негов син. — Ти още ли си влюбен в нея?

— Не знам. Ала този път няма да я оставя да си отиде, преди да разбера.

— Само помни, че когато човек стисне нещо прекалено силно, то се изплъзва измежду пръстите му. — Потупа Брейди по рамото. — Ще отида да напиша рецептата.

Когато Брейди се върна в стаята, Ванеса седеше на ръба на леглото, смутена, унижена, бясна.

— Хайде. — Гласът му прозвуча бодро и без капка съчувствие. — Можем да стигнем до аптеката, преди да е затворила.

— Не ми трябват проклетите ти хапчета.

Той пхна ръце в джобовете си, защото се изкушаваше да я натупа.

— Да те изнеса ли оттук, или ще ходиш сама?

Плачеше ѝ се. Вместо това се изправи сковано.

— Ще ходя, благодаря.

— Прекрасно. Можем да слезем по задните стълби. — Не искаше да му е благодарна, задето ѝ спестява обясненията и състраданието. Тръгна с вдигната глава и изправени рамене.

Брейди се обади едва когато затвори вратата на колата.

— Някой би трябвало да ти бие едно дясно кроше. — Запали мотора и изпод гумите се разхвърчаха камъчета.

— Бих искала да ме оставиш на мира.

— Аз също — отвърна той и излезе от алеята на асфалта. Докато превключи на пета предавка, се бе поуспокоил. — Още ли те боли?

— Не.

— Не ме лъжи, Ван. Ако не можеш да ме приемаш като приятел, приемай ме като лекар.

Тя се обърна и се загледа през тъмния прозорец.

— Никога не съм виждала дипломата ти.

Прииска му се да я прегърне, да сгуши главата ѝ в рамото си.

— Утре ще ти я покажа. — Наближиха следващото градче и Брейди намали. Не каза нищо, докато спряха пред аптеката. — Можеш да ме почакаш в колата. Няма да се бавя.

Ванеса седеше и го гледеше как върви под лампите към големите стъклени витрини на аптеката. Правеха промоция на популярна безалкохолна напитка. Под прозореца бе натрупана купчина от двулитрови бутилки. Вътре имаше няколко закъснели клиенти, повечето от които очевидно познаваха Брейди, защото се спряха да си поприказват с него, докато той чакаше пред гишето. Ванеса не можеше да понеса чувството, че е затворена в колата, докато болката я разяждаше.

Язва, помисли тя. Не беше възможно. Не беше работохолик, не бе човек, който се безпокои за какво ли не, не бе свръхамбициозна. И въпреки това, колкото и да го отричаше, разкъсващата болка се просмукваше в нея и ѝ се подиграваше.

Просто искаше да си отиде у дома и да си легне, да удави болката в сън. В забвение. Утре всичко щеше да е минало. Не си ли го бе казвала месеци наред?

Брейди се върна, остави малкото бяло пликче в скута ѝ и запали колата. Не каза нищо и Ванеса се облегна назад със затворени очи. Това му даде време да помисли.

Нямаше смисъл да ѝ се кара. Още по-малко имаше смисъл да ѝ се ядосва, че е болна. Но го вбесяваше, че не му се бе доверила достатъчно, за да му каже, че има проблеми. Че не се бе доверила достатъчно на себе си, за да си го признае и да поиска помощ.

Той щеше да се погрижи сега тя да получи помощ, независимо дали го искаше, или не. Като лекар би направил същото за всеки непознат. Колко повече би направил за единствената жена, която някога бе обичал?

Бе обичал, напомни си Брейди. В този случай миналото време бе жизненоважно. И понеже някога я бе обичал с всичката страст и чистота на младостта, нямаше да я остави сега сама.

Спря пред нейната къща и слезе да ѝ отвори вратата. Ванеса излезе и започна словото, което внимателно бе подготвяла през целия път:

— Извинявай, ако съм се държала детински и неблагодарно. Знам, че ти и баща ти искахте само да ми помогнете. Ще си изпия лекарството.

— Разбира се, че ще го изпиеш. — Той я хвана за ръката.

— Няма нужда да идваш.

— Ще дойда — заяви Брейди и я повлече по алеята. — Ще те видя как вземаш първата доза и после ще те сложа в леглото.

— Брейди, аз не съм болна.

— Точно така, и доколкото зависи от мен, няма и да бъдеш. — Той отвори вратата, която никога не се заключваше, и я поведе направо към горния етаж. Напълни в банята една чаша с вода, отвори шишенцето с лекарството и сам извади първото хапче. — Гълтай.

Тя му се намръщи, после се подчини.

— Колко ще ми вземеш за домашно посещение?

— Първият път е заради старите времена. — Хвана я отново за ръката и я издърпа в спалнята. — А сега се съблечи.

Болка или не, Ванеса отметна назад глава.

— Не би ли трябвало, когато казваш това, да носиш бяла престилка и слушалка?

Той дори не си направи труда да изругае. Обърна се, отвори едно чекмедже и рови вътре, докато намери нощница. Естествено, че тя носеше коприна в леглото, помисли със стиснати зъби. Хвърли нощницата на леглото, издърпа Ванеса към себе си и свали ципа ѝ.

— Когато те събличам по лични причини, ще го разбереш.

— Престани. — Потресена, тя улови роклята, която се бе свлякла на кръста ѝ. Брейди просто навлече нощницата през главата ѝ.

— Мога да контролирам животинската си страст, като мисля за стомаха ти.

— Това е отвратително.

— Точно така. — Той изхлузи роклята надолу по бедрата ѝ. Нощницата се спусна на нейното място. — Чорапите?

Ванеса не бе сигурна дали да бъде ужасена, или вбесена, затова просто ги смъкна. Брейди отново стисна зъби. Никакви часове по анатомия не го бяха подготвили да гледа как тя бавно събува чорапите си на светлината на лампата.

Бе лекар, напомни си и се опита да повтори наум първия ред от Хипократовата клетва.

— Сега лягай. — Отметна одеялото и когато Ванеса се пъкна в леглото, внимателно я зави чак до брадичката. Вкопчи се в професионализма си и остави шишенцето с таблетките на нощното ѝ шкафче. — Искам да изпълняваш указанията.

— Мога да чета.

— Никакво пиене. — Лекар, повтори си наум. Той бе лекар, а тя бе пациентка. Красива пациентка с греховно мека кожа и големи зелени очи. — Вече не прилагаме пълна диета, просто умереност. Въздържай се от силни подправки. Доста бързо ще почувстваш облекчение. Най-вероятно след няколко дни дори няма да си спомняш, че си имала язва.

— Аз и сега нямам.

— Ванеса... — Брейди с въздишка отметна косите ѝ. — Искаш ли нещо?

— Не. — Ръката ѝ хвана неговата, преди да бе успял да се изправи. — Можеш ли... Трябва ли да си тръгваш?

Той целуна пръстите ѝ.

— Не веднага.

Тя доволно се облегна назад.

— Докато бяхме деца, нямах право да те пускам тук.

— Вярно. Помниш ли онази нощ, когато се покатерих през прозореца?

— И седяхме на пода и говорихме до четири сутринта. Ако баща ми знаеше, щеше... — Ванеса замълча.

— Сега не е време да се тревожиш за всичко това.

— Не че се тревожа, а се чудя. Аз те обичах, Брейди. Беше невинно и беше толкова красиво. Защо той трябваше да го разваля?

— Ти беше предназначена за велики дела, Ван. Баща ти го знаеше. А аз седях на пътя ти.

— Би ли ме помолил да остана? — Не бе допускала, че би го попитала, ала винаги бе искала да знае. — Ако знаеше за неговите планове да ме отведе в Европа, щеше ли да ме помолиш да остана?

— Да. Бях осемнадесетгодишен и бях егоист. А ако беше останала, ти нямаше да си това, което си. И аз нямаше да съм това, което съм.

— Не си ме питал дали бих останала.

— Знам, че щеше да останеш.

Тя въздъхна.

— Предполагам, че човек обича толкова силно само веднъж. Може би е най-добре това да мине и замине, докато си млад.

— Може би.

Ванеса унесено затвори очи.

— Често сънувах как ще дойдеш и ще ме отведеш. Особено преди концерт, когато стоях зад кулисите и мразех всичко това.

Брейди се намръщи.

— Какво мразеше?

— Прожекторите, хората, сцената. Толкова ми се искаше ти да дойдеш и да избягаме заедно. После разбрах, че няма да дойдеш. И престанах да го искам. Толкова съм уморена.

Той отново целуна пръстите ѝ.

— Заспивай.

— Уморена съм да бъда сама — прошепна тя, преди да се унесе.

Брейди седеше, гледаше я и се опитваше да раздели чувствата си между онова, което бе било, и това, което бе сега. В това бе проблемът, осъзна той. Колкото по-дълго бе с нея, толкова повече се размиваше границата между миналото и настоящето.

Само едно нещо бе ясно. Брейди никога не бе преставал да я обича.

Докосна устни до нейните, изгаси нощната лампа и я остави да спи.

СЕДМА ГЛАВА

Ванеса се затътри надолу, наметнала небрежно раздърпания си син халат, разрошена и мрачна. Тъй като я гонеха, от два дни вземаше лекарството, което Хам ѝ бе предписал. Чувстваше се по-добре. Много ѝ бе неприятно да си го признае, ала вече се бе принудила да се съгласи, че наистина бе имала нужда от него.

Нещо повече, смущаваше я, че точно Брейди я накара да изпие първата доза и после я сложи да си легне. Не стига, че се скараха, а и когато в момент на слабост тя го помоли да остане с нея, той се държа мило. Като лекар с пациент, напомни си Ванеса. Но никога не бе можела да устои на Брейди, когато беше мил.

Утрото съответстваше на настроението ѝ. Тежки сиви облаци, тежък сив дъжд. Бе идеалният ден човек да си седи унило вкъщи. Всъщност, това бе нещо, за което можеше да си мечтае. Дъжд, отчаяние и самосъжаление. Да се цупи насаме щеше да е поне някакво разнообразие. Не бе имала много време насаме след празненството у Джоани.

Майка ѝ непрекъснато се въртеше наоколо, като си намираще поводи всеки ден да се връща по два-три пъти от работа. Доктор Тъкър я преглеждаше по два пъти на ден, колкото и тя да протестираше. Дори Джоани идваше да се суети около нея, като носеше огромни букети люляк и цели казани с пилешка супа. Съседите надзъртаха от време на време да я видят как е. В Хаятаун нямаше тайни. Ванеса бе сигурна, че получава добри пожелания и съвети от всичките двеста тридесет и трима жители на градчето.

Освен от един.

Не че я интересуваеше, че Брейди не бе намерил време да мине. Тя се намръщи и подръпна колана на халата си. Всъщност, помисли и разсеяно плъзна ръка по парапета, бе доволна от подозрителното му отсъствие. Последното, което ѝ трябваше, бе Брейди Тъкър да се надвесва над нея, да я гледа изпитателно и да си клати главата в

смисъл „нали ти казах“. Не искаше да го вижда. И определено нямаше нужда да го вижда.

Мразеше да се прави на глупачка, мислеше Ванеса, докато шляпаше боса по коридора към кухнята. А как иначе можеше да нарече това, че само дете не се свлече в задния двор на Джоани? И после Брейди я отнесе в леглото и се държеше с нея като с някоя скимтяща болничка.

Язва. Това бе глупаво, разбира се. Тя бе силна, способна и самоуверена. Не бе човек, който може да се разболеет от язва. Ала несъзнателно притисна ръка към стомаха си.

Разяждащата болка, с която бе живяла по-дълго, отколкото можеше да си спомни, бе почти изчезнала. Нощите ѝ не се смущаваха от непрестанното коварно парене, което толкова често я бе държало будна и нещастна. Всъщност, през последните две нощи бе спала като новородена.

Съвпадение, казваше си Ванеса. Всичко, от което имаше нужда, бе почивка. Почивка и малко усамотение. Изтощителният режим, който си бе наложила през последните няколко години, можеше да преумори и най-силния човек.

Затова щеше да си даде още един месец, може би два, спокойствие, тишина и почивка в Хаятаун, преди да вземе някакви твърди решения относно кариерата си.

Рязко се спря до вратата на кухнята. Не бе очаквала да види там Лорета. Всъщност, нарочно бе изчакала да чуе как се отваря и затваря входната врата, преди да слезе.

— Добро утро — усмихна ѝ се Лорета, облечена в едно от спретнатите си костюмчета, с прическа и перли.

— Мислех, че си излязла.

— Не, изтичах до Лестър за вестник. — Посочи към грижливо сгънатия вестник върху единствения стол. — Реших, че може да искаш да видиш какво става по света.

— Благодаря. — Ванеса раздражено стоеше на прага. Не можеше да се понася, задето още се стряскаше от всеки мил майчински жест на Лорета. Беше благодарна за загрижеността, но осъзнаваше, че това бе благодарността на гостенка за гостоприемството на домакинята, и се чувстваше виновна и безсърдечна. — Нямаше нужда да си правиш труда.

— Не е кой знае какъв труд. Защо не седнеш, скъпа? Ще направя чай. Госпожа Хоубейкър е изпратила малко лайка от нейната градина с билки.

— Наистина, няма нужда да... — На вратата се почука и Ванеса спря. — Аз ще отворя.

Отвори с мисълта, че не иска това да е Брейди, че не я интересува дали е Брейди. После си каза, че изобщо не е разочарована, когато се оказа, че посетителят бе жена.

— Здравей, Ванеса. — Срещу нея се усмихваше брюнетка, скрита под капещ чадър. — Ти сигурно не ме помниш. Аз съм Нанси Снукс... Едно време бях Нанси Макена, сестрата на Джош Макена.

— Ами, аз...

— Влез, Нанси. — Лорета се забърза към вратата. — Боже, истински порой, а?

— Тази година май няма нужда да се тревожим от сушата. Бързам, не мога да вляза. — Тя остана на прага и запристъпва от крак на крак. — Просто чух, че Ванеса се е върнала и дава уроци по пиано. Моят Скот е на осем години.

Ванеса почувства приближаващия се удар и се стегна.

— Ами аз всъщност не...

— Ани Кремптън е направо луда по теб — вметна бързо Нанси. — Майка ѝ ми е втора братовчедка, нали знаеш. И когато говорехме с Бил... Бил е мъжът ми, решихме, че за Скот ще е много хубаво да взема уроци по пиано. За нас ще е най-удобно в понеделник веднага след училище... Ако тогава нямаш друг ученик.

— Не, нямам, защото...

— Прекрасно. Леля Вайълет каза, че вземаш по десет долара. Нали така?

— Да, но...

— Можем да го поемем. Аз работя на половин ден. Скот ще бъде тук точно в четири. Радвам се, че си се върнала, Ванеса. Трябва да вървя, че закъснявам за работа.

— Карай внимателно в този дъжд — обади се Лорета.

— Разбира се. О, моите поздравления, госпожо Секстън. Док Тъкър е най-добрият.

— Вярно е. — Лорета успя да се усмихне, без да избухне в смях, и затвори вратата. — Хубаво момиче — отбеляза тя. — Метнала се е на

леля си Вайълет.

— Очевидно.

— Трябва да те предупредя. — Лорета отиде да сложи на масата чаша чай. — Скот Снукс е истински ужас.

— Личи си. — Бе твърде рано за мислене, реши Ванеса. Седна и отпусна натежалата си глава върху ръцете. — Нямахте да ме хване, ако бях будна.

— Разбира се, че нямаше. Какво ще кажеш за една хубава пържена филийка?

— Няма нужда да ми приготвяш закуска. — Гласът на Ванеса бе приглушен от ръцете ѝ.

— Изобщо не ме затрудняваш. — Като си тананикаше, Лорета вече сипваше мляко в една купа. Дванадесет години не бе имала възможността да бъде майка. Нищо не ѝ се правеше повече, отколкото да поглези дъщеря си с топла закуска.

Ванеса се мръщеше в чая си.

— Не искам да те задържам. Не трябва ли да отвориш магазина?

Като продължаваше да си тананика, Лорета счупи едно яйце в купата.

— Прелестта сам да си си началник е в това, че сам си определяш работното време. — Тя добави щипка канела, ванилия и захар. — Освен това ти имаш нужда от хубава закуска. Хам казва, че се възстановяваш, ала иска да качиш пет кила.

— Пет?! — Ванеса едва не се задави с чая. — Не ми трябва... — Отново се почука и тя сподавено изруга.

— Аз ще отворя този път — заяви Лорета. — Ако пак е някой напорист родител, ще го отпратя.

Но този път беше Брейди, целият вир-вода. Стоеше без чадър и се усмихваше на Ванеса, а дъждът се стичаше по тъмната му коса. В момента, в който отвори уста, моменталното удоволствие се смени с моментално раздражение.

— Добро утро, Лорета. — Той намигна на Ванеса: — Здравсти, красавице.

С нещо подобно на ръмжене тя се наведе над димящия чай.

— Брейди, каква приятна изненада. — Лорета подложи буза за целувка и затвори вратата. — Закусвал ли си?

— Не, госпожо. — С надежда подуши. — Това пържени филийки ли са?

— Ще станат след минутка. Седни, ще ти дам една чиния.

Нямаше нужда да бъде молен два пъти. След като прокара ръце през капещата си коса и напълни всичко с вода, той седна до Ванеса на масата. Усмихна ѝ се лъчезарно с весел, дружелюбен поглед, който почти скриваше факта, че се вглежда в цвета ѝ. Липсата на сенки под очите ѝ му достави почти същото удоволствие, както непокорното изражение в тях.

— Прекрасен ден — отбеляза Брейди.

Ванеса вдигна поглед към плющия дъжд по прозорците.

— Вярно.

Без да се впечатлява от неохотния ѝ отговор, той се обърна да си побъбри с Лорета, която прехвърляше зачервените филийки в една тенджерка с дълга дръжка.

Два дни ни звук, ни стон от него, мислеше Ванеса, а сега цъфва на вратата, самоуверен и двойно по-непоносим. Дори не я попита как се чувства... Не че ѝ се искаше някой да се суети около нея, напомни си тя. Ала Брейди бе лекар, при това точно този, който ѝ измисли глупавата диагноза.

— Ах, Лорета! — разчувства се Брейди, когато тя сложи пред него препълнена чиния с дъхтящи пържени филийки. — Баща ми е късметлия.

— Предполагам, че когато един Тъкър си търси жена, готвенето е най-важното условие — обади се Ванеса.

Чувстваше се гадна.

Той само се усмихна и си взе от кленовия сироп.

— Не би навредило.

Тя усети как започва да се нервира. Не защото не можеше да готви. Определено не. Това бе тесногръдо мъжко мислене, което я вбесяваше. Преди да бе успяла да измисли подходящ изпепеляващ отговор, майка ѝ сложи и пред нея една чиния.

— Не мога да изям всичко това.

— Аз мога — успокои я Брейди. — Каквото не успееш, аз ще го довърша.

— Ако на вас двамата не ви трябва нищо друго, аз по-добре да бягам да отворя магазина. Ван, има много от онази пилешка супа,

която Джоани ти донесе вчера. Можеш да я стоплиш в микровълновата фурна за обед. Ако продължава да вали така, сигурно ще се върна рано. Успех със Скот.

— Благодаря.

— Кой Скот? — любопитства Брейди, когато Лорета излезе.

Ванеса само отпусна лакти на масата.

— Не питай.

Той стана да си сипе още кафе.

— Искях да говоря с теб за сватбата.

— Сватбата ли? — Тя го погледна. — А, да, сватбата. Какво за нея?

— Татко е малко напорист. Мисли си, че е успял да убеди Лорета да направи решителната крачка в Деня на загиналите.

— Но това е следващата седмица!

— Защо да чакат? — обясни Брейди, след като отпи, повтаряйки думите на баща си. — По този начин могат да използват ежегодното барбекю като един вид общоградско сватбено тържество.

— Разбирам. — Ала бе прекалено скоро, помисли трескаво Ванеса. Още дори не се бе приспособила да бъде с майка си, да живее в една и съща къща с нея, а сега... Но това не бе нейно решение, напомни си тя. — Предполагам, че ще живеят в къщата на баща ти.

— Мисля, че това е планът. — Той отново седна. — Говореха евентуално да дадат тази под наем. Това притеснява ли те?

Ванеса старателно отрязва парченце хляб. Откъде можеше да знае? Не бе имала време да разбере дали това бе неин дом, или не.

— Не, предполагам, че не. Едва ли могат да живеят в две къщи едновременно.

Брейди мислеше, че разбира.

— Не си представям Лорета да я продаде. Вашето семейство от години живее тук.

— Често съм се чудила защо я е запазила.

— Израснала е тук, също като теб. — Той отново взе кафето си. — Защо не я попиташ какви са й плановете?

— Може и да я попитам. — Тя неспокойно размърда рамене. — Няма закъде да бързам.

Тъй като я познаваше, Брейди спря дотук.

— Това, за което всъщност исках да говоря с теб, е сватбеният подарък. Очевидно не им трябва тостер, нито порцеланов сервиз.

— Да. — Ванеса се намръщи към чинията си. — Предполагам, че не им трябва.

— Мислех... Говорих с Джоани и тя хареса идеята. Какво ще кажеш да се обединим и да им подарим един меден месец? Две седмици в Канкун. Нали знаеш, Карибите, тропически нощи и така нататък. Никой от тях никога не е ходил в Мексико. Мисля, че ще се зарадват.

Ванеса отново погледна към него. Чудесна идея, реши тя. И бе типично в негов стил да я измисли.

— Като изненада?

— Мисля, че ще можем да го изработим. Татко се опитва да си размести графика, така че си освободи една седмица. Аз мога да го накарам да реши, че ще може да се измъкне само за два дни. Да купим билети и да направим резервациите ще е лесно. После ще трябва да им приготвим багажа, без да ни усетят.

Ванеса се усмихна, въодушевена от идеята.

— Ако и баща ти е замаян като майка ми, мисля, че ще успеем. Можем да им дадем билетите на пикника и да ги натоварим в една лимузина. Дават ли някъде тук лимузини под наем?

— Има една агенция във Фредерик. Не се бях сетил за това. — Той извади бележник да си запише.

— Наеми им младоженския апартамент. — Когато Брейди я погледна и се ухили, тя сви рамене: — Ако ще е гарга, да е рошава.

— Това ми харесва. Лимузина, младоженски апартамент, два билета първа класа. Нещо друго?

— Шампанско. Една бутилка в лимузината и още една в стаята, когато пристигнат. И цветя. Мама обича гардении. — Рязко млъкна, докато Брейди продължаваше да пише. Бе нарекла Лорета „мама“. Бе се получило естествено. Звучеше естествено. — Тя... Тя обичаше гардении.

— Страхотно. — Той пхна бележника в джоба си. — Нищо не си ми оставила.

Ванеса объркано проследи погледа му към празната си чиния.

— Аз... Сигурно съм била по-гладна, отколкото съм предполагала.

— Това е добър признак. Някакво парене?

— Не. — Изкарана от равновесие, тя стана да отнесе чинията в умивалника.

— Болка?

— Не. Както ти казах, ти не си моят лекар.

— Ъ-хм. — Когато се обърна, Брейди стоеше зад нея. — Просто ще си представим, че днес аз поемам пациентите на доктор Тъкър. Един малък преглед. — Преди да бе успяла да се отмести, той внимателно притисна пръсти към корема ѝ. — Боли ли?

— Не, казах ти, че...

Брейди силно я натисна под гръдната кост и Ванеса трепна.

— Още ли го чувстваш?

— Малко.

Той кимна. Когато преди два дни бе докоснал това място, тя едва не бе подскочила до тавана.

— Много добре. Още няколко дни и ще можеш да ядеш и люто.

— Защо всички, които идват тук, се вълнуват какво ям?

— Защото не ядеш достатъчно. Напълно разбираемо, с тази язва.

— Аз нямам язва. — Ала я болеше от докосването му... И по съвсем различна причина. — Би ли се отместил?

— Веднага щом си платиш сметката. — Преди да бе успяла да възрази или отговори, Брейди притисна устни към нейните силно и собственически. Увлече я, шепнейки името ѝ, докато Ванеса се вкопчи в него, за да запази равновесие. Подът сякаш изчезна изпод краката ѝ, така че той и само той я докосваше. Бедрата му срещу нейните, пръстите му, вплетени в косите ѝ, устните му, ненаситни и нетърпеливи, обхождащи лицето ѝ.

Тя ухаеше на утро и на дъжд. Брейди се запита какво ли би било да я люби в сумрака, а дъхът ѝ да гали бузата му. И колко ли дълго още ще трябва да чака.

Вдигна глава, без да я пуска, и в замъглената зеленина на очите ѝ видя себе си. Изгубен в нея. Сега вече нежно и безкрайно внимателно, от което бясно туптящото ѝ сърце притихна, докосна отново устни към нейните.

Ръцете ѝ се обвиха около него, въпреки че сякаш всичките ѝ кости се разтопиха. Ванеса отметна глава, така че устните им се сляха с еднаква страст.

— Ванеса...

— Не казвай нищо, не още. — Тя притисна устни към врата му и просто го прегърна. Знаеше, че ще трябва да помисли, но сега, точно в този момент, искаше само да чувства.

Пулсът му, силен и бърз, се блъскаше в устните ѝ. Тялото му бе твърдо и стабилно. Постепенно ръцете му се отпуснаха и започнаха да галят косите ѝ. Ванеса започна да чува ромоленето на дъжда, да усеща студените плочки под босите си крака, да долавя утринните аромати на кафе и канела.

Но желанието не намаляваше, както и объркването, и страхът, които се надигаха в нея.

— Не знам какво да правя — промълви тя накрая. — Откакто те видях отново, не мога да мисля разумно.

Думите ѝ разпалиха десетки нови огънове. Ръцете му се плъзнаха нагоре по раменете ѝ и стиснаха по-силно, отколкото бе имал намерение.

— Аз те желая, Ван. И ти ме желаяш. Вече не сме деца.

Тя отстъпи, доколкото ръцете му позволяваха.

— Не ми е лесно.

— Да. — Той я гледаше, като се опитваше да разбере собствените си чувства. — Не съм сигурен, че бих искал да ти е лесно. Ако искаш обещания...

— Не — прекъсна го бързо Ванеса. — Не искам нищо, което да не мога и аз да дам.

Бе готов да ги даде, със стотици. С усилия ги преглътна всичките, като си напомни, че винаги се бе движил прекалено бързо, когато ставаше дума за Ванеса.

— Какво можеш да дадеш?

— Не знам. — Тя вдигна ръце към неговите, стисна ги и отстъпи назад. — Господи, Брейди, имам чувството, че влизам и излизам през огледалото.

— Това не е илюзия, Ван. — Трябваше да се бори със себе си, за да не протегне ръце отново към нея. Ала знаеше, че това, което му каза баща му, бе вярно. Ако стиснеш прекалено силно това, което искаш най-много, то ти се изплъзва измежду пръстите. — Това сме просто аз и ти.

Тя се вгледа в него. Очите му, толкова сини на фона на черните мигли, тъмната влажна разрошена коса, упоритата брадичка, невъзможно романтичната форма на устните. Бе толкова лесно да си спомни защо го бе обичала. И толкова лесно да се страхува, че още го обича.

— Няма да се преструвам, че не искам да бъда с теб. В същото време ми се иска да избягам, колкото ми крака държат. — Въздъхна дълбоко и треперливо. — И да се надявам да ме настигнеш. Разбирам, че откак се върнах вкъщи, се държа непоследователно и до голяма степен това е така, защото не съм очаквала да те намеря тук, нито съм очаквала старите чувства да се съживят. А не знам каква част от тях са само ехо и каква част — истински.

Той се озова в трудната позиция да се бори сам със себе си.

— Ние вече сме други хора, Ван.

— Да. — Тя го погледна и очите ѝ бяха почти спокойни. — Когато бях шестнадесетгодишна, бих отишла с теб навсякъде. Представях си, че вечно ще бъдем заедно, къща, семейство.

— А сега? — попита Брейди предпазливо.

— Сега и двамата знаем, че нещата не са толкова прости, нито толкова лесни. Ние сме различни хора, Брейди, всеки със свой живот и със свои мечти. Преди съм имала проблеми... И двамата сме имали. Аз все още ги имам. — Ванеса вдигна ръце, после ги отпусна. — Не съм сигурна, че е разумно да започвам връзка с теб, физическа връзка, докато не ги разреша.

— Не е само физическа, Ванеса. Винаги е имало нещо повече.

Тя кимна и изчака да успокои наново надигналите се чувства.

— Още по-голяма причина да не бързаме. Аз не знам какво ще правя с живота си, с моята музика. Ако имаме връзка, и за двама ни ще бъде още по-трудно, когато замина.

Паника. Той почувства вкуса ѝ. Когато Ванеса отново заминеше, това щеше да разбие сърцето му. Не бе сигурен, че точно този орган от тялото му щеше да го преживее за втори път.

— Ако искаш от мен да се откажа от чувствата си и да си отида, няма да го сторя. — С едно бързо движение я привлече към себе си. По дяволите какво бе правилно. — Ти също.

Тя усети как кожата ѝ настръхва, как по гръбнака я полазват тръпки от възбуда и тревога. Духът на момчето, което бе познавала и

обичала, бе в очите му, неспокойни и безмилостни. Никога не бе успявала да му устои.

— Моля те да ме оставиш да обмисля нещата. — Ако Брейди искаше да разчита на гнева, Ванеса нямаше да остане по-назад. — Решението е мое, Брейди — заяви и се отскубна от него. — Няма да позволя да бъда принуждавана, заплашвана или прелъстявана. Повярвай ми, всичко това вече сме го опитвали.

Това не бе правилният подход. Очите му, вече разгорещени, се превърнаха в сини огньове.

— Аз не съм някой от твоите излъскани, възпитани любовници, Ван. Няма да те принуждавам, заплашвам или прелъстявам. Когато му дойде времето, просто ще взема.

Тя предизвикателно отметна назад глава.

— Няма да вземеш нищо, което аз не пожелаея да ти дам. Никой мъж не взема. О, иска ми се да хвърля тези излъскани възпитани любовници в лицето ти. — Блъсна го и мина покрай него към печката. — Само за да те видя как се гърчиш. Но няма да падна дотам. — Извъртя се към него и косите ѝ се развяха. — Ще ти кажа истината. Не е имало никакви любовници. Защото аз не съм искала да има. — Дръзко и подигравателно се облегна на печката. — И ако реша, че не те искам, просто ще трябва да се запишеш в списъка на разочарованите.

Никой. Не е имало никой. Преди още да го бе осъзнал, Ванеса вече хвърляше последната си обида. Брейди се наежи, пристъпи към нея, ала успя да се овладее. Ако сега я докоснеше, един от тях щеше да пълзи. Не искаше това да бъде той. Запъти се към задната врата и рязко я отвори, преди да успокои гнева си дотолкова, та да разбере, че тя точно това искаше.

Значи щеше да я измами.

— Какво ще кажеш довечера да отидем на кино?

Ако ѝ бе предложил едно бързо пътешествие до луната, нямаше да е по-малко изненадана.

— Какво?

— На кино. Искаш ли да отидем на кино?

— Защо?

— Защото ми се ядат пуканки — сопна ѝ се Брейди. — Искаш ли, или не?

— Ами... Да — чу се да казва Ванеса.

— Добре. — Той затръшна вратата зад себе си.

Животът бе пъзел, реши Ванеса. И ѝ бе трудно да подреди парчетата. Цяла седмица бе във водовъртежа на плановете за сватба и пикник. Зелева и картофена салата, рози с дълги стъбла и фотографии. Бе абсолютно сигурна, че бе грешка да се съчетае градското барбекю с интимното семейно сватбено празненство.

Бе като да се жонглира с топки за боулинг и пера.

Когато и последната седмица мина, бе прекалено заета и прекалено объркана, за да забележи, че се чувстваше по-добре, отколкото се бе чувствала от години. Тайният меден месец и възторженото бърбрене на Джоани за предстоящата сватба. Трябваше да се поръчат и подредят цветята, да се направят стотици хамбургери.

Излизаше с Брейди почти всяка вечер. На кино, на вечеря. На концерт. Той бе толкова приятен и забавен компаньон, че тя започна да се чуди дали не бе сънувала страстта и гнева в мрачната кухня.

Но всяка вечер, когато я изпращаше до вратата, всяка вечер, когато я целуваше, докато останеше без дъх, Ванеса разбираше, че Брейди наистина ѝ даваше време да обмисли нещата. Както и че се стараяше да има много неща, които да обмисля.

Вечерта преди сватбата си остана у дома. Ала мислеше за него, докато с Лорета и Джоани се суетяха в кухнята с последните приготовления на планините от храна.

— Мисля, че мъжете трябваше да са тук да помагат — измърмори Джоани, докато приготвяше поредното кюфте.

— Само щяха да ни се пречат. — Лорета оформи още едно. — Освен това тази вечер съм прекалено нервна, за да се разправам с Хам.

Джоани се засмя:

— Ти се справяш чудесно. Татко се е побъркал. Когато днес дойде във фермата, три пъти ме помоли за чаша кафе, а през цялото време го държеше в ръка.

Лорета доволно прихна.

— Хубаво ми е да знам, че и той страда. — Погледна към часовника в кухнята за пети път през последните пет минути. Осем часът, помисли тя. След четиринадесет часа щеше да бъде омъжена. — Надявам се да не вали.

Ванеса спря за момент да подрежда кюфтетата между листове пергамент и вдигна очи:

— Прогнозата е за топло и слънчево време.

— О, да. — Лорета успя да се усмихне. — Каза ми го вече, нали?

— Само петдесет или шестдесет пъти.

Лорета погледна намръщено през прозореца.

— Разбира се, ако все пак вали, ще пренесем тържеството вътре. Но ще бъде жалко да провалим барбекюто. Хам толкова го обича.

— Няма да посмее да вали — заяви Джоани и взе едно забравено кюфте от ръцете на бъдещата младоженка. После не се сдържа: — Колко жалко, че трябва да отложите медения си месец.

— Е... — Лорета сви рамене и се зае отново за работа. Не искаше да покаже разочарованието си. — Хам просто не успя да разчисти графика си. Ще трябва да свикна с тези неща, щом ще ставам докторска жена. — Тя нервно притисна ръка към корема си. — Това дъжд ли е? Да вали ли чух?

— Не — отвърнаха в един глас Ванеса и Джоани.

Лорета се засмя безсилно и си изми ръцете.

— Трябва да ми се причува. Последната седмица съм толкова изкуфяла. Тази сутрин не можах да си намеря синята копринена блуза... И не знам къде съм си сложила ленените панталони, които миналия месец си купих от една разпродажба. И новите ми сандали, и хубавата ми черна вечерна рокля. Просто не разбирам къде може да съм ги пхнала.

Ванеса хвърли на приятелката си един предупредителен поглед, преди да бе прихнала.

— Ще изскочат отнякъде.

— Какво? О, да... Да, разбира се, че ще изскочат. Сигурни ли сте, че това не е дъжд?

Ванеса раздражено опря ръце на кръста си.

— Мамо, за Бога, не е дъжд. Изобщо няма да вали. Върви си вземи една гореща вана. — Видя, че очите на майка ѝ се напълниха със сълзи. — Извинявай, не исках да ти се развикам.

— Ти ми каза „мамо“ — прошепна Лорета. — Никога не съм мислила, че това ще се случи отново. — Сълзите я победиха и тя избяга от стаята.

— По дяволите. — Ванеса опря ръце на масата. — Цяла седмица се мъча да запазя мира, и да взема, да разваля всичко точно преди сватбата...

— Нищо не си развалила. — Джоани сложи ръка на рамото ѝ. — Няма да ти кажа, че не е моя работа, защото сме приятелки, а утре ще сме и роднини. Откак си се върнала, ви гледам двете с Лорета как се обикаляте. И виждам как те гледа, когато си с гръб към нея или когато излизаш от стаята.

— Аз не мога да ѝ дам това, което иска.

— Не си права — възрази Джоани тихо. — Можеш. По много начини вече си ѝ го дала. Защо не се качиш горе да видиш дали е добре? Аз ще се обадя на Брейди да ми помогне да натоваря повечето от тази храна и да я занеса у татко.

— Добре.

Ванеса се изкачи тихо по стълбите, като се мъчеше да измисли какво да каже. Ала когато видя майка си, седнала на леглото, нищо не ѝ се струваше подходящо.

— Извинявай... — Лорета избърса очите си с кърпичка. — Предполагам, че тази вечер съм прекалено емоционална.

— Имаш това право. — Ванеса се поколеба на прага. — Искаш ли да бъдеш сама?

— Не. — Тя протегна ръка. — Ще поседиш ли за малко с мен?

Ванеса не можеше да откаже и седна до майка си.

— Кой знае защо — започна Лорета, — се сетих каква беше ти като бебе. Беше прекрасна. Знам, че всички майки говорят така, но ти наистина беше прекрасна. — Протегна ръка и докосна крайчетата на косите ѝ. — Понякога просто седях и те гледах как спиш. Не можех да повярвам, че си моя. Откак се помня, съм искала дом с деца. Това беше единствената ми амбиция. — Сведе поглед към смачканата кърпичка. — Когато те родих, това беше най-щастливият ден в живота ми. Ще го разбереш по-добре, когато и ти имаш дете.

— Знам, че ме обичаше. — Ванеса внимателно подбираше думите си. — Точно затова останалото беше толкова трудно. Ала не мисля, че сега е моментът да говорим за това.

— Може би не е. — Лорета не бе сигурна дали някога щеше да дойде моментът за пълното обяснение.

Обяснение, от което дъщеря ѝ можеше отново да се отвърне от нея, точно когато започваше да разтваря сърцето си.

— Просто искам да знаеш, че разбирам, че ти се опитваш да простиш, при това да простиш без обяснения. Това значи много за мен. — Осмели се да хване ръката на дъщеря си. — Сега те обичам още повече, отколкото в онзи първи момент, когато те сложиха в ръцете ми. Където и да отидеш, каквото и да направиш, винаги ще те обичам.

— И аз те обичам. — Ванеса за момент допря съединените им ръце до бузата си. — Винаги съм те обичала. — И от това я болеше най-много. Изправи се и успя да се усмихне. — Мисля, че трябва да поспиш. Нали утре искаш да бъдеш най-красивата.

— Да. Лека нощ, Ван.

— Лека нощ. — Тя тихо затвори вратата зад себе си.

ОСМА ГЛАВА

Ванеса чу свиркането под прозореца и замаяно се събуди. Дъжд, помисли тя и се опита да си спомни защо бе толкова важно днес да не вали.

Сватбата, сети се изведнъж и седна в леглото. Слънцето бе изгряло и протягаше златните си пръсти през полуотворения прозорец. Ала отново се чу свиркане... И трясък.

Не е дъжд, реши Ванеса и скочи от леглото. Камъчета. Втурна се към прозореца и го разтвори широко.

Там, в нейния заден двор, с протрити джинси и стари гуменки бе той. Стоеше, разтворил крака, главата му бе вдигната нагоре, а шепата му бе пълна с камъчета.

— Време е — прошепна Брейди. — От десет минути замервам прозореца ти.

Тя опря ръце на перваза и облегна глава на тях.

— Защо?

— За да те събудя.

— Някога да си чувал за телефон?

— Не исках да събудя майка ти.

Ванеса се прозя.

— Колко е часът?

— Минава шест. — Той погледна през рамо, видя, че Конг рови невените и му свирна да дойде при него. Сега и двамата стояха и я гледаха. — Е, слизаш ли?

— Гледката отгук ми харесва.

— Имаш десет минути, преди да открия, че още мога да се катеря по улуци.

— Труден избор — засмя се тя и затвори прозореца. След десет минути се измъкна през задната врата, облечена с най-старите си джинси и най-размъкнатия пуловер. Всички мисли за романтична среща се разсеяха, когато видя Джоани, Джек и Лара.

— Какво става?

— Украсяваме. — Брейди измъкна една картонена кутия и я пъкна в ръцете ѝ. — Разтегателна хартия, балони, сватбени камбанки. Такива неща. Решихме дискретно и елегантно да украсим тук за церемонията и после всички да отидем у татко за барбекюто.

— Още изненади. — Кутията тежеше цял тон и Ванеса я намести в ръцете си. — Откъде започваме?

Работеха тихо, шепнешком и с приглушен смях спореха как е най-добре да се украси с разтегателна хартия кленовото дърво. Представата на Брейди за дискретно бе да се провесят половин дузина хартиени сватбени камбанки от клоните и да се довърши с балони. Ала когато закараха всичко в двора на Тъкърови, той вече наистина му отпусна края.

— Това е прием, не цирк — напомни му тя. Брейди се бе изкатерил на черницата и весело хвърляше ленти от разтегателна хартия.

— Това е празненство — възрази той. — Напомня ми как за всеки празник на Все светии увивахме върбата на стария господин Тагърт. Подай ми още малко розово.

Ванеса неохотно се подчини.

— Сякаш петгодишен го е правил.

— Така е по-артистично.

Тя измърмори нещо под носа си и се обърна. Видя, че Джек се бе качил на покрива и припряно закрепваше балони по ръба на водосточната тръба. Лара седеше на едно одеяло с купчина пластмасови кубчета и Конг за компания, а Джоани завързваше последната сватбена камбанка за лозата. Резултатът от обединените им усилия не бе елегантен и определено не бе артистичен, но беше страхотен.

— Вие всички сте луди — реши Ванеса, когато Брейди скочи от дървото. Той миришеше леко на сапун и на пот. — Какво следва сега? Фокусник и змиеукротител?

Брейди бръкна в кутията и извади ролка бяла и ролка розова разтегателна хартия.

— В магазина бяха свършили фокусниците, ала имаме още от това.

Тя помисли за миг, после се засмя.

— Дай ми лепенката. — Грабна я и се втурна към къщата. — Ела — махна на Брейди. — Помогни ми.

— С какво?

— Трябва да се кача на раменете ти. — Пъргаво скочи и обви колене около кръста му. — Опитай се да не мърдаш — предупреди го и се изкатери по-нагоре. Той се опитваше да не забелязва, че бедрата ѝ бяха стройни и че от тях го отделяше само един тънък плат. — Сега ми подай двете ролки.

Успяха да си предадат хартията.

— Харесват ми коленете ти — изкоментира Брейди и обърна глава да я захапне по едното.

— Просто си представяй, че си стълба. — Ванеса закрепил краищата на ролките към корнизата. — Върви назад, но бавно. Докато вървиш, аз ще усуквам.

— Накъде да вървя?

— Към края на двора... Към онова чудовище, което някога е било черница.

Той тръгна назад, като я крепеше и кривеше врат, за да не стъпи върху непредпазливото куче, върху племенницата си или върху някоя къртичина.

— Какво правиш?

— Украсявам. — Тя усуква заедно бялата и розовата лента и ги повеси малко над главата на Брейди. — Да не се блъснеш в дървото. — Обви крака около врата му и се наведе напред. — Искам да стигна до този клон... Готово.

— А сега какво?

— Сега от дървото към другата страна на къщата. Пази равновесие. — Наведе се да го погледне. — Това вече е артистично.

Когато и последният сантиметър разтегателна хартия бе използван, Ванеса опря ръце на бедрата си и огледа резултата.

— Хубаво — реши накрая. — Много хубаво... Освен черницата.

— Черницата е произведение на изкуството — обясни той. — Тя е заредена със символизъм.

— Прилича на върбата на господин Тагърт по Все светии — намеси се Джоани, като взе на ръце Лара. — Само един поглед, и човек ще разбере кой всяка година я омотаваше в тоалетна хартия. — Усмихна се на Ванеса, която още бе кацнала върху раменете на

Брейди. — По-добре да бягаме. Остават само два часа. — Мушна пръст в гърдите на Брейди. — Ти отговаряш за татко, докато се върнем.

— Той никъде няма да избяга.

— Не от това се притеснявам. Толкова е нервен, че може да си завърже заедно връзките на обувките.

— Или изобщо да забрави да си обуе обувките — вметна Джек и хвана Джоани за ръката. — Или да си обуе обувките, ала да забрави панталоните, и всичко, защото вие стоите тук и се безпокоите за него, вместо да си отидете да се преоблечете, за да дойдете навреме да го торможите.

— Аз не го торможя — засмя се тя. — А, Брейди, да не забравиш да провериш при госпожа Лиъри какво става с тортата. О, и... — Джек ѝ запуши устата и останалото не се чу.

— Аз пък си запушвах ушите — измърмори Брейди и извъртя глава да погледне към Ванеса. — Искаш ли да те закарам до вкъщи?

— Разбира се.

Той тръгна през дворовете, без да я сваля от раменете си.

— Да не си напълняла? — Бе забелязал, че много красиво изпълва джинсите си.

— Лекарски предписания. — Тя дръпна косата му. — Внимавай къде стъпваш.

— Чисто професионален въпрос. Какво ще кажеш да ти направя един преглед? — Обърна глава да ѝ се ухили похотливо.

— Внимавай... — Ванеса бързо се наведе, за да избегне въжетото за пране. — Можеше да го заобиколиш.

— Да, но нямаше да мога да помириша косата ти. — Целуна я, преди да се бе изправила. — Ще ми направиш ли закуска?

— Не.

— Кафе?

— Не.

— Нес?

— Не — засмя се тя, когато краката ѝ допряха земята. — Ще взема един дълъг, дълъг душ, след това цял час ще се въртя пред огледалото.

Брейди я притисна към себе си, макар че кучето се опитваше да се намърда между тях.

— И така си си хубава.

— Мога да изглеждам още по-хубава.

— Ще видим. — Той вдигна лицето ѝ към своето. — След пикника искаш ли да дойдеш да ми помогнеш да разчистим украсата?

Ванеса импулсивно го целуна, преди да се втурне вътре:

— Ще видим.

Нервността на Лорета изглежда се бе предала на дъщеря ѝ. Докато младоженката спокойно се обличаше, Ванеса се суетеше с цветята, проверяваше отново и отново бутилката шампанско, подготвена за първия семеен тост, и тичаше от прозорец до прозорец в очакване на фотографа.

— Трябваше да е тук преди десет минути — възмути се тя, като чу Лорета да слиза надолу. — Знаех си, че е грешка да наемем внука на госпожа Дрискол. Не разбирам защо... — Обърна се и видя майка си. — О, изглеждаш прекрасно.

Лорета бе избрала много светлозелена коприна с дискретна кремава дантела. Бе семпла — семпло скроена, семпло красива. Импулсивно бе купила и живописна шапка и бе прибрала косите си под нея.

— Не мислиш ли, че е прекалено? — Тя докосна шапката. — Това ще е само една малка неофициална сватба.

— Прекрасно, наистина прекрасно. Никога не съм те виждала да изглеждаш по-добре.

— Чувствам се прекрасно — усмихна се Лорета. Сияеше, както се полага на една младоженка. — Не знам какво ми стана снощи. Днес се чувствам идеално. Много съм щастлива. — Бързо поклати глава. — Не искам да плача. Толкова си играх с лицето си.

— Няма да плачеш — заяви твърдо Ванеса. — Фотографът... О, слава Богу, току-що спира отвън. Аз ще... Не, чакай. Имаш ли всичко?

— Какво всичко?

— Нали знаеш, нещо старо, нещо ново...

— Бях забравила. — Обзета от суеверие, тя трескаво започна да прехвърля наум. — Роклята ми е нова. А това — докосна с пръст перлите — беше на майка ми, а преди това на нейната майка. Значи е старо.

— Като за начало добре. Нещо синьо?

Лорета се изчерви.

— Всъщност, да, под роклята. Имам... Ъ-ъ-ъ... Комбинезонът ми има едни малки сини панделки отпред. Сигурно ще кажеш, че е глупаво да си купувам красиво бельо.

— Няма да кажа. — Ванеса докосна ръката на майка си и бе изненадана, че изведнъж ѝ се прииска да я прегърне. Вместо това отстъпи крачка назад. — Остава нещо взето назаем.

— Ами...

— Ето. — Тя откопча тънката си златна гривна. — Вземи това и всичко ще ти е наред. — Отново надзърна през прозореца. — О, ето, идват доктор Тъкър и останалите. — Със смях им помаха. — Прилича на парад. Бягай в музикалната стая, докато ги изгоня навън.

— Ван... — Лорета все още стоеше с гривната в ръце. — Благодаря ти.

Ванеса я изчака да се скрие и отвори вратата. Настана всеобщо объркване. Джоани спореше с Брейди за правилния начин да се забодат бутониера. Джек се оплакваше, че жена му му е вързала връзката толкова стегнато, та не може да диша, какво, остава да говори. Хам кръстосваше къщата, докато Ванеса успя да го избута навън.

— Довел си кучето — забеляза тя, загледана в червения карамфил, забучен наперено в нашийника на Конг.

— Той е част от семейството — заяви Брейди. — Не можех да накърня чувствата му.

— Може би да му сложиш каишката?

— Не го обиждай.

— Души обувките на преподобния Тейлър.

— Ако имаме късмет, това ще е всичко, което ще направи с обувките на преподобния Тейлър. — Обърна се към нея и Ванеса потисна смеха си. — Права беше.

— За какво?

— Можела си да изглеждаш и по-добре.

Бе с тънка лятна пола, широка и на ярки цветя. Тясната блуза без ръкави бе в контрастиращо синьо. Златната верижка и обиците бяха в тон с гривната, която бе дала на Лорета.

— Ти също. — С привично движение посегна да оправи възела на тъмносинята вратовръзка, която си бе сложил към светлосивия костюм. — Мисля, че всички сме готови.

— Все още ни липсва нещо.

Тя бързо се огледа. Кошниците с цветя бяха на място, Джоани изтупваше въображаема пращинка от ръкава на баща си, а преподобният Тейлър гукаше на Лара и се опитваше да избягва Конг. Сватбените камбанки се полюшваха от лекия бриз.

— Какво?

— Булката.

— О, Господи! Забравих. Ще отида да я доведа. — Ванеса се обърна и се втурна в къщата. Намери Лорета в музикалната стая. Бе седнала на столчето пред пианото и дишаше дълбоко.

— Готова ли си?

Тя отново пое въздух.

— Да. — Изправи се и тръгна. Ала когато стигна до задната врата, спря и се вкопчи в ръката на Ванеса. Заедно пресякоха двора. С всяка стъпка усмивката на Хам ставаше все по-широка, ръката на Лорета все по-сигурна. Спряха пред свещеника. Ванеса пусна ръката на майка си, отстъпи назад и хвана ръката на Брейди.

— Възлюблени мои... — започна свещеникът.

Тя гледаше как майка ѝ се жени под кленовото дърво, окичено с полюляващи се сватбени камбанки.

— Можете да целунете булката — произнесе напевно свещеникът. Из околните дворове, където хората се бяха струпали да гледат, настана оживление. Фотоапаратът щракна в момента, в който Хам привлече Лорета за дълга, истинска целувка, от която свиркането и виковете замряха.

— Добре свършена работа — заключи Брейди и прегърна баща си.

Ванеса овладя обърканите си чувства и отиде да прегърне майка си.

— Най-добри пожелания, госпожо Тъкър.

— Ох, Ван...

— Още няма да плачеш. Имаме да правим още снимки.

Джоани с писък се хвърли и върху двете.

— О, толкова съм щастлива! — Измъкна Лара от ръцете на Джек.
— Ела да целунеш баба си.

— Баба — прошепна Лорета и със смях през сълзи грабна Лара.
— Баба...

Брейди сложи ръка на рамото на Ванеса.

— Как се чувстваш, лельо Ван?

— Развеселена — засмя се тя, докато внукът на госпожа Дрискол се суетеше около тях и снимаше. — Ела да налеем шампанското.

Два часа по-късно Ванеса бе в двора на Тъкърови и мъкнеше една табла с кюфтета за хамбургери към скарата.

— Мислех, че винаги баща ти ги пече — каза тя на Брейди.

— Отстъпи ми тази чест. — Бе свалил сакото и връзката и бе навил ръкавите на ризата си. От скарата се носеше дим, месото цвъртеше. Той ловко обърна едно кюфте.

— Много добре го правиш.

— Трябва да ме видиш със скалпела.

— Ще пропусна, благодаря. — Мръдна се, за да не я съборят две бягащи момчета. — Пикникът е точно какъвто си го спомням. Много хора, шум и хаос.

Хората се трупаха в двора, в къщата, дори по тротоарите. Някои бяха насядали край дългите маси или по тревата. Бебетата се предаваха от ръце на ръце. Старците седяха под сенките, клюкарстваха, разказваха си спомени и отпъждаха мухите. Младите тичаха под слънцето.

Някой бе донесъл огромен касетофон. От задния ъгъл на двора, където младежите се бяха събрали да флиртуват, се носеше музика.

— Само преди няколко години бихме могли да сме там — изкоментира Брейди.

— Мислиш, че си прекалено стар, за да висиш край музикалната кутия ли?

— Не, но те ме мислят за стар. Сега аз съм доктор Тъкър... И това автоматично ме определя като възрастен. — Набучи един кренвирш в хлебче за хотдог. — Ужасно е да пораснеш.

— Да станеш важен — добави Ванеса, докато той добавяше горчица.

— Да даваш пример на младото поколение. Кажу „а-а-а“ — заповяда ѝ Брейди и пхна хотдога в устата ѝ.

Тя в самоотбрана започна да дъвче и преглъща.

— Да се държиш прилично.

— А-ха. Имаш горчица по устата, ето тук. — Хвана я за ръката, преди да бе успяла да се избърше. — Аз ще я оправя. — Наведе се и я

облиза с върха на езика си. — Много вкусно. — Захапа я леко по долната устна.

— Ще си изгориш кюфтетата — прошепна Ванеса.

— Тихо. Аз давам пример на младото поколение.

Тя прихна, ала той притисна силно устни към нейните и я увлече в дълга целувка, докато Ванеса забрави, че наоколо имаше хора. Брейди също.

Когато я пусна, тя вдигна ръка към замаяната си глава и се опита да намери гласа си.

— Също като в старите времена — извика някой.

— По-хубаво — каза тихо Брейди и би я привлякъл отново към себе си, но една ръка го потупа по рамото.

— Остави момичето на мира, Брейди Тъкър, и се дръж прилично. — Вайълет Дрискол ги гледаше и клатеше глава. — Там има гладни хора. Ако искаш да се целуваш с приятелката си, ще трябва да почакаш.

— Да, госпожо.

— Никога не е имал капка ум в главата. — Тя намигна на Ванеса и тръгна обратно към сенките. — Обаче е красив.

— Права е. — Ванеса отметна назад косите си.

— Че съм красив ли?

— Не, че никога не си имал капка ум в главата.

— Хей! — извика той след нея. — Къде отиваш?

Тя го изгледа предизвикателно през рамо и продължи да върви.

Бе като в старите времена, мислеше Ванеса, докато се спираше да говори с приятели от гимназията и гледаше как децата тичат, крещят и лакомо нагъват. Лицата бяха остарели, нови бебета се бяха родили, ала настроението бе същото. Имаше миризма на хубава храна, смехове, приспиване на изнервени бебета. Обсъждаха се шансовете на местния футболен отбор, плановете за лятото, разменяха се градинарски съвети.

Тя долови аромата на ранни рози и видя разцъфналите грамофончета в съседния двор.

Когато Брейди отново я намери, Ванеса седеше на тревата с Лара.

— Какво правиш?

— Играя си с моята племенница. — И двете вдигнаха глави да му се усмихнат.

Нещо трепна в него. Нещо бързо и неочаквано. И нещо неизбежно. Осъзна го, докато я гледаше как му се усмихва, с детска главица, облеганата на рамото ѝ, обляна в слънце. Откъде можеше да знае, че почти цял живот бе чакал един момент като този? Но детето би трябвало да е негово, помисли той. Ванеса и детето би трябвало да са негови.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо. — Брейди пое дълбоко въздух да се овладее. — Защо?

— Така ме гледаш...

Той седна до нея и докосна косите ѝ.

— Аз още съм влюбен в теб, Ванеса. И не знам какво да правя.

Тя се вторачи в него. Дори ако можеше да осъзнае водовъртежа от чувства в душата си, не би могла да ги изрази с думи. Човекът, който я гледаше сега, не бе момче. Бе мъж и това, което ѝ казваше, го казваше съзнателно. Сега я чакаше да тръгне към него или в обратна посока. Ала Ванеса изобщо не можеше да се помръдне.

Лара скочи в скута му, запищя и разкъса тишината.

— Брейди, аз...

— Ето къде сте били. — Джоани седна до тях. — Ух! — възкликна, доловила напрежението. — Извинявайте. Доколкото разбирам, моментът е неподходящ.

— Изчезвай, Джоани — сопна ѝ се Брейди. — Далеч отгук.

— Вече щях да съм изчезнала, след като толкова мило ме молиш, но лимузината пристигна. Хората се трупат да я гледат. Мисля, че е време да изпратим младоженците.

— Права си. — Ванеса стана и почти използва Лара като щит. — Не искаме да си изпуснат самолета. — Овладя се и отново погледна към Брейди. — В теб ли са билетите?

— В мен са. — Преди да бе успяла да се измъкне покрай него, хвана брадичката ѝ. — Остана нещо недовършено, Ван.

— Знам. — Бе благодарна, че гласът ѝ можеше да звучи толкова спокойно, когато нервите ѝ се бяха свили на възел. — Както каза Джоани, моментът не е подходящ. — Взе Лара на ръце и се забърза да намери майка си.

— Каква е тази лимузина? — питаше Хам, докато Джоани смъкваше навитите му ръкави. — Да не е умрял някой?

— Ами! — Джоани закопча ръкавелите му. — Вие с жена ти заминавате на малко пътешествие.

— Пътешествие? — повтори Лорета, когато Ванеса ѝ подаде ръчната чанта.

— Когато младоженците заминават на пътешествие — обясни Брейди, — това се нарича меден месец.

— Ала аз следващата седмица имам пациенти.

— Не, нямаш.

Поведоха слисаните младоженци към улицата, Брейди и Джек от двете страни на Хам, Ванеса и Джоани обградиха Лорета.

— Леле! — бе всичко, което успя да каже Лорета, като видя блестящата бяла лимузина.

— Самолетът ви излита в шест. — Брейди извади от джоба си един плик и го подаде на баща си. — „Вая кон диос“.

— Какво е всичко това? — настоя Хам. Ванеса със смях забеляза, че вече завързваха стари обувки и тенекиени кутии към бронята на колата. — Моят график...

— Е разчистен. — Брейди го потупа по гърба. — Ще се видим след две седмици.

— Две седмици? — Той вдигна вежди. — Къде, по дяволите, отиваме?

— На юг от границата — намеси се Джоани и звучно целуна баща си по бузата. — Не пийте вода.

— Мексико? — Очите на Лорета се разшириха. — В Мексико ли отиваме? Но как можем... Магазинът. И нямаме никакъв багаж.

— Магазинът е затворен — напомни ѝ Ванеса. — А багажът ви е в багажника. — Целуна майка си по двете бузи. — Приятно прекарване.

— В багажника? — Обърканата ѝ усмивка стана по-широка. — Синята ми копринена блуза...

— Между другите неща.

— Вие всички сте направили това! — Въпреки фотографа, който не спираше да снима, Лорета се разплака. — Всички вие.

— Виновни сме. — Брейди я прегърна мечешки. — Довиждане, мамо.

— Колко сте подли. — Хам трябваше да извади носната си кърпичка. — Е, Лорета, доколкото разбирам, ще имаме меден месец.

— Не и ако изпуснете самолета си. — Джоани, винаги готова да се тревожи, започна да ги бутва към лимузината. — Не стойте прекалено много на слънце, там то е много по-силно. И каквото и да купувате, първо се пазарете. Можете да обмените пари в хотела, купете си разговорник. И ако ви трябва...

— Кажи довиждане, Джоани — прекъсна я Джек.

— Ох, по дяволите. — Тя разтърка влажните си очи. — Довиждане. Лара, махни за довиждане.

— О, Хам, гардении! — Лорета отново се разплака.

Сред виковете и ръкомаханията на целия град, лимузината бавно се понесе по главната улица, следвана от трополенето на тенекии и обувки и от свита тичащи деца.

— Заминаха — прошепна Джоани и скри глава в рамото на Джек. Той я погали по главата.

— Всичко е наред, любов моя. Децата понякога трябва да остават у дома. Ела, ще ти донеса малко картофена салата. — Ухили се на Брейди и я отведе.

Ванеса преглътна буцата в гърлото си.

— Това се казва изпращане.

— Искам да говоря с теб. Можем да отидем в твоята или в моята къща.

— Мисля, че трябва да почакаме, докато...

— Вече сме чакали прекалено дълго.

Тя в паника се огледа. Как толкова бързо се бяха оказали отново сами?

— Пикникът... Ти имаш гости.

— На никого няма да липсваме. — Той сложи ръка на рамото ѝ и се обърна към колата си.

— Доктор Тъкър, доктор Тъкър! — Ани Кремптън тичаше към тях иззад ъгъла на къщата. — Елате бързо! На дядо нещо му стана!

Брейди веднага хукна. Когато Ванеса стигна в задния двор, той вече бе коленичил до дядото на Ани и разкопчаваше яката му.

— Боли — задъха се старецът. — В гърдите... Не мога да дишам.

— Взела съм чантата на татко — обади се Джоани и му я подаде. — Линейката на бърза помощ вече е тръгнала.

Брейди само кимна.

— Спокойно, господин Бенсън. — Извади от чантата малко шишенце и спринцовка. — Искам да не се движите. — Докато работеше, продължаваше да говори успокояващо. — Джоани, донеси ми картона му.

Ванеса безпомощно обви ръка около раменете на Ани и я отдръпна настрана.

— Ела, Ани.

— Ще умре ли дядо?

— Доктор Тъкър се грижи за него. Той е много добър лекар.

— Той се грижи и за мама. — Ани подсмръкна и избърса очите си. — Ще ѝ помогне да роди бебето и всичко, обаче дядо е много стар. Падна. Просто така смешно падна.

— Доктор Тъкър е там. — Тя приглади буйната коса на момичето. — Ако е трябвало да му стане лошо, тук е най-доброто място. Когато се оправи, можеш да му изсвириш новата си песен.

— Песента на Мадона?

— Да. — Чу се воят на сирената. — Идват да го заведат в болницата.

— Доктор Тъкър ще отиде ли с него?

— Сигурна съм, че ще отиде. — Ванеса видя как санитарите бързо излязоха с носилките. Брейди им даде указания, после сложи ръце на раменете на майката на Ани и заговори бавно, спокойно, докато тя го гледаше с очи, изпълнени със сълзи и надежда. Когато тръгна след носилката, Ванеса стисна за последен път рамото на Ани. — Защо не отидеш да поседиш с майка си? Сигурно е много уплашена. — Колко добре знаеше това. Спомняше си страха и отчаянието, когато откараха баща ѝ.

Обърна се и изтича след Брейди.

— Брейди! — Знаеше, че не може да му губи времето. Когато той се обърна, тя видя в очите му загриженост и нетърпение. — Моля те, съобщи ми какво става.

Брейди кимна и се качи в линейката със своя пациент.

Бе почти полунощ, когато Брейди спря пред къщата си. Тънкият сърп на луната светеше върху черното небе, изпъстрено със звезди,

ясно като лед. За момент поседя в колата и отпусна мускулите си, един по един. През отворения прозорец чуваше как вятърът въздиша между дърветата.

По пътя към дома умората от осемнадесетчасовия ден най-после го надви. Бе благодарен, че Джек докара колата му пред болницата. Ако я нямаше, щеше да се изкуши да се изтегне в някое кресло. Сега единственото, което искаше, бе да отпусне умореното си тяло в горещата вана, да пусне крана и да изпие една студена бира.

Долу лампите светеха. Радваше се, че бе забравил да ги изгаси. Бе по-малко потискащо да се върнеш в празна къща, когато лампите светят. По пътя се бе отбил в града и бе минал край Ванеса. Ала у тях бе тъмно.

Сигурно така бе най-добре, помисли той. Бе уморен и нервен. Едва ли бе в най-подходящото настроението за спокоен и разумен разговор. Може би имаше нещо хубаво в това, да я остави да преглътне факта, че бе влюбен в нея.

А може би нямаше? Брейди се поколеба с ръка на вратата. Какво, по дяволите, му ставаше? Винаги бе действал решително. Когато реши да стане лекар, се втурна след дипломата със стръв. Когато реши да напусне работата си в болницата в Ню Йорк и да се върне у дома, за да стане общопрактикуващ лекар, го стори, без да поглежда назад и без да съжалява.

Решения, променящи живота, определено. Защо тогава, по дяволите, не можеше да реши какво да прави с Ванеса?

Щеше да се върне в града. Ако не му отвореше вратата, щеше да се изкатери по проклетия улук и да се вмъкне през прозореца на спалнята ѝ. По един или друг начин тази вечер щяха да се изяснят.

Почти се бе обърнал и тръгнал към колата, когато вратата на къщата се отвори.

— Брейди? — Ванеса стоеше в светлия правоъгълник. — Няма ли да влезеш?

Той замръзна и впери поглед в нея. Объркано прокара ръка през косата си. Чудно ли бе, че не можеше да реши какво да прави с нея? Тя винаги бе непредсказуема.

Конг излетя от къщата и скочи върху него.

— Джек и Джоани ни докараха. — Ванеса стоеше и въртеше дръжката на вратата. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Не. — Брейди тръгна обратно към къщата, а кучето тичаше в кръг около него. Ванеса изчезна вътре.

— Донесох някои неща, останали от пикника. Не знаех дали си успял да ядеш.

— Не, не успях.

— Как е господин Бенсън?

— Стабилизира се. По едно време беше на ръба, но той е жилав.

— Радвам се, толкова се радвам. Ани беше много уплашена. — Тя изтри влажните си длани върху бедрата, сплете пръсти, разплете ги, после пъкна юмруци в джобовете си. — Сигурно си уморен... и гладен. В хладилника има много храна. Кухнята... изглежда чудесно. — Махна неопределено с ръка. — Новите шкафове, рафтовете, всичко.

— Идва си на мястото. — Ала не се помръдна. — Откога си тук?

— О, само от два часа. — Пет, за да бъде точна. — Имаш книги, така че четох.

— Защо?

— Ами за да минава времето.

— Защо си тук, Ван?

Тя се наведе да погали кучето.

— Онази недовършена работа, за която ти спомена. Беше дълъг ден и имах много време за мислене.

— И?

Не можеше ли просто да я грабне на ръце, да я отнесе горе и да ѝ затвори устата?

— И аз... За това, което каза днес следобед.

— Че съм влюбен в теб.

Ванеса се прокашля и се изправи.

— Да, това. Не съм сигурна какво чувствам... Как се чувствам. Не съм сигурна и как се чувстваш ти.

— Казах ти как се чувствам.

— Да, обаче е много възможно да си мислиш, че се чувстваш така, защото едно време си се чувствал така... И защото да се върнеш към същата връзка... с мен... би било познато и спокойно.

— Как ли пък не! Не съм имал нито един спокоен момент, откак те видях да седиш до пианото.

— Тогава познато. — Тя започна да извива верижката на врата си. — Но аз съм се променила, Брейди. Не съм същата, която бях,

когато тръгнах. Никога няма да можем да се преструваме, че тези години ги е нямало. Така че, независимо колко се привличаме, може да е грешка да продължаваме по-нататък.

Той се приближи бавно до нея, докато се изправиха очи в очи. Бе готов да направи грешка. Повече от готов.

— Затова ли ме чакаше, за да ми кажеш това?

Ванеса облиза устни.

— Донякъде.

— Нека тогава аз да ти кажа.

— Искам първо да свърша. — Гледаше го спокойно. — Дойдох тази вечер тук, защото никога не съм могла да те изхвърля напълно от ума си. Или от... — сърцето си искаше да каже, ала не можеше. — От живота си. Никога не съм преставала да мисля за теб, да се чудя как си. Заради нещо, върху което нямахме контрол, на нас ни беше отнета възможността да пораснем достатъчно, за да решим дали да се разделим, или да станем любовници. — Замълча, но само за момент. — Дойдох тук тази вечер, защото разбрах, че искам това, което ни бе отнето. Искам теб. — Пристъпи напред и обви ръце около него. — Това достатъчно ясно ли е?

— Да. — Брейди я целуна нежно. — Достатъчно ясно.

Тя му се усмихна.

— Прави любов с мен, Брейди. Винаги съм го искала.

Качиха се заедно горе, хванати за ръце.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вече бе ходила в спалнята, докато го чакаше да дойде — приглади завивките, оправи възглавниците, стоеше и гледаше стаята и се чудеше какво би било да влезе в нея с него.

Той включи лампата до леглото. Бе красив стар розов глобус, поставен върху една щайга. Подът не бе довършен, стените още на шпакловка. Леглото бе просто един матрак на пода под прозореца. Бе най-красивата стая, която някога бе виждала.

Искаше му се да ѝ даде свещи и рози, огромно легло с копринени чаршафи. Можеше да ѝ даде само себе си.

И изведнъж се почувства нервен като момче на първата си среща.
— Малко е недовършено.

— Прекрасно е — възрази Ванеса.

Брейди хвана ръцете ѝ и ги поднесе към устните си.

— Няма да ти причиня болка, Ван.

— Знам. — Тя в отговор целуна неговите ръце. — Ще ти прозвучи глупаво, ала аз не знам какво да правя.

Той изкусително сведе устни към нейните.

— Ще схванеш.

Ванеса се усмихна и вдигна ръце.

— Мисля, че си прав. — Инстинктивно остави главата си да падне назад, а ръцете си да се плъзнат по гърба му.

Разтвори устни и вкуси тихия му стон. После трепна от удоволствие, когато силните му умели ръце започнаха да обхождат тялото ѝ — палците му минаха от двете страни на гърдите, пръстите му се обвиха около кръста ѝ, дланите му обхванаха бедрата ѝ, плъзнаха се надолу и тръгнаха отново нагоре.

Тя се притисна към него, като се наслаждаваше на заливащите я усещания. Когато устните му се впиха леко в шията ѝ, по голото ѝ рамо, прошепна името му. Като вятъра между дърветата въздъхна за него и се олюля, податлива и копнееща.

Абсолютното ѝ доверие го разтърси. Колкото и да бе гореща страстта ѝ, тя бе невинна. Тялото ѝ може да бе женствено, но Ванеса бе все още недокосната като момичето, което някога бе обичал и изгубил. Нямахше да го забрави. Когато желанието се разгоря в него, Брейди го овладя. Този път щеше да бъде за нея. Само за нея.

Състраданието и нежността бяха толкова присъщи на неговата природа, колкото и необуздаността. Сега ѝ показваше само нежната си страна, целуваше я и ѝ шепнеше успокояващи слова, докато ръцете му смъкнаха роклята ѝ на пода и разбуждаха милиони малки експлозии.

Тя носеше бяло дантелено боди, което бе като морска пяна над извивката на гърдите, преди да се плъзне надолу към кръста ѝ. За свое собствено удоволствие той я отдръпна на една ръка разстояние и просто се загледа в нея.

— Спираш ми сърцето — пошепна Брейди.

С неуверени пръсти Ванеса посегна да разкопчае ризата му. Макар че вече дишаше накъсано и сърцето ѝ бумтеше диво в ушите ѝ, не откъсна очи от неговите, докато смъкна ризата от раменете му и я остави да падне на пода при нейната рокля. Обви ръце около врата му.

— Докосни ме. — Отметна глава назад и му предложи устните си. — Покажи ми.

Целувката бе страстна, настойчива, безмилостна, ала ръцете му бяха нежни. Нейните длани препускаха върху него и правеха вече непреодолимото желание отчаяно. Когато я положи на леглото, той видя как очите ѝ се затвориха с въздишка, после отново се отвориха, замъглени от страст.

Наведе глава да погълне вкуса ѝ. Тя изви бедра и заби пръсти в гърба му.

С бързо движение смъкна чорапите, изгаряйки с устни новооткритата плът. Нежните му пръсти свиреха върху тялото ѝ, навсякъде, докато в главата ѝ загърмя музика.

Търпелив и безмилостен, Брейди я издигаше все по-близо и по-близо до върхове, които никога не бе виждала. Тялото ѝ бе като пещ, излъчваща топлина. Желанията, които пулсираха в нея, бяха не по-малко силни, отколкото неговите. Побъркваше се само като я гледаше, като виждаше как Ванеса преживява всичко. Всяко ново усещане, което предизвикваше в нея, се изписваше върху лицето ѝ, в очите ѝ.

Желание. Страст. Удоволствие. Възбуда. Те струяха от него към нея и после обратно. Познато. О, да. Те се познаваха. Това бе успокояващо. И в същото време бе ново, неповторимо, божествено свежо. Бе приключение.

Той се наслаждаваше на начина, по който кожата ѝ се лееше между ръцете му, начина, по който тялото ѝ се извиваше и напрягаше от всяко негово докосване.

Начинът, по който светлината на лампата падаше косо върху нея, върху неговите ръце, докато смъкваша последната дантелена бариера.

Когато остана гола, тя посегна към него и трескаво задърпа панталона му. Понеже знаеше, че собствената му страст разбива на парчета самообладанието му, Брейди я улови с ръце и я изхвърли над последния връх.

Ванеса извика, потресена, безпомощна, потрепери и пръстите ѝ върху рамото му се отпуснаха. Той проникна в нея, бавно и внимателно, шепнейки отново и отново името ѝ, докато кръвта бучеше в ушите му и го подтикваше бързо да получи своето удоволствие. Любовта изискваше нежност.

Тя загуби невинността си безболезнено, сладостно и с чиста радост.

Лежеше в леглото на Брейди, заплетена в завивките. Едно врабче възвестяваше изгрева. През нощта кучето бе припълзяло, за да заеме полагащото му се място в краката им. Ванеса лениво отвори очи.

Лицето на Брейди бе само на сантиметри от нейното и трябваше да се отдръпне и да премигне, за да го фокусира. Бе заспал дълбоко, обвил ръка около кръста ѝ, и дишаше бавно и равномерно. Сега, когато бе напълно отпуснат и уязвим, приличаше повече на момчето, което помнеше, отколкото на мъжа, когото започваше да опознава.

Обичаше го. Не се и съмняваше, че го обича. Сърцето ѝ почти се пръскаше от любов. Но момчето ли обичаше, или мъжа?

Много внимателно отметна косите от челото му. Всичко, в което бе сигурна, бе, че е щастлива. И засега това бе достатъчно.

Повече от достатъчно, помисли тя и бавно се протегна. През нощта той ѝ бе показал колко красиво можеше да бъде правенето на любов, когато двама души държат един на друг. И колко вълнуващо

можеше да бъде, когато желанията им съвпадат. Каквото и да се случеше утре или след една година, Ванеса никога нямаше да забрави това, което бяха споделили тази нощ.

Леко, за да не го събуди, докосна устни до неговите. Дори лекият спокоен допир я разтърси. Колебливо, любопитно плъзна пръсти по раменете му и надолу по гърба. Желанието се надигна в нея и я завладя.

Това бе един от най-хубавите му сънища, мислеше Брейди. Бе под топлите завивки в първите зори на деня, а Ванеса бе в леглото до него. Тялото ѝ се притискаше към неговото, бавно се движеше и бързо го възбуждаше. Красивите ѝ, талантливи пръсти галеха кожата му. Меките ѝ, нацупени устни играеха с неговите. Когато посегна към нея, тя въздъхна и се изви под ръката му.

Навсякъде, където докосваше, бе меко и топло. Ръцете ѝ бяха обвити около него и го привързваха към нея със здрави копринени нишки. Когато прошепна името му веднъж, втори път, думите се промъкнаха под ефирната завеса на неговата фантазия. Той отвори очи и я видя.

Това не бе сън. Ванеса му се усмихваше. Замъглените ѝ зелени очи бяха натежали от сън и страст. Тялото ѝ бе стройно и меко и се притискаше към неговото.

— Добро утро — прошепна тя. — Не бях сигурна дали ти...

Брейди затвори устни върху нейните. Сънят и реалността прелъстително се сляха и той проникна в нея.

Слънчевата светлина бе по-силна, когато лежеше върху него, опряла глава върху сърцето му, и тялото ѝ още пулсираше.

— Какво казваше?

— Хм... — Усилието да отвори очи ѝ изглеждаше безполезно, затова ги остави затворени. — Казвах ли нещо?

— Не беше сигурна дали аз какво... Ванеса се разрови из мислите си.

— А-ха. Не бях сигурна дали сутринта имаш записани часове.

Брейди продължи да разресва с пръсти косите ѝ.

— Днес е неделя — напомни ѝ той. — Кабинетът е затворен. Ала ще трябва да прескоча до болницата да видя как е господин Бенсън и още двама пациенти. А ти?

— Нищо особено, освен планове за уроци, тъй като имам вече десет ученика.

— Десет?! — В гласа му прозвуча повече смях, отколкото изненада.

Тя се размърда, скръсти ръце на гърдите му и опря брадичка върху тях.

— Вчера на пикника ми бяха устроили засада.

— Десет ученика. — Брейди се ухили насреща ѝ. — Доста голям ангажимент. Значи ли това, че имаш намерение отново да се установиш в града?

— Поне за лятото. Още не съм решила дали ще се съглася на есенно турне.

Значи имаше цяло лято да я убеди, помисли той.

— Какво ще кажеш за една вечеря?

Ванеса присви очи.

— Още дори не сме закусвали.

— Имам предвид довечера. Можем да си направим наш собствен пикник с това, което е останало от вчера. Само двамата.

Само двамата.

— Ще ми бъде приятно.

— Добре. Защо сега да не започнем деня както трябва?

Тя прихна и притисна устни към гърдите му.

— Мисля, че вече го започнахме.

— Имах предвид да ми изтъркаш гърба — засмя се Брейди и я издърпа от леглото.

Ванеса откри, че нямаше нищо против да е сама в къщата. След като Брейди я остави там, тя се преоблече в джинси и тениска с къс ръкав. Искаше да прекара деня пред пианото, да подготвя уроците си, да се упражнява и, ако продължеше да е в същото настроение, да композира.

Никога не бе имала достатъчно време да композира по време на турне, помисли Ванеса и върза косата си назад. Дори ако уроците ѝ отнемаха десет часа седмично и още толкова за подготовка, щеше да има достатъчно време, за да се отдаде на първата си любов.

Първата ѝ любов, повтори с усмивка. Не, това не бе композирането. Първата ѝ любов беше Брейди. Първият ѝ любовник. И най-вероятно щеше да бъде и последният.

Той я обичаше. Или поне вярваше, че я обича. Никога не би й казал тези думи, ако не ги вярваше. Тя също не би могла, помисли Ванеса. Трябваше да бъде сигурна какво бе най-доброто за нея, за него, за всички, преди да рискува сърцето си с тези думи.

Ако веднъж му ги кажеше, той нямаше да я пусне отново да си отиде. Колкото и да бе омекнал през годините, колкото и отговорен да бе станал, в него все още имаше достатъчно от онова диво и своенравно момче, за да може да я метне през рамо и да я отнесе. И макар в това да имаше известна привлекателност, тя бе прекалено разумна жена, за да го приема в реалността.

Миналото си бе минало. Грешките бяха направени. Ванеса не можеше да рискува бъдещето.

Не искаше да мисли за утре. Не още. Искаше да мисли само за днешния ден и да му се наслаждава.

Докато вървеше към музикалната стая, телефонът иззвъня. Замисли се дали да не го остави да си звъни — навик, който бе добила в хотелските стаи, когато не искаше да я безпокоят. На петото позвъняване се предаде и вдигна слушалката.

— Ало?

— Ванеса? Ти ли си?

— Да. Франк? — Тя позна гласа на нервния и предан сътрудник на баща си.

— Да, аз съм.

Почти го виждаше как се поглажда успокоително по широката плешивина на върха на главата си.

— Как си, Франк?

— Добре, много добре. Ъ-ъ-ъ... Ти как си?

— И аз съм добре. — Ванеса се усмихна. Макар да знаеше, че баща й бе търпял Франк Маргони само защото той можеше да работи по осемдесет часа седмично, без да се оплаква, тя го харесваше. — Как е новото ти протеже?

— Протеже? А, имаш предвид Франческо. Той е блестящ, наистина блестящ. Темпераментен, разбира се. Хвърля разни неща. Но пък нали е артист. Ще свири на бенефиса в Кордина.

— Бенефисът на принцеса Габриела? В помощ на бедните деца?

— Да.

— Сигурна съм, че ще е чудесен.

— О, разбира се. Несъмнено. Със сигурност. Но, нали разбираш, принцесата... Тя е ужасно разочарована, че ти няма да свириш. Помоли ме... — Чу се как поема въздух. — Помоли ме лично да се опитам да те накарам да размислиш.

— Франк...

— Ще живееш в двореца, разбира се. Невероятно място.

— Да, знам. Франк, не съм решила дали ще продължа да свира.

— Знаеш, че нямам това предвид, Ванеса. С твоята дарба...

— Да, моята дарба — прекъсна го тя нетърпеливо. — Не е ли време да осъзная, че това е моя дарба?

Той за момент замълча.

— Знам, че баща ти често не се интересуваше от личните ти желания, ала това беше, защото много добре разбираше дълбочината на твоя талант.

— Няма нужда да го оправдаваш пред мен, Франк.

— Не... Разбира се, че няма нужда.

Ванеса въздъхна дълбоко. Не беше честно да изкарва нервите си върху бедния Франк, както винаги бе правил баща ѝ.

— Разбирам в какво положение си, но вече съобщих на принцеса Габриела, че се извинявам и изпратих дарение.

— Знам. Точно затова тя се свърза с мен. Не можеше да ти се обади на теб. Разбира се, аз официално не съм твой менажер, ала принцесата знае за нашите връзки, така че...

— Ако отново реша да правя турне, Франк, ще разчитам на теб.

— Благодарен съм ти. — Киселият му глас забележимо се разведри. — И разбирам, че ти имаше нужда от малко време за себе си. Последните няколко години... Бяха изтощителни, знам. Но този бенефис е много важен. — Той се прокашля. — А и принцесата е много упорита.

Ванеса неохотно се усмихна.

— Да, знам.

— Това е само едно изпълнение — продължаваше Франк, усетил слабото ѝ място. — Дори не е цял концерт. Имаш картбланш за програмата. Те искат да ти платят за две парчета, ала дори едно ще е достатъчно. Името ти в програмата ще вдигне страхотно нивото. — Замълча само колкото да си поеме дъх. — Наистина си струва.

— Кога е бенефисът?

— Следващия месец.

Тя вдигна очи към тавана.

— Следващия месец. Вече е почти следващият месец, Франк.

— Третата събота от юни.

— Три седмици. — Ванеса въздъхна дълбоко. — Добре, ще го направя. Заради теб и заради принцеса Габриела.

— Ванеса, не мога да ти кажа колко...

— Моля те, недей. — Тя смекчи заповедта си със смях. — Това е само една вечер.

— Можеш да останеш в Кордина колкото искаш.

— Една вечер — повтори Ванеса. — Изпрати ми програмата тук. И предай много поздрави на нейно височество.

— Да, разбира се. Тя много ще се зарадва. Всички ще се радват. Благодаря ти, Ванеса.

— Няма защо, Франк. Ще се видим след няколко седмици.

Тя затвори. Странно, но не се чувстваше напрегната или принудена при мисълта за концерт. При това голям концерт. Залата в Кордина бе огромна.

Какво щеше да се случи, ако и този път се притеснеше зад кулисите? Щеше някак да го преживее. Винаги го бе преживявала. Може би бе съдба, че я викаха сега, когато балансираше върху някаква невидима линия. Да върви напред, да се върне назад или да остане, където беше.

Скоро щеше да трябва да вземе решение, помисли Ванеса и тръгна към пианото. Молеше се то да бе правилното.

Когато Брейди се върна, Ванеса свиреше. Той чу как мелодията се лееше през отворения прозорец, романтична и непозната. Това бе жужене на пчели в цветята, бръмчене на косачка. И музика. Нейната магия. Видя как на алеята стоят жена и малко дете и слушат.

Тя бе оставила заради него отключено. Трябваше само да бутне вратата. Влезе тихо. Струваше му се, че върви върху ноти.

Ванеса не го видя. Очите ѝ бяха полупритворени. Върху лицето ѝ играеше усмивка. Сякаш образите в съзнанието ѝ се изливаха през пръстите върху клавишите.

Музиката бе бавна, замечтана, натежала от сдържана страст. Брейди почувства как гърлото му се свива.

Когато свърши, тя отвори очи и го погледна. По някакъв начин бе знаела, че той ще е там, когато последната нота отмре.

— Здравей.

Брейди не бе сигурен, че може да говори. Приблужи се до нея и вдигна ръцете ѝ.

— Тук има вълшебство. Това ме удивява.

— Ръце на музикант — възрази Ванеса. — Твоите са вълшебни. Те лекуват.

— На алеята стоеше една жена с малкото си момченце. Видях ги, като карах насам. Тя те слушаше как свириш и по бузите ѝ капеха сълзи.

— Няма по-голям комплимент. Хареса ли ти?

— Много. Как се казва?

— Не знам. Това е нещо, върху което работя от доста време. До днес никога не ми беше изглеждало както трябва.

— Ти ли си го съчинила? — Той погледна към пианото и видя грижливо изписаните ноти. — Не знаех, че композираш.

— Надявам се да направя нещо повече. — Придърпа го да седне до нея. — Няма ли да ме целунеш за добър вечер?

— Най-малкото. — Устните му върху нейните бяха топли и твърди. — Откога пишеш?

— От няколко години... Когато успея да открадна малко време. Между пътуванията, репетициите, упражненията и концертите не ми остава много.

— Ала никога не си записвала нещо свое.

— Нищо всъщност не е завършено. Аз... — Ванеса замълча и наклони глава. — Откъде знаеш?

— Имам всичките ти записи. — Като видя самодоволната ѝ усмивка, продължи: — Не че някога съм ги пускал. — Тя го смушка с лакът в ребрата и Брейди пресилено простена. — Предполагам, че това е проява на артистичен темперамент.

— Такива са хората на изкуството, еснаф такъв.

— Защо не си казала на този еснаф, че композираш?

— Какво има за казване?

— Харесва ли ти?

— Много. Това обичам най-много.

Той си играеше с пръстите ѝ.

— Защо тогава не си завършила нищо? — Усети напрежението в момента, в който то я обзе.

— Казах ти. Нямах време. Турнетата не са само шампанско и черен хайвер.

— Ела. — Издърпа я на крака.

— Къде отиваме?

— Вътре, където има някой удобен диван. Седни. — Настани я и сложи ръце на раменете ѝ. Потъмнелите му очи се взираха в лицето ѝ. — Поговори с мен.

— За какво?

— Искан да те изчакам, докато се възстановиш. — Усети я как се напрегна и поклати глава. — Не го прави. Като твой приятел, като лекар и като мъж, който те обича, аз искам да знам какво те е разболяло. Искан да съм сигурен, че никога няма да се случи отново.

— Вече ми каза, че съм се възстановила.

— Една язва може да се появи отново.

— Не съм имала язва.

— Стига. Можеш да отричаш, колкото си искаш, но това няма да промени фактите. Искан да ми кажеш какво е ставало през последните няколко години.

— Пътувах. Изнасях концерти. — Смутено поклати глава. — Как стигнахме от композирането до това?

— Защото едното води до другото, Ван. Язвата често се предизвиква от емоции. От неприятности и гняв, които се сдържат, вместо да се изкарат навън.

— Аз нямам неприятности. — Тя вирна глава. — И ти най-добре би трябвало да знаеш, че не сдържам емоциите си. Питай, когото искаш. Избухливостта ми е известна на три континента.

Брейди кимна бавно.

— Не се съмнявам. Ала не си спомням някога да си спорила с баща си.

Ванеса замълча. Това бе чистата истина.

— Искан ли да композираш, или искан да изнасяш концерти?

— Възможно е да се правят и двете неща. Въпрос на дисциплина и приоритети.

— И какъв е твоят приоритет?

Тя се размърда неспокойно.

— Мисля, че е очевидно. Концертите.

— Преди време ми каза нещо. Каза ми, че ги мразиш.

— Какво мразя?

— Каза ми.

Ванеса стана и закри из стаята. Сега едва ли имаше значение, помисли си тя. Но той седеше тук, гледаше я и чакаше. Миналият опит ѝ казваше, че нямаше да я остави на мира, докато не разбере всичко, което се опитваше да скрие от него.

— Добре. Никога не съм обичала да изнасям концерти.

— Не си искала да свириш?

— Не — поправи го Ванеса. — Не исках да изнасям концерти. Аз трябва да свиря, както трябва да дишам, но... — Замълча. Чувстваше се като пълна глупачка. — Това е сценична треска! — избухна тя. — Глупаво е, детинско е, ала никога не съм успявала да го преодоля.

— Не е нито глупаво, нито детинско. — Брейди стана и понечи да се приближи до нея, но Ванеса направи крачка назад. — Ако си мразила да изнасяш концерти, защо си продължавала да го правиш? Разбира се — каза той, преди да бе успяла да отговори.

— Това беше важно за него. — Ванеса седна на облегалката на един фотьойл и веднага стана отново. — Той не разбираше. Беше отдал целия си живот на моята кариера. Мисълта, че не мога да изнасям концерти, че това ме плаши...

— Че те разболява.

— Никога не съм боледувала. Никога не съм пропускала концерт заради заболяване.

— Не, ти си изнасяла концерти, независимо от здравословното си състояние. По дяволите, Ван, не е имал право.

— Той беше мой баща. Знам, че беше труден човек, ала му дължах нещо.

Бил е егоистичен кучи син, помисли Брейди, но премълча.

— Мислила ли си някога за психотерапия?

Тя вдигна ръце.

— Той беше против. Не можеше да понася слабостта. Предполагам, че това беше неговата слабост. — За момент затвори очи. — Трябва да го разбереш, Брейди. Баща ми не искаше да повярва в това, което не му беше удобно. За него то просто преставаше да

съществува. — Като майка ми, помисли Ванеса с въздишка. — Така и не намерих начин да го накарам да приеме или дори да разбере колко ме беше страх.

— Бих искал да го разбира.

Тя притисна ръце към устата си, после ги отпусна.

— Всеки път, когато отивах в концертната зала, си казвах, че този път, този път няма да се случи. После стоях зад кулисите, разтреперена, болна и нещастна. Потях се и ми се гадеше. След като започнех да свиря, минаваше. Към края бях съвсем добре и си казвах, че следващия път... — Сви рамене.

Той разбираше, много добре разбираше. И не можеше да понася мисълта, че Ванеса или който и да било друг е трябвало да страда всеки път, година след година.

— Замисляла ли си се някога, че той е живеел своя живот чрез теб?

— Да — отвърна тя безизразно. — Татко бе всичко, което ми беше останало. И, правилно или не, аз бях всичко, което той имаше. Последната година беше много болен, ала така и не ми позволи да спра, не ми позволи да се грижа за него. Накрая, понеже не искаше да слуша, отказваше да се лекува и изпитваше чудовищни болки. Ти си лекар, знаеш колко ужасен е ракът в последния си стадий. Последните седмици в болницата бяха най-лошите. Вече нищо не можеха да направят за него. Татко умираше по малко всеки ден. Аз продължавах да изнасям концерти, защото той настояваше, после при всяка възможност летях до Женева и отивах в болницата. Не бях там, когато умря. Бях в Мадрид. Получих дълги овации.

— Можеш ли да се обвиняваш за това?

— Не. Но мога да съжалявам. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Какво смяташ да правиш сега?

Ванеса сведе поглед към ръцете си, разпери пръсти, после ги сви в юмруци.

— Когато се върнах тук, бях изморена. Просто изтощена. Трябваше ми време... Още ми трябва, за да разбира какво чувствам, какво искам, къде отивам. — Пристъпи към него и вдигна ръце към лицето му. — Не исках да се свързвам с теб, защото знаех, че ти ще си още едно огромно усложнение. — Устните ѝ трепнаха в усмивка. — И

бях права. Ала когато тази сутрин се събудих в леглото ти, бях щастлива. Не искам да загубя това.

Брейди хвана китките ѝ.

— Обичам те, Ванеса.

— Тогава ме остави да се справя с това. — Потъна в прегръдките му. — И просто бъди с мен.

Той я целуна по косите.

— Никъде няма да ходя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Това беше последният пациент, доктор Тъкър.

Брейди разсеяно вдигна глава от картоната на бюрото си и фокусира погледа си върху сестрата.

— Какво?

— Това беше последният пациент. — Тя вече мятеше чантата си през рамо и се гласеше да си тръгва. — Да заключи ли?

— Да. Благодаря. До утре. — Той слушаше с половин ухо прещракването на ключалките и шумоленето на папките, прибирани в чекмеджетата. Дванадесетчасовият работен ден бе към края си. Четвъртият дванадесетчасов работен ден тази седмица. Хаятаун не можеше да се мери с Ню Йорк, но колкото до отделяното време, Брейди бе открил, че да си общопрактикуващ лекар в малко градче бе не по-малко натоварващо, отколкото да си завеждащ отделение в голяма болница. Освен обичайния поток от пациенти, посещения в болницата и оформяне на документи, вече повече от седмица не можеше да се откъсне от слушалката си заради избухналата епидемия на варицела и зачестилите стрептококови инфекции на гърлото.

Половината град или се чешеше, или грачеше, помисли Брейди и остави документите. От празниците насам чакалнята бе вечно препълнена. Като единствения лекар в областта той записваше часове, правеше домашни посещения, викаха го по спешност. Нямаше време да се храни, помисли тъжно. Жалко, че вече ходеше при малките си пациенти с балончета и пластмасови колички, а не с бонбони и шоколади.

Няколко дни можеше да изкара със замразена храна, притоплена в микровълновата печка. Можеше дори почти да не спи. Ала не можеше без Ванеса. Не я бе виждал от неделята след сватбата. Неделята, която бяха прекарвали едва ли не изцяло в леглото. Бе принуден да отмени три срещи. За някои жени, помисли Брейди, само това би било достатъчно да прекратят всяка връзка.

Хубаво, че тя знаеше колко лошо можеше да бъде. Да е омъжена за лекар за една жена означаваше да е омъжена за неудобства. Отменени вечери, отложени отпуски, прекъснати сънища.

Затвори картоната и разтърка очи. Ванеса щеше да се омъжи за него, бе го решил. Щеше да се погрижи за това. Стига да можеше да се измъкне за един час, за да подготви обстановката и да ѝ направи предложение.

Взе пощенската картичка от ръба на бюрото си. Великолепен пейзаж — слънце, залязващо над морето, палми и пясък. И набързо надраскана с почерка на баща му бележка на гърба.

— Дано си прекарваш добре, татко — измърмори той, като я гледаше. — Защото когато се върнеш, ще си платиш.

Чудеше се дали на Ванеса би ѝ харесал един тропически меден месец. Мексико, Бахамите, Хавай. Горещи, лениви дни. Горещи, страстни нощи.

Много бързаш, напомни си Брейди. Не можеш да караш меден месец, преди да се ожениш, а не можеш да се ожениш, преди да убедиш своята бъдеща жена, че не може да живее без теб.

Бе си обещал да не бърза с Ванеса. Да ѝ даде всичката романтика, която първия път бяха пропуснали. Дълги разходки на лунна светлина. Вечери с шампанско. Нощни пътешествия ѝ дълги разговори. Но старото нетърпение не му даваше мира. Ако сега бяха женени, той можеше да отнесе уморените си кости вкъщи. Тя щеше да е там. Може би щеше да свири на пианото. Или щеше да се е сгушила в леглото с книга. В съседната стая щеше да спи дете. Или две деца.

Прекалено бързо, напомни си Брейди. Ала преди да я види, той не знаеше колко иска такъв обикновен и традиционен дом. Жената, която обича, децата, които двамата са създали. Коледни утрини и неделни следобеди.

Облегна се назад и затвори очи. Представяше си го идеално. Прекалено идеално, призна си Брейди. Знаеше, че фантазиите му оставят въпроси без отговор и проблеми без решение. Те вече не бяха деца, които живеят с мечтите си. Ала бе прекалено уморен, за да бъде логичен. Прекалено много му се искаше, за да бъде разумен.

Ванеса стоеше на прага и го гледаше със смесица от изненада и страхопочитание. Това бе Брейди, напомни си тя. Нейният Брейди. Но тук изглеждаше толкова различно, толкова професионално, с бяла престилка, обграден от дипломи и сертификати в рамки. На бюрото му старателно бяха подредени папки, а от джоба му се подаваше офталмоскоп.

Това не бе дивият хлапак, решил да удари едно ляво кроше на света. Това бе сериозен, отговорен мъж, от когото зависеха стотици хора. Той вече бе намерил своята ниша.

А къде бе нейната? Брейди бе направил своя избор и намерил своето място. Ванеса още се луташе. Ала колкото и да залиташе и да се препъваше, винаги се стремеше към него. Винаги се връщаше при него.

С лека усмивка влезе в кабинета.

— Имате записан още един пациент, доктор Тъкър.

— Какво? — Той рязко отвори очи и се вгледа в нея. Мечти и реалност се сляха. Тя стоеше от другата страна на бюрото. Косата ѝ бе прибрана назад, бе облечена с тънка памучна блуза и панталони.

— Можех да кажа тревога първа или втора степен, нещо от тези неща, които слушаш по телевизията, но не знаех какво ще подхожда. — Ванеса остави на бюрото кошницата, която носеше.

— Ще се задоволим със „здрaсти“.

— Здрaсти. — Засмя се и огледа кабинета. — За малко да не вляза. Когато стигнах до вратата, ми се стори толкова... Страшен.

— Страшен ли?

— Като лекар. Истински лекар — засмя се тя отново. — Който бие инжекции, говори ужасни неразбираеми неща и драска разни заврънкулки по рецептите.

— Хм — измърмори Брейди. — А-ха.

— Точно така.

— Мога да си сваля престилката.

— Не, всъщност ми се струва, че ми харесва. Стига да обещаеш да не ме накараш да си покажа езика. Срецнах сестрата, когато си тръгваше. Тя ми каза, че за днес си свършил.

— Току-що. — Щеше да се наложи останалите документи да почакат. — Какво има в кошницата?

— Вечеря... Или нещо подобно. Тъй като ти не правиш посещения по домовете, реших да видя дали ще можеш да ме приемеш в кабинета си.

— Странно съвпадение, току-що един пациент се обади, че няма да дойде. — Умората просто се изпари, докато я гледаше. Не си бе сложила червило, а носът ѝ бе обсипан с лунички. — Седни и ми кажи какъв ти е проблемът.

— Ами... — Ванеса седна на стола пред бюрото. — Разбирате ли, докторе, чувствам се някак лекомислена. И разсеяна. Започвам да правя нещо и забравям какво правя. Усещам се, че гледам в празното пространство.

— Хм.

— Освен това имам болки. Тук. — Тя сложи ръка на сърцето си.

— Ах...

— Една такава пулсираща болка. А през нощта... — Прехапа устни. — Ме спохождат сънища.

— Наистина ли? — Той заобиколи бюрото и приседна на ръба му. Усети аромата ѝ, лек и почти неуловим. — Какви сънища?

— Много са лични — обясни Ванеса целомъдрено.

— Аз съм доктор.

— Вярно — засмя се тя. — Още не си ми казал да се съблека.

— Добра идея. — Брейди стана и я хвана за ръката. — Ела с мен.

— Къде?

— В твоя случай се налага пълен преглед.

— Брейди...

— За теб съм доктор Брейди. — Той запали лампата в първи кабинет. — Сега за болките.

Ванеса му хвърли един бавен, премерен поглед.

— Очевидно посягаш към медицинския спирт.

Брейди просто я повдигна и я сложи на кушетката.

— Отпусни се, миличка. Ненаправно ме наричат „Доктор Охболи“. — Извади офталмоскопа и го насочи право в очите ѝ. — Да, определено са зелени.

— Е, това поне е успокоително.

— Ти ще кажеш. — Остави инструмента настрана. — Добре, разкопчай си блузата да ти проверя рефлексите.

— Ами... Щом съм тук... — Бавно започна да разкопчава копчетата. Отдолу имаше синя коприна. — Нали няма нужда да си слагам марлена маска?

Той затаи дъх.

— Мисля, че можем да се задоволим с това. Изглеждаш в отлично здраве. Всъщност, мога да кажа, че изглеждаш направо идеално.

— Обаче имам тези болки. — Тя хвана ръката му и я притисна към гърдите си. — В момента имам сърцебиене, чувстваш ли?

— Да... — Брейди се омая от усещането за коприна и плът. Нейната плът. — Мисля, че е заразно.

— Кожата ми е гореща — прошепна Ванеса. — А краката не ме държат.

— Определено е заразно. — Смъкна с пръст тънката копринена презрамка от рамото ѝ. — Може би ще трябва да бъдеш поставена под карантина.

— С теб, надявам се.

Той разкопча панталоните ѝ.

— Това е идеята.

Когато изрита сандалите си, и другата презрамка се свлече от рамото ѝ. Гласът ѝ бе станал дрезгав и задъхан.

— Постави ли ми диагноза?

Брейди издърпа панталоните ѝ.

— Прилича на рок пневмония и буги-вуги грип.

Тя се бе извила да му помогне.

— Какво?

— Прекалено много Моцарт.

— О... — Обви ръце около раменете му. Сякаш от години не го бе прегръщала. Когато устните му намериха малката трапчинка между ключиците ѝ, Ванеса се усмихна: — Ще можете ли да ми помогнете, докторе?

— Ще направя всичко възможно.

Устните му се плъзнаха върху нейните. Бе като да се прибере у дома. Въздишката ѝ се сля с неговата и тя се облегна на него. Замечтано промени ъгъла на целувката и остави вкуса му да се влее в нея. От каквото и да бе болна, точно това бе нужното лекарство.

— Вече се чувствам по-добре. — Захапа го по устната. — Още.

— Ван?

Натежалите ѝ очи се отвориха и докато пръстите ѝ галеха косите му, тя му се усмихна. Светлината засия в очите ѝ и той отново видя в тях себе си, уловен в зелена мъгла. Този път не изгубен. Намерен.

Всичко, което някога бе искал, всичко, от което някога бе имал нужда, всичко, за което някога бе мечтал, всичко бе тук. Брейди усети как само за един миг закачливото удоволствие се превърна в изгаряща болка. Със стон се нахвърли отново върху устните ѝ.

Този път нямаше търпение. Макар промяната да я изненада, Ванеса не се уплаши. Той бе нейният приятел, нейният любовник. Нейният единствен. Чувстваше безумие и трескавост, които наелектризираха, изискваха, завладяваха. В нея се надигнаха същите емоции и тя го привлече по-близо.

Още, помисли отново, ала този път трескаво. Никога нямаше да може да се насити на усещането, че бе толкова желана. Ванеса смъкна престилката му и впи зъби в устните му. Дръпна тениската му, още преди престилката да бе паднала на пода. Страстта бумтеше в нея като барабан. Искаше да чувства под дланите си плътта му, топлината му. Искаше да вкуси тази плът.

Ласките му бяха спокойни, сладостни и прекрасни. Този път се наслаждаваше на огъня, на тъмнината, на лудостта.

Загубил самообладание, Брейди бутна гърба ѝ върху тясната кушетка и разкъса тънката коприна. Вече не можеше да търпи нищо между тях, само плът срещу плът и сърце срещу сърце. Тя бе истинско чудо — стройни ръце и крака, неуловими извивки, млечнобяла кожа и деликатни кости. Искаше му се да докосне, да вкуси, да погълне всеки сантиметър.

Но нейните желания бяха не по-малки от неговите. Ванеса го издърпа към себе си и устните ѝ започнаха да обхождат лицето му, шията, гърдите и по-нататък. Груби и алчни, ръцете ѝ се впуснаха по тялото му, а търсеците ѝ устни го побъркваха.

Неговият вкус, горещ, тъмен и мъжествен. Свят ѝ се завиваше от него. Тялото му, силно, твърдо и мускулесто. От него оставаше без сили. Влажната му кожа се плъзгаше под дланите ѝ. А тя свиреше на него, както би свирила най-любимия си концерт за пиано.

Страхуваше се, че сърцето ѝ може да се пръсне от бесния ритъм. Главата ѝ се въртеше, тялото ѝ трепереше. И въпреки това чувстваше

сила, която се надигаше през мъглата. Откъде можеше да знае, че може да дава толкова много и да взема толкова много?

Пулсът ѝ бумтеше под пръстите му. Дишането му бе накъсано. Ванеса видя ехо от собствената си страст в очите му, вкуси я в устните му. За нея, помисли тя, отдавайки се на целувката. Само за нея.

Той впи пръсти в бедрата ѝ. С всеки дъх, който поемаше, ароматът ѝ нахлуваше като наркотик в тялото му. Косите ѝ се спускаха върху лицето му, закриваха светлината и му позволяваха да вижда само нея. В очите ѝ играеше лека усмивка. С всяко движение го подмамваше.

— За Бога, Ван... — Името ѝ прозвуча едновременно като проклетие и като молитва. Усещаше, че ако не я има сега, ще умре.

Тя се размърда и се изви назад. За един миг времето спря и с него дишането му, мисленето му, животът му. Виждаше само нея, косите ѝ, струящи като дива червена река, тялото ѝ, бяло и блестящо под ярката светлина, лицето ѝ, озарено от силата, която току-що бе открила.

И после Ванеса повлече и двамата и имаше само скорост и звук.

Това бе красота. Тя ѝ се отдаваше. Протегна ръце и ги изгуби в собствените си коси. Това бе чудо. И удоволствие. Никоя симфония не я бе въодушевявала толкова. Никоя прелюдия не ѝ бе звучала толкова страстно. Още докато бе разтърсена от усещането, молеше за още.

В ненаситността имаше свобода. Имаше екстаз в съзнанието, че можеше да вземе колкото поиска. Възбуда от това, че може да дава също толкова щедро.

Сърцето ѝ биеше оглушително в ушите ѝ. Ванеса се вкопчи в ръцете му и вплете пръсти в неговите. Хванати здраво, достигнаха заедно до върха.

Сгуши се върху него. Костите ѝ бяха омекнали, главата ѝ се въртеше, сърцето ѝ започваше да успокоява своя бяг. Кожата му бе влажна, като нейната, тялото му бе отпуснато. Когато притисна устни към шията му, тя почувства трескавите удари на сърцето му.

Бе го направила, помисли си, все още замаяно. Бе взела нещата в свои ръце и бе дала и на двамата и удоволствие, и страст. Дори нямаше нужда да мисли, само да действа, да чувства. Увлечена от това ново самочувствие, Ванеса се опря на лакът и му се усмихна.

Очите му бяха затворени, лицето му толкова спокойно, че явно малко му оставаше да заспи. Ударите на сърцето му се успокояваха.

През удовлетворението тя усети как желанието ѝ отново разцъфтява.

— Докторе — прошепна и ухапа ухото му.

— Хм?

— Чувствам се много по-добре.

— Хубаво. — Брейди пое дълбоко въздух и издиша. Струваше му се, че това бе най-голямото натоварване, което можеше да издържи в продължение на дни. — Помни, че твоето здраве е моя работа.

— Радвам се да го чуя. — Тя за опит прокара пръст по гърдите му. И почувства как мускулите му подскочат. — Защото ми се струва, че ми трябва още лечение. — Плъзна език по шията му. — Защото още усещам онези болки.

— Вземи два аспирина и ми се обади след един час.

Ванеса се засмя — нисък, дрезгав звук, от който кръвта му отново забуча. Бавно и изкусително обсипа лицето му с целувки.

— Господи, колко си вкусен. — Наведе устни към неговите.

— Ванеса... — Можеше спокойно да заспи под нежните ѝ ласки. Ала когато ръката ѝ се плъзна надолу, удоволствието се превърна в нещо по-настойчиво. Той отвори очи и видя, че тя му се усмихва. Бе развеселена, забеляза Брейди. И напълно владееше положението. — Търсиш си белята.

— Да. — Ванеса отново се наведе да го ухапе по устните. — Но ще си я намеря ли?

Той отговори на въпроса ѝ за удоволствие и на двамата.

— Боже мили! — възкликна Брейди, когато отново можеше да диша. — Ще позлатя тази кушетка.

— Мисля, че се излекувах. — Тя отметна косите от челото си и стъпи на пода. — Засега.

Той простена и спусна крака от кушетката.

— Чакай да видиш сметката.

— Чакам с нетърпение. — Ванеса му подаде панталоните и започна да се облича. Не знаеше как ще е за него, ала тя никога вече нямаше да може да мисли по същия начин за първи кабинет. — И като си помисля, че дойдох да ти предложа сандвичи с шунка.

— Шунка? — Пръстите му спряха върху ципа. — В смисъл на храна? Месо и хляб?

— И пържени картофи.

Брейди вече преглъщаше.

— Смятай, че си платила за всичко.

Ванеса отметна назад коси. Бе сигурна, че ако се чувстваше още малко по-добре, щеше да наруши закона.

— Доколкото разбирам, това означава, че си гладен.

— От сутринта не съм ял. Варицела — обясни той. — Ако някоя жена ми беше предложила сандвич с шунка, щях да ѝ целувам краката.

Тя размърда пръстите на краката си.

— Звучи добре. Отивам да донеса кошницата.

— Чакай. — Брейди я хвана за ръката. — Ако останем в тази стая, сестрата утре като отвори, ще получи шок.

— Добре. — Ванеса взе тениската му. — Какво ще кажеш да я занесем обратно у нас? — Потърка буза в мекия памучен плат и му я подаде. — И да ядем в леглото.

— Харесва ми твоят начин на мислене.

Един час по-късно бяха проснати върху леглото на Ванеса и Брейди изливаше последната капка от бутилка шардоне. Ванеса бе преровила къщата да търси свещи. Сега те светеха из цялата стая, докато от радиото до леглото тихо се чуваше музиката на Шопен.

— Това е най-хубавият ми пикник, откак бях тринадесетгодишен и се натресох на купона на момичешкото скаутско дружество.

Тя отмъкна последния пържен картоф, после справедливо го раздели на две.

— Чух за това. — При нейните репетиции не ѝ оставаше време за момичешки скаутски купони. — Винаги си бил покварен.

— Ами трябваше да видя Бети Джийн Баумгартнър гола. Е, почти гола — поправи се той. — Беше по тренировъчен костюм от шорти и сутиен, но на тринадесет години това изглежда доста еротично.

— Покварен тип.

— Просто хормони. — Брейди отпи от виното си. — За твое щастие са ми останали още. — С доволна въздишка се облегна назад на възглавницата. — Макар и да остаряват.

Ванеса се наведе и го целуна по коляното. Чувстваше се глупава романтичка.

— Липсваше ми, Брейди.

Той отвори очи.

— И ти ми липсваше. Съжалявам, че тази седмица беше такава лудница.

— Разбирам.

Брейди протегна ръка и нави кичур от косата ѝ около пръста си.

— Надявам се, че разбираш. Само работните часове тази седмица бяха двойни.

— Знам. Варицела. Двама от моите ученици са болни. Чух, че освен това си изродил едно бебе, момченце, три килограма и седемстотин грама, извадил си две сливици, зашил си раната на ръката на Джек и си гипсирал един счупен пръст. И всичко това, освен ежедневните кашлици, кихавици, болки и прегледи.

— Откъде знаеш?

— Имам си източници. — Тя го докосна по бузата. — Сигурно си изморен.

— Бях, преди да те видя. Както и да е, когато татко се върне, ще ми олекне. Получи ли картичка?

— Да, днес. — Ванеса остави виното си. — Палми, пясък и залез. Изглежда, че добре си прекарват.

— Надявам се, защото когато се върнат, имам намерение да си сменим местата.

— Как да си сменим местата?

— Искам да заминем някъде с теб, Ван. — Той хвана ръката ѝ и я целуна. — Където поискаш.

— Да заминем? — Нервите ѝ започнаха да се опъват. — Защо?

— Защото искам да съм само с теб, съвсем сами, както никога не сме могли да бъдем.

Тя преглътна.

— Сега сме сами.

Брейди остави чашата си.

— Ван, искам да се омъжиш за мен.

Не можеше да се преструва на изненадана. Още откак той произнесе думата „любов“, тя знаеше, че следващата щеше да е „брак“. Не изпита и страх, какъвто очакваше. Ала наистина се смути.

Бяха говорили за брак и преди, когато бяха много млади и женитбата им изглеждаше като красива мечта. Сега вече знаеше, че бракът означава работа и обвързване, и общо мнение.

— Брейди, аз...

— Не си го бях представял така — прекъсна я той. — Искан да бъде както трябва, да ти дам пръстен и да кажа нещо поетично. Обаче нямам пръстен и всичко, което мога да ти кажа, е, че те обичам. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.

— Брейди... — Ванеса притисна ръка към бузата му. Не би могъл да ѝ каже нищо по-поетично. — Искан да мога да кажа да. До този момент не осъзнавах колко го искам.

— Тогава кажи го.

Очите ѝ бяха големи и влажни.

— Не мога. Прекалено е рано. Не — спря го, преди да бе избухнал. — Знам какво ще ми кажеш. Познаваме се почти цял живот. Вярно е. Но в определен смисъл е също толкова вярно, че сме се запознали едва преди няколко седмици.

— Никога не е имало друга, освен теб — произнесе той бавно. — Всяка друга жена, до която съм се доближавал, беше само заместител. Ти беше дух, който ме преследваше, където и да отидех, и който изчезваше, когато протегнех ръка да го докосна.

Нищо не би могло повече да я трогне и повече да я разстрои.

— Когато се върнах, животът ми се преобърна с главата надолу. Никога не съм мислила, че ще те видя отново... И мислех, че и да те видя, няма значение, нищо няма да почувствам. Обаче има значение и аз чувствам, а от това нещата стават само още по-трудни.

Тя казваше почти това, което Брейди искаше да чуе. Почти.

— Не би ли трябвало да стават по-лесни?

— Не. Бих искала да беше така. Не мога да се омъжа за теб, Брейди, преди да мога да погледна в огледалото и да позная себе си.

— Не разбирам за какво, по дяволите, говориш.

— Знам, че не можеш. — Ванеса прокара ръце през косите си. — Аз самата почти не разбирам. Всичко, което знам, е, че не мога да ти дам това, което искаш. Може би никога няма да мога.

— Добре ни е заедно, Ван. — Той едва се спираше да не я сграбчи. — По дяволите, ти го знаеш.

— Да. — Причиняваше му болка. Едва го издържаше. — Брейди, има прекалено много неща, които не разбирам за себе си, прекалено много въпроси, на които нямам отговори. Моля те. Преди да ги имам, не мога да говоря за брак, за неща за цял живот.

— Моите чувства няма да се променят.

— Надявам се.

Той бавно се отдръпна.

— Този път няма да избягаш от мен, Ван. Ако избягаш, ще тръгна след теб.

Моментално в душата ѝ се надигна гордост.

— Казваш го като заплаха.

— Наистина е заплаха.

— Не обичам заплахите. — Тя отметна назад коси. — Би трябвало да помниш, че не ги търпя.

— А ти би трябвало да помниш, че аз ги изпълнявам. — Хвана я за раменете и я привлече към себе си. — Ти ми принадлежиш, Ванеса. Рано или късно ще трябва да си го набиеш в главата.

По гърба ѝ полазиха тръпки, както винаги, когато видеше този опасен поглед в очите му. Ала тя вдигна глава.

— Аз принадлежа първо на себе си, Брейди. Или поне имам това намерение. Ще трябва да си го набиеш в главата. След това може би между нас ще има нещо.

— Между нас и сега има нещо. — Когато устните му се спуснаха към нейните, Ванеса вкуси гнева му, безсилието му, страстта му. — Не можеш да го отречеш.

— Тогава нека това ни бъде достатъчно. — Очите ѝ бяха тъмни и настойчиви като неговите. — Аз съм тук, с теб. Докато съм тук, няма нищо друго и никой друг. — Ръцете ѝ се обвиха около него. — Нека това да бъде достатъчно.

Но не бе достатъчно. Дори когато се изтърколи върху нея, когато впи гладно устни в нейните, когато кръвта му пламна, той знаеше, че това не бе достатъчно.

На сутринта, когато се събуди сама, с неговия аромат върху вече изстиващите чаршафи, тя се страхуваше, че никога няма да бъде достатъчно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хубаво, много хубаво, мислеше Ванеса, докато Ани свиреше една от любимите си композиции на Мадона. Трябваше да признае, че мелодията бе завладяваща, дръзка и закачлива. Трябваше да я опрости за неопитните пръсти на Ани, но духът си оставаше. А само това имаше значение.

Може би подобрението в техниката на Ани не бе радикално, ала бе подобрение. А колкото до ентузиазма, Ани Кремптън бе най-добрата ѝ ученичка.

Собственото ѝ мислене също се бе променило, трябваше да си го признае. Никога не си бе представяла, че може да ѝ бъде толкова приятно да влияе на младите сърца и души чрез музиката. Сега това имаше значение — може би малко, но имаше.

Допълнително предимство бе, че уроците ѝ помагаха да не мисли за Брейди. Поне за един или два часа всеки ден.

— Добре, Ани.

— Изсвирих го цялото. — Изненадата, изписана на лицето на момичето, компенсираше няколкото грешни ноти, които бе изсвирила. — Мога да го повторя.

— Следващата седмица. — Ванеса взе книгата ѝ и в този момент чу, че се отваря предната врата. — Искам да подготвиш следващия урок. Здравей, Джоани.

— Чух музиката. — Джоани премести Лара в другата си ръка. — Ани Кремптън, ти ли свиреше?

Шините проблеснаха.

— Изсвирих го цялото. Госпожица Секстън каза, че е добре.

— Наистина беше добре. Впечатлена съм... Особено защото тя мен не можа да ме научи на нищо повече от „Сърце и душа“.

Ванеса сложи ръка на главата на Ани.

— Госпожа Нйт не се упражняваше.

— Аз се упражнявам. Мама казва, че за три седмици съм научила повече, отколкото за три месеца в музикалната школа. — Ослепи ги с

една последна усмивка и събра книгите си. — И е по-забавно. Довиждане, госпожице Секстън.

— Наистина съм впечатлена — каза Джоани, когато момичето излезе от къщата.

— Тя има добри ръце. Здравей, Лара.

— Може би някой ден ще даваш уроци и на нея.

— Може би. — Ванеса прегърна бебето.

— А освен с Ани, как вървят уроците? До колко ученика стигна?

— Дванадесет. И това е абсолютната ми граница. — Тя притисна нос към носето на Лара и детето прихна. — Абсолютната. Ала като цяло вървят доста добре. Научих се да им проверявам ръцете, преди да седнат на пианото. Така и не разбрах с какво изпоцапа клавишите Скот Снукс.

— Как изглеждаше?

— Беше зелено — засмя се Ванеса и подхвърли Лара. — Сега се проверяваме преди всеки урок.

— Ако можеш да научиш Скот Снукс на нещо друго, освен убийство и тежки телесни повреди, ти си вълшебница.

— Това е предизвикателството. — И започваше да ѝ доставя удоволствие. — Ако имаш време, мога да размразя една кутийка лимонада.

— Ама и ти си една домакиня! — засмя се Джоани. — Не, наистина, имам само две минути. Чакаш ли друг ученик?

— Спасена съм заради варицелата. — Ванеса тръгна с Лара към хола. — Закъде бързаш?

— Минах само да те питам дали ти трябва нещо от града. Татко и Лорета се връщат след няколко часа и искам да ги посрещна. Междувременно трябва да свърша хиляда дреболии. Да мина през железарията, през дърводелския магазин, през хранителните стоки. Още не мога да повярвам, че Джек ме подлъга. — Отпусна се на един фотьойл. — Цяла сутрин прибирам след Лара, докато тя разсипва къщата. И само като си помисля в какъв възторг бях, когато проходи.

— Трябват ми някои партитури. — Ванеса внимателно махна пръстите на Лара от колието си. — Знаеш ли какво, ще ти напиша заглавията и в замяна ще я погледам.

Джоани тръсна глава и разтърка ухото си.

— Извинявай, правилно ли те чух?

— Да. Казах, че можеш да я оставиш при мен за два часа.

— Два часа — повтори Джоани бавно. — Имаш предвид, че ще мога да отида до магазина сама?

— Е, ако предпочиташ да не...

Джоани нададе боен вик и скочи да целуне Ванеса и Лара.

— Лара, бебче, много те обичам. Довиждане.

— Чакай — засмя се Ванеса и успя да я хване за ръката. — Не съм ти написала заглавията.

— О, да, вярно. Сигурно много съм се развълнувала. — Тя издуха косата от очите си. — Не съм пазарувала сама от... Не помня от кога. — Усмивката ѝ угасна. — Аз съм ужасна майка. Зарадвах се, че ще я оставя. Не, не се зарадвах. Бях във възторг. В екстаз. Извън себе си. Аз съм ужасна майка.

— Не, ти си луда, но си прекрасна майка.

Джоани се овладя.

— Права си, просто се зарадвах, че ще отида в железарията, без да мисля за проходилки и памперси. Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Ще си прекараме чудесно.

— Разбира се. — Тя огледа внимателно хола. — Може би трябва да вдигнеш всичко нависоко. И да го заковеш.

— Ще се оправим. — Ванеса остави Лара на пода и ѝ даде едно модно списание да го разглежда и къса. — Виждаш ли?

— Добре... Нахраних я, преди да излезем. В чантата с памперсите за всеки случай има едно шише с ябълков сок. Можеш ли да сменяш памперси?

— Виждала съм как. Какво трудно има?

— Е, ако си сигурна, че нямаш какво друго да правиш...

— Тази вечер съм свободна. Когато младоженците се върнат, трябва да се разходя само две преки, за да ги видя.

— Предполагам, че Брейди ще мине.

— Не знам.

Джоани държеше под око Лара, която се изправи и затопурка към масичката за кафе.

— Значи не си въобразявам.

— Какво?

— Че между вас двамата от около една седмица има доста напрежение.

— Преувеличаваш.

— Може би. Ала ми е интересно. Напоследък два пъти срещнах Брейди и той или сумтеше, или беше разсеян. Не ми казвай, че се надявам вие да се съберете, само защото ми се иска.

— Той ми предложи да се омъжа за него.

— Той... Леле! О, това е чудесно! Страхотно! — Джоани се хвърли да прегръща Ванеса и Лара започна да тропа по масата и да пици. — Виждаш ли, дори тя се радва.

— Аз му отказах.

— Какво? — Джоани бавно отстъпи назад. — Ти си му отказала?

Ванеса се отвърна от потресеното разочарование, изписано на лицето на приятелката ѝ.

— Много е рано за всичко това, Джоани. Върнах се само преди няколко седмици, а толкова много неща се случиха. Майка ми, баща ти... — Отиде да вдигне една ваза извън досега на Лара. — Когато дойдох тук, дори не бях сигурна колко ще остана, две седмици, може би месец. Мислех за турне следващата пролет.

— Но това не означава, че не можеш да имаш личен живот. Ако искаш.

— Не знам какво искам. — Ванеса безпомощно погледна към Джоани. — Бракът е... Дори не знам какво означава, така че как мога да мисля да се омъжа за Брейди?

— Но го обичаш.

— Да, мисля, че го обичам. — Тя вдигна ръце. — Не искам да направя същата грешка, каквато направиха моите родители. Трябва да съм сигурна, че ние двамата искаме едни и същи неща.

— Какво искаш ти?

— Още мисля.

— По-добре го измисли бързо. Доколкото познавам брат си, той няма да ти даде много време.

— Този път ще си дам толкова време, колкото ми трябва. — Поклати глава, преди Джоани да бе успяла да възрази. — Ако искаш да се върнеш, преди майка ми и Хам да си дойдат, по-добре тръгвай.

— О, да, права си. Ще отида да ти донеса чантата с памперсите. — Джоани спря на вратата. — Знам, че вече си ми доведена сестра, ала още се надявам да ми станеш и снаха.

Брейди знаеше, че само си търси неприятности, когато тръгна по алеята към къщата на Ванеса. През последната седмица се бе опитвал да се държи далеч от нея. Когато жената, която обичаш, ти откаже да се омъжи за теб, това не вдига особено самочувствието ти.

Искаше му се да вярва, че тя просто е инат и че ако той не я тормози, ще размисли. Но го бе страх, че нещата са много по-дълбоки. Ванеса бе твърда. Брейди можеше да се отдръпне или да почука на вратата ѝ. Нямаше да има никакво значение.

Във всеки случай, имаше нужда да я види.

Почука на дървената рамка на стъклената врата, ала не получи отговор. Нищо чудно, реши той, след като тропането вътре би заглушило всеки друг звук. Може би беше ядосана, помисли с надежда. Бясна на себе си, задето бе обърнала гръб на шанса си да бъде щастлива.

Това му хареса. Когато отвори вратата и тръгна по коридора, почти си подсвиркваше.

Каквото и да бе очаквал, не бе това, което видя — племенницата му, седнала на пода, щастливо тропаше с тенджери и тигани, докато Ванеса стоеше до масата, покрита с брашно. Лара го видя, вдигна един капак от неръждаема стомана и доволно го стовари върху пода.

— Здравсти.

Ванеса се обърна, хванала в ръка глава целина.

Очакваше сърцето ѝ да прескочи, когато го види. Винаги прескачаше. Но не се усмихна. Брейди също.

— О... Не те чух да влизаш.

— Не съм изненадан. — Той се наведе и взе Лара. — Какво правиш?

— Гледам я. — Тя размаза още брашно по носа си. — Джоани трябваше да отиде до града и аз ѝ предложих да я остави при мен за два часа.

— Доста е буйна, а?

Ванеса въздъхна измъчено. Не ѝ се мислеше какъв хаос бяха оставили в хола.

— Тук ѝ харесва.

Брейди остави детето на пода, тупна го леко по дупето и го прати да си играе с купчината от консерви.

— Чакай да се научи да им къса етикетите. Имаш ли нещо за пиене?

— Лара има шише с ябълков сок.

— Не искам да я ощетявам.

— Във фризера има една кутийка лимонада. — Отново се зае с рязането на целината. — Ако я искаш, ще трябва сам да си я приготвиш. На мен ръцете ми са заети.

— Виждам. — Той отвори фризера. — Какво правиш?

— Буламач. — Тя грабна ножа. — Реших, че след като майка ми и Хам скоро ще дойдат, би било хубаво да сготвя нещо. Джоани вече направи толкова неща, исках да се опитам да... — С отвращение остави ножа. — Не ме бива. Просто не ме бива. През живота си не съм сготвила едно ядене. — Брейди се приближи до умивалника да си сипе студена вода и Ванеса се извъртя към него. — Аз съм голяма жена, а ако не бяха румсървисът и готовите храни, досега да съм умряла от глад.

— Ти правиш страхотни сандвичи с шунка.

— Не се шегувам, Брейди.

Той започна да бърка лимонадата с една дървена лъжица.

— А може би трябва.

— Дойдох тук с мисълта да се опитам да се вживея в тази малка фантазия. Ами ако бях съпруга на лекар?

Брейди спря да бърка и я погледна.

— Какво ако беше съпруга на лекар?

— Ами ако той се връщаше къщи след цял ден прегледи и посещения? Нямах ли да искам да му сготвя нещо, което да седнем да изядем заедно, докато си говорим? Нямах ли той да го иска? Да го очаква?

— Защо не го попиташ?

— По дяволите, Брейди, не виждаш ли? Не мога да го направя.

— Всичко, което виждам, е, че ти е трудно да направиш... — Той огледа хаоса по масата. — Какво е това?

Тя се нацупи.

— Предполага се да е риба тон със зеленчуци.

— Трудно ти е да направиш риба тон със зеленчуци. Честно казано, аз лично бих предпочел никога да не се научиш да го правиш.

— Не е това въпросът.

В него се надигна нежност и Брейди избърса брашното от бузата й.

— А какъв е въпросът?

— Това е дреболия, може би глупост. Ала ако не мога да направя дори такова нещо... — Ванеса запрати една глава лук върху масата. — Как мога да направя нещо по-голямо?

— Мислиш ли, че искам да се оженя за теб, за да имам топла храна всяка вечер?

— Не. Мислиш ли, че аз искам да се омъжа за теб и да се чувствам непохватна и безполезна?

Загубил търпение, той посочи към масата:

— Защото не знаеш какво да правиш с една консерва риба тон?

— Защото не умея да бъда съпруга — повиши тя глас и се опита да се овладее. Може би Лара бе много малка и прекалено заета с нейните тенджери и консервни кутии, за да разбере кога двама души се карат, но самата Ванеса бе преживяла прекалено много скандали. — И колкото и да държа на теб, не знам дали искам да бъда съпруга. Има само едно нещо, което мога да правя добре, и то е моята музика.

— Никой не те кара да се отказваш от него.

— А когато замина на турне? Когато ме няма седмици наред, когато трябва да отделям безкрайни часове за упражнения и репетиции? Какъв живот бихме живели между концертите?

— Не знам. — Брейди погледна племенницата си, която щастливо подреждаше консервните кутии в тенджерите. — Не знаех, че сериозно мислиш отново да ходиш на турнета.

— Трябва да мисля. Това е било част от моя живот прекалено дълго, за да не го мисля. — Вече по-спокойна, тя отново започна да реже зеленчуците. — Аз съм музикант, Брейди, както ти си лекар. Това, което правя аз, не спасява живота, ала го обогатява.

Той нетърпеливо прокара ръка през косата си. Работата му бе не само да лекува телата, а и да успокоява съмненията и страховете. Защо сега не можеше да успокои Ванеса?

— Знам, че това, което правиш, е важно. Възхищавам се от него. Възхищавам се от теб. Но не виждам защо твоят талант трябва да е пречка да бъдем заедно.

— Той е само една от пречките.

Брейди я хвана за ръката и бавно я обърна към себе си.

— Аз искам да се оженя за теб. Искам да имам деца от теб и да създам дом за тях. Ако ми вярваш, можем да направим това тук, където и на двама ни е мястото.

— Първо трябва да повярвам на себе си. — Тя пое въздух. — Следващата седмица заминавам за Кордина.

Той пусна ръката ѝ.

— Кордина?

— Ежегодният бенефис на принцеса Габриела.

— Чувал съм.

— Съгласих се да изнеса един концерт.

— Разбирам. — Имаше нужда да прави нещо, затова отвори бюфета и извади една чаша. — И кога се съгласи?

— Подписах договора преди почти две седмици.

Пръстите му стиснаха чашата.

— И нищо не си споменала.

— Да, не споменах. — Ванеса изтри ръце в джинсите си. — При всичко, което се случваше между нас, не бях сигурна как ще реагираш.

— Щеше да чакаш, докато тръгнеш за летището, или просто щеше да ми изпратиш картичка, като стигнеш там? По дяволите, Ван. — Едва се сдържаше да не запрати чашата към стената. — Какви игри си играеш с мен? Просто си убиваше времето, разпалваше стария огън?

Тя побледня, ала гласът ѝ бе силен.

— Ти много добре знаеш.

— Всичко, което знам, е, че заминаваш.

— Това е само един концерт, за няколко дни.

— И после?

Ванеса погледна през прозореца.

— Не знам. Франк, моят менажер, иска да организира турне. Като допълнение към няколко отделни концерта, които ме помолиха да изнеса.

— Като допълнение — повтори Брейди. — Ти си дойде тук с язва, защото едва се насилваше да излезеш на сцената, защото прекалено често се преуморяваше. И вече говориш да се върнеш и отново да го правиш.

— Това е нещо, с което сама трябва да се справя.

— Баща ти...

— Умря — прекъсна го тя. — Той не може повече да ме кара да изнасям концерти. Надявам се, че ти няма да се опитваш да ме караш да не изнасям. — Пое въздух, но не успя да се успокои. — Не мисля, че съм се преуморявала. Направих това, което трябваше да направя. Всичко, което искам, е да имам възможност да реша какво е то.

Докато войната в него продължаваше, Брейди се чудеше дали може да има победител. Или щеше да има само жертви.

— Мислила си да се върнеш към концертна дейност, като започнеш от Кордина, ала никога не си говорила с мен за това.

— Да. Колкото и егоистично да ти звучи, Брейди, това беше нещо, което трябваше да реша сама. Разбирам, че не е честно да искам от теб да ме чакаш. Затова няма да го искам. — Стисна очи, после отново ги отвори. — Каквото и да стане, искам да знаеш, че тези последни няколко седмици с теб означаваха много за мен.

— По дяволите! — Звучеше прекалено много като прощаване. Той я дръпна към себе си. — Можеш да отидеш в Кордина, можеш да отидеш навсякъде, но няма да ме забравиш. Няма да забравиш това.

В целувката му имаше гняв. И отчаяние. Тя не се бореше нито с едното, нито с другото. Как би могла, когато същите чувства бушуваха и в нея? Мислеше, че ако в този момент животът ѝ свършеше, нямаше да е преживяла нищо, освен това диво желание.

— Брейди... — Вдигна ръце към лицето му, опря чело на неговото и въздъхна дълбоко. — Трябва да има нещо повече от това. И за двама ни.

— Има повече. — Той вдигна главата ѝ. — Знаеш, че има.

— Днес си обещах нещо. Че ще си дам време да премисля живота си, всяка година, всеки момент, който ми се е струвал важен. И когато направя това, ще взема правилното решение. Повече никакви колебания, извинения или съмнения. Ала засега просто трябва да ме пуснеш да замина.

— Веднъж вече те пуснах. — Стисна я по-здраво, преди да бе успяла да поклати глава. — Чуй ме. Ако си отидеш така, аз няма да прекарам остатъка от живота си в мечти по теб. Дяволите да ме вземат, ако за втори път разбия сърцето си.

Джоани влезе в стаята и ги завари, застанали близо и впили поглед един в друг.

— Ама и вие сте едни бавачки! — засмя се тя, грабна Лара и я прегърна. — Не мога да повярвам, че това чудовище наистина ми липсваше. Извинявайте, че толкова се забавих. — Усмихна се на Лара и продължи да бърби, докато се опитваше да се ориентира през пластовете от напрежение. — В бакалията имаше километрична опашка. — Погледна към разпилените тенджери и консерви. — Изглежда ви е забавлявала.

— Много беше добре — успя да каже Ванеса. — Изяде около половин кутия бисквити.

— Струва ми се, че е качила едно кило. Здравсти, Брейди. Съвсем навреме. — Отговорът му я накара да завърти очи. — Искях да кажа, че се радвам, че си тук. Виж кого срещнах отвън. — Обърна се в момента, в който влязоха Лорета и Хам, хванати за ръце. — Не изглеждат ли страхотно? Толкова са почернели. Знам, че не е здравословно, но са толкова хубави.

— Добре дошли — усмихна се Ванеса, ала остана, където си беше. — Добре ли прекарахте?

— Чудесно. — Лорета остави на масата огромната си сламена чанта. По лицето ѝ, по голите ѝ рамене имаше топъл загар. И, забеляза Ванеса, същото спокойно щастие в очите ѝ. — Това трябва да е най-красивото място на света, само бял пясък и чиста вода. Дори се гмуркахме с шнорхели.

— Никога не съм виждал толкова много риби — додаде Хам и остави на масата още една сламена чанта.

— Ха! — Лорета го изгледа многозначително. — Той гледаше под водата всичките онези красиви бедра. Някои от жените там почти не бяха облечени. — Засмя се. — Някои от мъжете също. След първите един-два дни престанах да гледам на другата страна.

— След първите един-два часа — поправи я Хам.

Тя само се засмя и отвори чантата си.

— Виж, Лара, донесли сме ти кукла на конци.

— Освен още десетина други неща — вметна Хам. — Чакайте да видите снимките. Дори наех подводна камера и снимах... ъ-ъ-ъ... рибите.

— Седмици ще ни трябва, докато разопаковаме всичко. Направо не ми се мисли — въздъхна Лорета и седна до масата. — О, и сребърните бижута. Струва ми се, че малко прекалих.

— Доста прекали — намигна Хам.

— Искам да си изберете нещата, които най-много ви харесват — каза тя на Ванеса и Джоани. — Брейди, това лимонада ли е?

— От пръв опит позна. — Той ѝ наля една чаша. — Добре дошла у дома.

— Чакай да си видиш сомбрерото.

— Моето сомбреро?

— С червено и златно... Около три метра. — Тя се усмихна на Хам. — Не можах да го разубедя. — Погледна към масата. — Какво е всичко това?

— Аз... — Ванеса огледа безпомощно хаоса, който бе създала. — Опитвах се да приготвя вечеря... Помислих, че първата вечер, като се върнете, може да не ви се занимава с готвене.

— Добрата стара американска храна. — Хам разклати куклата на конци и Лара прихна. — Нищо по-добро в момента.

— Аз не съм съвсем...

Джоани се приближи до масата.

— Май тъкмо започваш. Може ли да ти помогна?

Ванеса отстъпи назад, блъсна се в Брейди и отново се дръпна.

— След минутка се връщам.

Излезе бързо и се втурна нагоре по стълбите. В стаята си седна на леглото и се запита дали не си губи ума. Сигурно, след като една консерва риба тон я бе докарала почти до сълзи.

— Ван... — Лорета стоеше с ръка на дръжката на вратата. — Може ли да вляза за минутка?

— Щях веднага да се върна. Аз просто... — Понечи да стане, после отново седна. — Извинявай, не исках да развалям връщането ви.

— Не си. Не би могла. — След моментно колебание, Лорета рискува, затвори вратата зад гърба си и седна до дъщеря си. — Почувствах, че когато влязохме, ти беше разстроена. Помислих, че е заради... Ами, заради мен.

— Не, съвсем не.

— Искаш ли да поприказваме?

Ванеса се колеба доста дълго и Лорета реши, че тя така и няма да проговори.

— Заради Брейди е. Не, заради мен — поправи се Ванеса нетърпеливо. — Той иска да се омъжа за него, а аз не мога. Има

толкова много причини, а Брейди не може да разбере. Не иска да разбере! Аз не мога да стотвя едно ядене, нито да изпера едно пране, нито да направя, което и да било от нещата, за които Джоани дори не се замисля.

— Джоани е чудесна — рече Лорета внимателно. — Но тя е различна от теб.

— Аз съм тази, която е различна, и от Джоани, и от теб, и от всички.

Предпазливо, страхувайки се да не отиде прекалено далеч, Лорета я докосна по косата.

— Не е престъпление, нито ненормално да не умееш да готвиш.

— Знам. — Ала това я караше да се чувства само още по-глупаво. — Просто исках да се чувствам самостоятелна, а накрая се чувствам непълноценна.

— Никога не съм те учила да готвиш или да въртиш къща. Донякъде причината е, че ти беше толкова погълната от своята музика, и всъщност наистина нямаше време. Но другата причина, може би истинската, беше, че аз не исках. Опитвах се да запазя всичко това за себе си. Къщата, нейното поддържане беше всичко, което имах. — Въздъхна и докосна схванатото рамо на Ванеса. — Ала всъщност не говорим за чинии и пране, нали?

— Не. Чувствам се притисната от това, което иска Брейди. Може би от жената, която той иска. Брак, това звучи прекрасно, обаче...

— Обаче ти израсна в къща, където не беше прекрасно — кимна Лорета и я хвана за ръката. — Странно е колко слепи можем да бъдем. Докато ти растеше, аз никога не съм мислила, че това, което ставаше между мен и баща ти, може да ти повлияе. А то, разбира се, ти е повлияло.

— Това си е бил твоят живот.

— Това беше нашият живот. Ван, докато бяхме там, ние с Хам много говорихме за това. Той иска да ти обясня всичко. Допреди малко не бях съгласна с него.

— Всички са долу.

— Достатъчно сме отлагали. — Тя не можеше да седи, затова отиде до прозореца. Невените цъфтяха и ярките им оранжеви цветове грееха на фона на срамежливите теменужки. — Когато се омъжих за баща ти, бях много млада. Осемнадесетгодишна. — Поклати глава. —

Господи, струва ми се, че е било толкова отдавна. И определено имам чувството, че съм била друг човек. Колко бях влюбена в него! Той тогава беше на почти тридесет години и току-що се бе върнал от Париж, Лондон, Ню Йорк, всичките тези вълнуващи места.

— Кариерата му не е вървяла — обади се Ванеса тихо. — Той никога не говореше за това, но аз съм чела... И, разбира се, имаше други, които с удоволствие говореха за неговите провали.

— Баща ти беше блестящ музикант. Това никой не може да му го отнеме. — Лорета се обърна. В очите ѝ имаше тъга. — Ала той сам го отне от себе си. Когато кариерата му не стигна дотам, докъдето очакваше, баща ти просто ѝ обърна гръб. Върна се у дома разтревожен, мрачен, нетърпелив. — Замълча за момент, за да събере кураж. Надяваше се, че постъпва правилно. — Аз бях едно съвсем обикновено момиче, Ван. Може би точно това отначало го привлече. Мен пък ме привлече неговата изисканост, това, че бе обикалял по цял свят. Бях заслепена. Ние направихме грешка, и аз, и той. Бях завладяна от него, поласкана, влюбена. Забременях.

Ванеса се вторачи в майка си, загубила ума и дума. С усилие се изправи.

— Аз? Оженили сте се заради мен?

— Оженихме се, защото когато се гледахме виждахме само това, което искахме да видим. Ти беше резултатът от това. Искан да знаеш, че когато те зачевахме, отчаяно вярвахме, че е от любов. Може би защото го вярвахме, наистина беше любов. Определено беше симпатия, привличане и желание.

— Ти си била бременна — обади се Ванеса тихо. — Не си имала избор.

— Винаги има избор. — Лорета пристъпи напред и привлече погледа ѝ. — Ти не беше грешка, усложнение или извинение. Ти беше най-добрата част от нас и ние и двамата го знаехме. Нямахме сцени или обвинения. Аз бях във възторг, че нося неговото дете, а той бе също толкова щастлив. Първата година, през която бяхме женени, беше добре. По много начини беше дори красиво.

— Не знам какво да кажа. Не знам какво да чувствам.

— Ти беше най-хубавото нещо, което някога се е случвало и на мен, и на баща ти. Трагедията е, че всеки от нас беше най-лошото нещо, което някога се е случвало на другия. Ти не беше виновна за

това. Ние бяхме виновни. Каквото и да се е случило след това, ние бяхме щастливи, че те имахме.

— А какво се случи?

— Родителите ми починаха и ние се преместихме в тази къща. Къщата, в която съм израснала, къщата, която принадлежеше на мен. Тогава не разбирах колко му е неприятно това. Не съм сигурна, че и баща ти го е разбирал. Ти тогава беше тригодишна. Баща ти беше неспокоен, не можеше да понася да стои тук, а не можеше да приеме възможността да се провали, ако отново се върне към кариерата си. Започна да те учи и ми се струваше, че всичката страст, всичката енергия, която имаше, той хвърли да те направи музиканта, изпълнителя, звездата, която чувстваше, че никога няма отново да бъде. — Обърна се неவிждащо към прозореца. — Не го спирах. Не се и опитвах. Ти изглеждаше толкова щастлива на пианото. Колкото обещаващи бяха успехите ти, толкова повече се озлобяваше той. Не към теб, никога към теб. А към ситуацията и разбира се, към мен. И аз към него. Ти беше единственото хубаво нещо, което бяхме направили заедно, единственото нещо, което и двамата можехме да обичаме безусловно. Но то не можеше да ни накара да се обичаме един друг.

— Защо останахте заедно?

— Не съм съвсем сигурна. Навик. Страх. Малката надежда, че кой знае как ще открием, че наистина се обичаме. Имаше прекалено много битки. О, аз знам колко те разстройвах те. Когато порасна, ти просто бягаше от къщи, за да се махнеш от нашите скандали. Ние ти изменихме, Ван. И двамата. И макар да знаех, че баща ти прави неща, които са егоистични, дори непростими, аз ти измених повече, защото си затварях очите за тях. Вместо да направя каквото трябва, аз потърсих спасение. И го намерих с друг мъж. — Събра смелост отново да се обърне към дъщеря си. — Няма извинения. Ние с баща ти вече не бяхме интимни, едва ли се държахме дори възпитано един с друг, ала пред мен имаше и други алтернативи. Бях мислила за развод, но това изисква смелост, а аз бях малодушна. Изведнъж се появи човек, който беше мил с мен, някой, за когото бях привлекателна и желана. Понеже беше забранено, понеже беше грешно, беше вълнуващо.

Ванеса почувства как сълзите изгарят очите ѝ. Трябваше да знае, да разбере.

— Била си самотна.

— О, Господи, да. — Гласът на Лорета прекъсна. — Това не е извинение...

— Аз не искам извинения. Искам да знам как си се чувствала.

— Изгубена — прошепна тя. — Изпразнена. Имах чувството, че животът ми е свършил. Исках някой отново да има нужда от мен, да ме прегърне. Да ми казва красиви неща, дори да са лъжи. — Поклати глава и когато заговори отново, гласът ѝ бе по-силен. — Това беше неправилно, Ванеса, както беше неправилно ние с баща ти да се втурнем един към друг, без да се замислим. — Върна се на леглото и хвана ръката на дъщеря си. — Искам за теб да бъде различно. Ще бъде различно. Да се откажеш от нещо, което е добро за теб, е също толкова глупаво, както да се хвърлиш в нещо, което не е добро.

— И как ще разбере разликата?

— Ще я разбереш — усмихна се Лорета. — Отне ми почти цял живот, за да я разбира. С Хам знаех.

— Не е бил той. — Страхуваше се да попита. — Не е бил Хам онзи, с който ти... Не е бил Хам.

— Преди всичките тези години? О, не. Той никога не би изменил на Емили. Хам я обичаше. Беше друг. Остана в града само няколко месеца. Предполагам, че затова ми е било по-лесно. Не беше тукашен, човек, който не ме познаваше, не го интересувах. Когато скъсах с него, той си замина.

— Ти си скъсала с него? Защо?

Лорета знаеше, че това бе най-трудното от всичко досега.

— Това беше вечерта на твоя абитуриентски бал. Бях горе с теб. Помниш ли, ти беше много разстроена.

— Той е уредил да арестуват Брейди.

— Знам. — Лорета стисна по-силно ръката ѝ. — Кълна ти се, тогава не го знаех. Накрая те оставих сама, защото... Ами, ти имаше нужда да останеш сама. Мислех си как ще му дам на Брейди Тъкър да се разбере, когато ми падне. Още бях ядосана, когато баща ти се върна. Беше бесен, абсолютно бесен. Тогава всичко се разбра. Ядосваше се, че шерифът пуснал Брейди да си отиде, защото Хам дошъл и вдигнал ужасен скандал. — Пусна ръката на дъщеря си и притисна очите си. — Бях ужасена. Той никога не беше одобрявал Брейди, знаех го. Но баща ти не би одобрил всеки, който би му объркал плановете за теб. И все пак това... Това надминаваше всичко, което можех да си представя.

Тъкърви бяха наши приятели и всеки, който имаше очи, можеше да види, че вие с Брейди сте влюбени. Признавам, че се безпокоях дали не правите любов, ала ние с теб говорихме и ти ми се стори много разумна. Във всеки случай, баща ти беснееше, а аз бях толкова ядосана, толкова разярена от неговата безчувственост, че загубих самообладание. Казах му това, което от няколко седмици се опитвах да скрия. Че съм бременна.

— Бременна — повтори Ванеса. — Ти... О, Господи.

Лорета скочи и закри из стаята.

— Мислех, че ще полудее, но вместо това той стана съвсем спокоен. Смъртоносно спокоен. — Нямахме смисъл да казва на дъщеря си с какви имена я бе наричал със своя спокоен, овладян глас. — Каза ми, че и дума не може да става да останем заедно. Че ще подаде молба за развод. И че ще вземе теб. Колкото повече аз крещях, молах, заплашвах, толкова по-спокоен ставаше баща ти. Щял да те вземе, защото само той можел да се грижи както трябва за теб. Аз съм била... Е, очевидно е каква бях. Вече беше купил билети за Париж. Два билета. Не знаех за това, ала баща ти във всички случаи беше планирал да те отведе. Аз трябваше нищо да не кажа, нищо да не направя, за да го спра, иначе щеше да ме съди за родителски права и да спечели делото, когато се разбереше, че нося детето на друг мъж. — Тихо заплака. — Ако не се съгласях, щеше да изчака детето да се роди и да заведе дело срещу мен като лоша майка. Кълнеше се, че ще посвети живота си да вземе и това дете. И аз да нямам нищо.

— Но ти... Той не е можел...

— Почти не бях излизала от този окръг, да не говорим за този щат. Не знаех какво може да направи. Всичко, което знаех, беше, че ще загубя едно дете, а може би и две. Ти щеше да отидеш в Париж, да видиш всички тези прекрасни неща, да свириш на всички тези прочути сцени. Щеше да станеш известна, да имаш нещо. — По бузите ѝ се затъркаляха сълзи и тя се извърна. — Господ ми е свидетел, Ванеса, не знам дали се съгласих, защото мислех, че ти точно това искаш, или защото се страхувах да направя нещо друго.

— Няма значение. — Ванеса стана и отиде при майка си. — Вече няма значение.

— Знаем, че ме мразиш...

— Не, не те мразя. — Тя я прегърна. — Не бих могла. Бебето...
— прошепна. — Ще ми кажеш ли какво направи с него?

Заля я скръб, жива и неувяхваща.

— Пометнах, само три месеца преди раждането. Нали разбираш, загубих и теб, и него. Така и не успях да родя всичките тези деца, за които мечтаех.

— О, мамо... — Ванеса я залюля и остави собствените си сълзи да капят на воля. — Съжалявам, толкова съжалявам. Трябва да е било ужасно за теб. Ужасно трудно.

Майка ѝ притисна лице към нейното.

— Нямах ден, в който да не мислех за теб, в който да не ми липсваше. Ако трябваше отново да го направя...

Ала Ванеса поклати глава:

— Не, ние не можем да върнем миналото. Ще започнем от сега.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ванеса седеше в гримьорната, обградена от аромата и великолепието на цветя. Почти не ги забелязваше. Надяваше се, сигурно глупаво, че някой от тези пищни букети, някоя от тези елегантни кошници, можеше да е от Брейди.

Ала знаеше, че не бе възможно.

Той не дойде да я изпрати на летището. Не ѝ се обади да ѝ пожелае късмет, нито да ѝ каже, че ще му липсва, докато я няма. Не бе в неговия стил, помисли тя, докато се вглеждаше в отражението си в огледалото. Когато Брейди Тъкър бе сърдит, той бе сърдит. Не правеше никакви възпитани, цивилизовани опити за сдобряване. Просто си стоеше бесен.

Бе прав, призна Ванеса. Напълно прав.

В края на краищата, тя го бе оставила. Тя бе отишла при него, бе му се отдала, бе правила любов с всичката страст и обещания, които една жена може да даде на един мъж. Но бе премълчала думите и по този начин бе сдържала част от себе си.

Защото се страхуваше, помисли сега. Страхуваше се да не направи ужасна грешка, която да разбие живота ѝ. Брейди никога не би разбрал, че се страхуваше не само за себе си, а и за него.

Ванеса вече го разбираше, след като чу майка си. Грешките могат да се правят заради най-добрите или заради най-лошите причини. Бе прекалено късно да пита баща си, да се опита да разбере неговите чувства, неговите причини.

Само се надяваше да не е прекалено късно за самата нея.

Къде бяха сега те, тези деца, които се бяха обичали толкова страстно и толкова неразумно? Брейди си имаше своя живот, своите умения, своите отговори. Своето семейство, своите приятели, своя дом. Буйното сърдито момче бе пораснало и се бе превърнало в стабилен и целеустремен мъж.

А тя? Ванеса сведе поглед към ръцете си, към дългите си надарени пръсти. Тя имаше своята музика. Това бе всичко, което

някога наистина бе имала, което бе само нейно.

Да, сега Ванеса разбираше, може би повече, отколкото би искала, провалите на майка си, грешките на баща си. Те я бяха обичали, по различен начин. Ала тази любов не ги бе превърнала в семейство. Нито бе направила някой от тримата щастлив.

И затова, докато Брейди пускаше корени в плодородната земя на града, в който и двамата бяха израснали, тя бе сама в една гримьорна, пълна с цветя, и чакаше да излезе на поредната сцена.

Когато на вратата се почука, Ванеса видя как огледалото отрази усмивката ѝ. Представлението започваше много преди да са светнали прожекторите.

— Влезте.

— Ванеса! — Принцеса Габриела, в потресаваща синя копринена рокля, се вмъкна вътре.

— Ваше височество... — Преди да бе успяла да се изправи и да направи реверанс, Габриела ѝ махна да остане на мястото си с жест, който бе някак едновременно царствен и приятелски.

— Моля те, не ставай. Надявам се, че не те смуцавам.

— Разбира се, че не. Мога ли да ви предложа малко вино?

— Ако имаш. — Макар краката да я боляха след цял ден тичане, Габриела седна със съвсем лека въздишка. Бе родена с кралска кръв и това я бе научило да не се оплаква. — Днес беше такъв трескав ден, че нямах възможността да ти се обадя, да видя дали си се настанила удобно.

— Никой не може да не се чувства удобно в двореца, ваше височество.

— Габриела, моля. — Тя пое чашата с вино. — Сега сме сами. — За момент се замисли дали да не си свали обувките, но се отказа. — Искях отново да ти благодаря, че се съгласи да свириш тази вечер. Това е толкова важно.

— За мен винаги е било удоволствие да свиря в Кордина. — Светлините около огледалото хвърляха отблясъци като огърлица върху бялата рокля на Ванеса. — Бях поласкана, че пожелавате да ме включите.

Габриела се засмя и отпи от виното.

— Беше раздразнена, че те обезпокоих, докато беше във ваканция. — Отметна назад гъстата си златисточервеникава коса. — И

аз не те обвинявам. Ала съм се научила в такива случаи да бъда груба... И безпощадна.

Ванеса се усмихна. Кралска особа или не, принцеса Габриела бе приятна компания.

— Добре, поласкана и раздразнена. Надявам се днешният бенефис да е грандиозен успех.

— Ще бъде. — Тя отказваше да приеме нещо по-малко. — Ева... Познаваш ли снаха ми?

— Да, срещала съм нейно височество няколко пъти.

— Тя е американка, и следователно енергична. Оказа ми огромна помощ.

— Вашият съпруг също ли е американец? Сините очи на Габриела светнаха.

— Да, Рийв също е енергичен. Тази година включихме малко и децата, така че циркът е още по-голям от обичайното. Брат ми, Александър, беше заминал за няколко седмици, но се върна навреме, за да го използваме.

— Вие сте безмилостна към своето семейство, Габриела.

— Най-добре е да бъдеш безмилостен към тези, които обичаш. — Тя видя как през очите на Ванеса премина облак. Щеше да се върне към това по-късно. — Хана се извинява, че няма да дойде зад кулисите преди твоето изпълнение. Бенет се тревожи за нея.

— Малкият ви брат има правото да се тревожи, когато жена му всеки момент ще ражда.

— Хана се интересува от теб. — Габриела не можеше да сдържи усмивката си. — Тъй като преди сватбата на Бенет свързваха името му с твоето.

Както и с имената на половината женско население на свободния свят, помисли Ванеса.

— Негово височество беше най-чаровният ми кавалер.

— Той беше негодник.

— Укротен от прелестната лейди Хана.

— Не укротен, ала може би обуздан. — Принцесата остави чашата си. — Съжалявам, че, както ни съобщи твоят менажер, ще можеш да останеш само един ден в Кордина. Толкова отдавна не си ни посещавала.

— Няма място, на което бих се чувствала повече добре дошла. — Тя докосна цветчетата на една бяла роза. — Спомням си последния път, когато бях тук, прекрасния ден, който прекарах във вашата ферма, с вашето семейство.

— С удоволствие бихме те поканили отново, когато графикът ти позволява. — Състрадателна по природа, принцеса Габриела и протегна ръка. — Добре ли си?

— Да, благодаря, добре съм.

— Изглеждаш чудесно, Ванеса, може би още повече заради тази тъга в очите ти. Разбирам този поглед. Веднъж го видях в огледалото, преди не толкова много години. Такъв поглед може да се предизвика само от мъже. Това е едно от нещата, които те умеят най-добре. — Вплете пръсти в нейните. — Мога ли да ти помогна?

— Не знам. — Ванеса погледна съединените им ръце, после меките, търпеливи очи на Габриела. — Габриела, мога ли да ви попитам кое е най-важното нещо във вашия живот?

— Семейството ми.

— Да. — Ванеса се усмихна. — Беше такава романтична история. Как се запознахте и се влюбихте във вашия съпруг.

— С времето изглежда все по-романтична и все по-малко болезнена.

— Той е американец, бивш полицаи?

— Нещо такова.

— Ако трябваше да се откажете от своето положение, от своето... Рождено право, за да се омъжите за него, щяхте ли да го сторите?

— Да. Но с голяма болка. Този мъж иска ли да се откажеш от нещо, което е дотолкова част от теб?

— Не, той не иска от мен да се откажа от нищо. И в същото време иска всичко.

Габриела отново се усмихна.

— Да, това е още нещо, което те умеят.

— Научих неща за себе си, за своя произход, за семейството си, които ми е много трудно да приема. Не знам дали ако дам на този мъж това, което иска сега, няма да излъжа и него, и себе си.

Габриела за момент замълча.

— Ти знаеш моята история, по нея много се писа. След като ме отвлякоха и загубих паметта си, погледнах лицето на баща си и не го познах. Погледнах очите на братята си и видях очи на чужди хора. Колкото и да ме болеше от това, тях ги болеше още повече. Ала аз трябваше да намеря себе си, да открия себе си в най-буквалния смисъл. Много е страшно, много смуцаващо. Не съм нито спокойна, нито съдържана.

Ванеса успя да се усмихне.

— Чувала съм слухове.

Габриела със смях взе чашата си и отново отпи.

— Най-после познах себе си. Най-после можах да погледна роднините си и да знам кои са. Но беше по различен начин. Не е лесно да се обясни. Ала когато отново започнах да ги познавам, отново да ги обичам, това беше с друго сърце. Каквито и недостатъци да имаха, каквито и грешки да бяха правили, както и да ме бяха наранявали или аз тях, това вече нямаше значение.

— Казвате, че сте забравили миналото.

Габриела бързо тръсна глава и диамантите ѝ иззвъняха.

— Миналото не беше забравено. Не може да бъде забравено. Но аз успях да го видя с различни очи. След като се преродих, не беше толкова трудно да се влюбя.

— Съпругът ви е щастлив човек.

— Да, често му го напомням. — Тя се изправи. — По-добре да те оставя да се приготвиш.

— Благодаря.

На вратата Габриела се спря.

— Може би при следващото ми посещение в Америка ще ме поканиш да прекарам един ден в твоя дом.

— С най-голямо удоволствие.

— И ще се запозная с този мъж.

— Да — усмихна се Ванеса бързо и спонтанно. — Мисля, че да.

Когато вратата се затвори, тя се облегна назад. Много бавно обърна глава, докато се видя в огледалото. Видя тъмnozелени очи, устни, старателно начервени в тъмнорозово. Буйна червеникава коса. Бледа кожа и нежни черти. Видя една музикантка. И една жена.

— Ванеса Секстън — промълви тя и се усмихна. Изведнъж разбра защо бе тук и защо трябваше да излезе на сцената. И защо,

когато свършеше, трябваше да се върне у дома. У дома.

Бе прекалено горещо като за един тридесетгодишен глупак да играе баскетбол под следобедното слънце. Това си казваше Брейди, докато скачаше и забиваше поредната топка.

Макар че децата бяха във ваканция, бе сам на игрището и в парка. Очевидно децата имаха повече ум в главата от един поболял се от любов лекар.

Температурата може и да гонеше абсолютния максимум, а влажността може да бе решила да не изостава, ала Брейди мислеше, че да се поти на игрището бе къде-къде по-добре, отколкото да седи сам вкъщи.

Защо, по дяволите, си бе взел почивен ден?

Имаше нужда от работата си. Имаше нужда да запълни с нещо часовете.

Имаше нужда от Ванеса.

Това щеше да се наложи да го преодолее. За последен път дриблира. Топката се завъртя по ръба на коша и влезе вътре.

Бе виждал снимките на Ванеса. Проклетата телевизия непрекъснато ги показваше, вестниците бяха пълни с тях. Хората в града два дни не можеха да престанат да говорят за това, за нея.

Искаше му се никога да не я бе виждал в тази блестяща бяла рокля, със спускащата се по гърба ѝ коса, да не бе виждал как страхотните ѝ ръце бягат по клавишите, гаят ги, изтръгват от тях невероятна музика. Нейната музика, помисли той. Същата композиция, която бе свирила, когато влезе в стаята и я завари да го чака.

Нейната композиция. Бе я свършила.

Както бе свършила и с него.

Одраска пръстите си на хирург в ръба на коша.

Как можеше да очаква тя да се върне в едно забутано градче, при своята ученическа любов? Нея я поздравяваха кралски особи. Ванеса можеше да се мести от дворец в дворец за цената на една песен. Всичко, което Брейди можеше да ѝ предложи, бе къща в гората, едно зле възпитано куче и от време на време по някой домашно печен сладкиш вместо хонорар.

Това са глупости, помисли озлобено, когато топката се удари в таблото и отскочи. Никой никога нямаше, да я обича, както я обичаше той, както я бе обичал през целия си скапан живот. И ако някога му паднеше в ръцете, щеше да я накара да го чуе. Когато ушите ѝ спрат да звънят, щеше да има нужда от отоларинголог.

— Престани! — извика на Конг, който залая щастливо. Бе се задъхал, помисли Брейди, докато пухтеше към наказателната линия. Бе загубил форма. И когато топката отскочи от ръба на коша, реши, че просто нямаше късмет.

Завъртя се, хвана топката и замръзна наскред крачка.

Тя бе там, облечена с проклетите си къси панталонки и с блузка малко под гърдите. Носеше бутилка газиран гроздов сок и на лицето ѝ играеше иронична усмивка.

Той изтри потта от челото си. Жегата, настроението му и фактът, че две ноци не бе спал, бяха достатъчни да го накарат да халюцинира. Но това не му харесваше. Ни най-малко.

— Здравсти, Брейди. — Макар че сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, гласът ѝ бе овладян. Искаше го студен, нисък и мъничко гаден. — Май ти е страшно горещо. — Без да откъсва поглед от очите му, Ванеса отпи една дълга глътка от бутилката, облиза устни и му подаде останалото. — Искаш ли да си пийнеш?

Сигурно се побъркваше. Вече не бе осемнадесетгодишен, ала долавяше аромата ѝ, тази неуловима, подлудяваща миризма. Усещаше твърдата гумена топка в ръцете си и потта, стичаща се по голите му гърди и гръб. Тя се наведе да погали Конг, отметна коси зад рамото си и му хвърли един от своите подлудяващи погледи.

— Хубаво куче.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Разхождах се. — Ванеса се изправи, надигна отново бутилката към устните си, пресуши я и я хвърли в близкото кошче. — Трябва да поработиш върху стрелбата си. — Устните ѝ се нацупиха. — Няма ли да ме сграбчиш?

— Не. — Ако го стореше, не бе сигурен дали щеше да я целуне, или да я удуши.

— О... — Тя почувства как самоувереността, върху която бе работила през време на целия полет, цялото пътуване до вкъщи, се изпарява. — Значи ли това, че не ме искаш?

— Да те вземат дяволите, Ванеса.

Тя се извърна, като се бореше със сълзите. Сега не бе време за сълзи. Нито за гордост. Планът ѝ да подейства на чувствата му бе очевиден грешка.

— Имаш право да си сърдит.

— Сърдит ли? — Той хвърли топката. Кучето зарадвано се втурна след нея. — Това е много слаба дума. Каква игра играеш?

— Това не е игра. — Обърна се със светнали очи към него. — Никога не е било игра. Аз те обичам, Брейди.

Той не знаеше дали думите ѝ разсякоха сърцето му, или го излекуваха.

— Много време ти отне, за да ми го кажеш.

— Отне ми толкова, колкото ми трябваше. Извинявай, че ти причиних болка. — За неин ужас, гласът ѝ заплашваше всеки момент да прекъсне. — Ако решиш, че искаш да говориш с мен, ще си бъда вкъщи.

Брейди я хвана бързо за ръката.

— Да не си посмяла да ми избягаш. Да не си посмяла отново да ми избягаш!

— Не искам да се караме.

— Въпреки това. Ти дойде тук и преобърна сърцето ми. Очакваш да оставя нещата да продължат, както и досега. Да се откажа от това, което искам, от което имам нужда. Да те гледам как отново и отново заминаваш, винаги без обещания, без бъдеще. Няма да го бъде. Отсега нататък, Ван, всичко или нищо.

— Чуй ме.

— Как ли пък не! — Наистина я сграбчи, ала в целувката му нямаше колебание. Беше гореща и алчна. В нея имаше колкото удоволствие, толкова и болка. Точно както той искаше.

Ванеса се бореше, вбесена, че Брейди можеше да приложи сила. Ала мускулите му бяха като от стомана, хлъзгави от жегата и напрежението. Яростта, която гореше в него, бе по-силна, желанието, което вибрираше — по-бясно от всичко, което бе виждала досега.

Когато най-после успя да се отскубне, бе загубила дъх. И би го ударила, ако не бе видяла мрачното страдание в очите му.

— Махай се, Ван — произнесе той напрегнато. — Остави ме на мира.

— Брейди...

— Махай се. — Той отново се обърна към нея с все още потъмнели от гняв очи. — Не съм се променил толкова много.

— Аз също. — Тя заби крака в земята. — Ако си свършил да се правиш на мъжкар, искам да ме чуеш.

— Прекрасно. Ще отида на сянка. — Брейди взе кърпата си от игрището и започна да търка косата си, докато вървеше към тревата.

Ванеса изфуча след него.

— Ти си точно толкова невъзможен, колкото винаги си бил.

Той ѝ хвърли кос предизвикателен поглед и се отпусна под сянката на близкия дъб. За да разсее кучето, хвана една пръчка и я хвърли.

— Е?

— Е, чудя се как, по дяволите, изобщо се влюбих в теб. На два пъти. — Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои. Нещата не вървяха, както се надяваше. Значи щеше да опита отново. — Извинявай, че не успях да ти обясня добре, преди да замина.

— Обясни ми достатъчно добре. Ти не искаш да бъдеш съпруга.

Ванеса стисна зъби.

— Доколкото си спомням, казах, че не умея да бъда съпруга... И че не знам дали искам да бъда. Най-близкият до мен пример беше майка ми, а като съпруга тя беше ужасно нещастна. А аз се чувствах неспособна и несигурна.

— Заради консервата с риба тон.

— Не, по дяволите, не заради консервата с риба тон, а защото не знаех дали ще мога да се справя да бъда съпруга, жена, майка и музикант. Не бях намерила своето определение за никое от тези неща. — Намръщи му се. — Всъщност, никога не бях имала възможността да бъда някое от тях.

— Ти си била жена и музикант.

— Бях дъщеря на баща си. Преди да се върна тук, никога не съм била нищо друго. — Развълнувана, седна до него. — Изнасях концерти по принуда, Брейди. Свирех музиката, която той избираше, отивах там, където той ме изпращаше. И чувствах това, което той искаше да чувствам. — Въздъхна и погледна настрани, към далечните сини планини. — Не мога да го обвинявам за това и определено не искам, не сега. Ти беше прав, когато каза, че никога не съм му възразявала. Това

беше моята грешка. Ако бях възразявала, нещата можеха и да се променят. Никога няма да разбера.

— Ван...

— Не, остави ме да довърша. Толкова време съм мислила върху това. — Още чувстваше гнева му, ала бе обнадеждена, защото когато докосна ръката му, Брейди не я отдръпна. — Това, че се върнах тук, бе първото нещо от дванадесет години насам, което направих съвсем сама. И дори то не беше наистина мой избор. Трябваше да се върна. Имах нещо недовършено. — Погледна го и се усмихва. — Не се предполагаше ти да бъдеш част от това. И когато стана, бях още по-объркана. — Замълча, откъсна една тревичка и почувства мекотата ѝ между пръстите си. — О, исках те. И когато ти бях ядосана, и когато още бях обидена, въпреки това те исках. Може би това беше част от проблема. Не можех да мисля разумно край теб. Предполагам, че никога не съм можела. Нещата много бързо излязоха извън контрол. Когато ти започна да говориш за брак, разбрах, че не ти е достатъчно само да искаш. Необходимо ти бе да вземаш.

— Ти никога не си опростявала нещата.

— Надявам се, че не. Не исках да те нараня. Никога не съм го искала. Може би по някакъв начин прекалено много се стараех да не го сторя. Знаех, че ще се разстроиш, когато замина на концерт в Кордина.

Той отново бе спокоен. След въртележката от емоции, през която го бе прекарала, гневът му бе прегорял.

— Никога не бих поискал от теб да се откажеш от музиката си, Ван. Нито от кариерата си.

— Да, не би поискал. — Тя се изправи и излезе от сянката. Брейди я последва. — Но аз се страхувах, че бих се отказала от всичко, за да ти доставя удоволствие. А ако го бях направила, вече нямаше да съм аз.

— Обичам те такава, каквато си. — Ръцете му стиснаха силно рамото ѝ. — Останалото са просто подробности.

— Не. — Ванеса се обърна. Очите ѝ горяха. — Чак когато заминах отново, разбрах от какво се отказвам и накъде вървя. Цял живот съм правила това, което ми е било казвано. Някой друг вземаше решенията вместо мен. Изборът никога не е бил в моите ръце. Този път го направих. Аз реших да замина за Кордина, аз реших да изнеса концерт. И докато стоях зад кулисите, чаках да дойде страхът. Ала той

не дойде. — В очите ѝ отново имаше сълзи и те блестяха на слънцето. — Чувствах се прекрасно. Наистина се чувствах прекрасно и исках да изляза на сцената, под прожекторите. Исках да свиря и хиляди хора да ме слушат. Аз исках, аз! И това промени всичко.

— Радвам се за теб. — Той я погали по рамото и отстъпи назад. — Наистина се радвам. Безпокоях се.

— Беше божествено. — Тя обвини ръце около себе си и се завъртя. — И усещах, че никога не съм свирила по-добре. Чувствах такава... Свобода. Знам, че мога да се върна на всички сцени, във всички зали и отново да свиря така. — Обърна се, прекрасна под струящите слънчеви лъчи. — Знам го.

— Радвам се за теб — повтори Брейди. — Не можех да понасям мисълта, че ще свириш и ще си в стрес. Никога не бих ти позволил отново да се поболеееш, но когато ти казах, че не бих поискал от теб да се откажеш от кариерата си, ти го казах честно.

— Радвам се да го чуя.

— По дяволите, Ван, аз искам да знам, че ще се връщаш при мен. Знам, че една къща в гората не може да се сравни с Париж и Лондон, ала искам да ми кажеш, че когато турнето ти свърши, ще се върнеш. Че когато си тук, ще имаме общ живот и семейство. Искам да ме поканиш да идвам с теб, когато мога.

— Бих — подзе Ванеса. — Бих ти обещала, но...

Гневът му отново пламна.

— Никакво „но“ този път!

— Но — повтори тя предизвикателно — аз повече няма да ходя по турнета.

— Ти току-що каза...

— Казах, че ще изнасям концерти, и ще го правя. От време на време, когато някой определен ангажимент ми хареса и когато мога да го вместя без проблеми в живота си. — Ванеса със смях хвана ръцете му.

— Искам да знам, че мога да изнасям концерти, когато искам и когато реша. Това е важно за мен. О, не е просто важно, Брейди. То е сякаш изведнъж да осъзная, че съм истински човек. Човекът, който не съм имала шанса да бъда, откак бях шестнадесетгодишна. Преди този последен път да изляза на сцената, аз се погледнах в огледалото.

Разбрах коя съм и харесах това, което съм. Така че, когато излязох на сцената, вместо страх имаше само радост.

Той го виждаше в очите ѝ. И не само това.

— Ала ти се върна.

— Аз реших да се върна. — Тя стисна пръстите му. — Имах нужда да се върна. Може да има и други концерти, Брейди, но аз искам да композирам, да записвам. И колкото и да продължава да ме изненадва, искам да преподавам. Мога да правя всички тези неща тук. Особено ако някой иска да оборудва звукозаписно студио в къщата, която строи.

Той затвори очи и поднесе ръцете ѝ към устните си.

— Мисля, че можем да го уредим.

— Искам отново да опозная майка си... И да се науча да готвя. Ала не толкова добре, че да зависиш от това. — Изчака отново да я погледне. — Реших да се върна тук, да се върна при теб. Може би единственото нещо, което не съм решила, бе, че те обичам. — Усмихна се и обхвана с две ръце лицето му. — Това просто се случи, но мисля, че ще мога да го преживея. И аз наистина те обичам, Брейди, повече от вчера. — Протегна устни към неговите. Да, повече от вчера, осъзна Ванеса. Защото това бе по-пълно, по-дълбоко, ала с всичката сила и надежда на младостта. — Попитай ме пак — прошепна тя. — Моля те.

Той не можеше да я пусне, дори дотолкова, че да погледне в очите ѝ.

— Какво да те попитам?

— Да те вземат дяволите, Брейди.

Устните му трепнаха.

— Преди няколко минути ти бях бесен.

— Знам. — Въздишката ѝ потрепери от удоволствие. — Винаги съм можела да те въртя на пръста си.

— Да. — Надяваше се да продължи да го прави през следващите петдесет или шестдесет години. — Обичам те, Ван.

— И аз те обичам. А сега ме попитай.

Той я хвана за раменете и я отдръпна от себе си.

— Този път искам да го направя както трябва. Няма приглушена светлина, няма музика.

— Ще отидем на сянка и аз ще тананикам.

— Нямах търпение, а? — Брейди се засмя и отново я целуна. —
Още нямам пръстен.

— Имаш. — Бе дошла подготвена и въоръжена. Бръкна в джоба си, извади един пръстен с миниатюрен изумруд и видя как лицето му се промени, когато го позна.

— Запазила си го — прошепна той и вдигна очи. Всичките му чувства изведнъж се оказаха два пъти по-силни.

— Винаги съм го пазила. — Остави го върху дланта му. — Порано подейства. Защо не опиташ пак?

Ръката му не бе стабилна. Както и преди. Брейди я погледна. В очите ѝ имаше обещание, продължаващо повече от едно десетилетие. И в същото време свършено ново.

— Ще се омъжиш ли за мен, Ван?

— Да. — Тя се засмя и премигна срещу избликналите сълзи. —
О, да.

Той сложи пръстена на пръста ѝ.

Още пасваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.